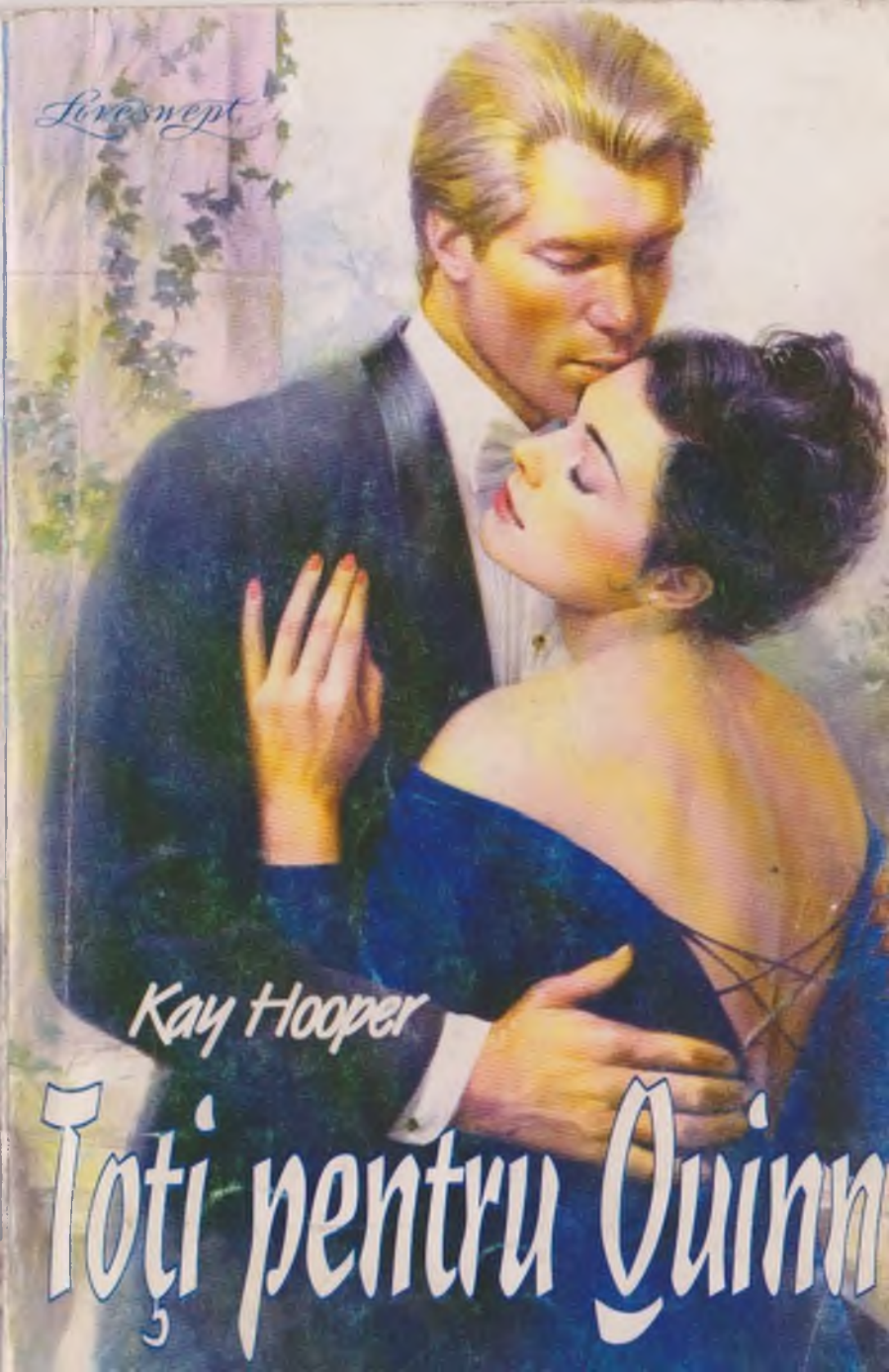
Loveswept
Kay Hooper
Toți pentru Quinn

Loveswept

Kay Hooper

Toți pentru Quinn

All for Quinn
by Kay Hooper

Loveswept

Kay Hooper

Toți pentru Quinn

Traducere de Anca Nistor Rădulescu

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-5-5

Lucruri măreţe se înfăptuiesc
atunci cînd bărbaţii şi munţii se întîlnesc

WILLIAM BLAKE

Prolog

Ceaţa rece, care plutea deasupra golfului, începu să învăluie forma masivă şi depărtată a închisorii Alcatraz şi Quinn era bucuros. Deşi nu mai era un loc unde să fie ţinuţi criminalii periculoşi, defuncta închisoare şi insula sa singuratică continuau să reprezinte un memento dezolant şi vizibil al preţului cerut celor care alegeau să fie fără de lege.

Quinn nu avea nevoie de nici un memento.

Totuşi, ridicîndu-şi gulerul hainei şi vîrîndu-şi

mîinile în buzunare, continuă să privească insula stîncoasă pînă cînd ceaţa o acoperi de tot, făcînd-o invizibilă. Era o privelişte stranie, ceaţa tîrîndu-se peste apă spre el, în timp ce, în spate, luna strălucea deasupra oraşului. Cel puţin acum, după miezul nopţii. Peste încă o oră, se gîndi Quinn, nu-şi va mai putea vedea mîna nici de la cîţiva centimetri.

Începea să-i placă acel oraş cu adevărat.

– De ce naiba ne întîlnim aici?

Quinn fusese conştient de prezenţa celeilalte persoane înainte să audă sau să vadă ceva, aşa încît glasul acela scăzut nu îl luă deloc prin surprindere.

– M-am gîndit că ar fi potrivit, răspunse el încet. Înainte să se lase ceaţa, Alcatraz sclipea ca un far în lumina lunii.

Jared Chavalier oftă.

– Ai început să devii nervos? Tu, Alex?

În vocea lui se simţea o uşoară ironie.

Quinn se întoarse cu spatele la vechea închisoare, învăluită în ceaţă şi îşi privi tovarăşul.

– Nu, dar o să mă bucur cînd se va termina totul. Uitasem cît de lungi sînt nopţile.

– Tu ai vrut aşa, îi aminti Jared.

– Da, ştiu.

Jared avea ochi pătrunzători şi, cum luna încă mai era vizibilă deasupra oraşului, putu să vadă

foarte clar chipul uscăţiv al fratelui său.

– Te supără umărul? îl întrebă el puţin aspru.

Quinn ridică din umeri, o mişcare slabă care arăta că nu mai exista nici o consecinţă a rănii provocate de glonţul primit cu vreo două săptămîni înainte.

– Nu. Ştii doar că mă vindec repede.

– Chiar şi pentru unul care se vindecă repede, a fost o rană destul de urîtă. Poate ar fi trebuit să stai la Morgan mai mult decît cîteva zile.

– Nu, zise Quinn. N-ar fi trebuit.

După o clipă de tăcere, Jared spuse:

– Deci, Max a avut dreptate.

– În legătură cu ce?

– Alex, nu face intenţionat pe prostul.

Quinn se abţinu să nu întrebe dacă ar fi putut face pe prostul şi din greşeală.

– Max e foarte intuitiv, dar nu are întotdeauna dreptate. Cît despre Morgan, hai să zicem doar că eu am destulă minte pentru amîndoi.

– Şi nici o clipă pentru dragoste?

– Şi nici o clipă pentru dragoste.

Quinn se întrebă atunci, nu pentru prima oară, dacă faptul că devenise un mincinos atît de priceput era bun sau rău. Poate avea să-i păzească pielea încă puţin, îşi spuse el, dar, mai devreme sau mai tîrziu, tot îşi va găsi naşul – şi foarte mulţi vor fi furioşi pe el, fără îndoială.

Jared părea să se gîndească la acelaşi lucru.

– Pînă acum am avut un noroc extraordinar, spuse el. Dar nu-ţi poţi permite să avansezi mai mult cu Morgan.

– Desigur.

– Ştie prea multe.

Quinn trase aer în piept, dar vocea îi rămase liniştită.

– Iartă-mă că n-am gîndit prea limpede în timp ce sîngeram. O să-ncerc să mă comport mai bine data viitoare.

– Nu te condamn pentru asta.

– Ce drăguţ din partea ta.

Jared înjură urît.

– Uite ce e, eu nu spun decît că nu mai avem timp. Pur şi simplu, nu ai răgazul – sau dreptul – să tîrăşti o femeie într-o situaţie ca asta, mai ales cînd ai de-a face cu cineva atît de periculos ca Nightshade[1].

Mai calm de data aceasta, Quinn spuse încet:

– Aşa e, ai dreptate, ştiu asta foarte bine. Şi îmi dau toată silinţa.

Domolit, într-un fel, Jared îl întrebă:

– De asta n-ai apărut la prezentarea particulară din seara asta? Ca s-o eviţi pe Morgan?

---

1. - umbra nopţii.

În loc să răspundă, Quinn spuse:

– Am văzut un număr impresionant de limuzine şi maşini de lux în faţa muzeului. Prezentarea a fost un succes nemaipomenit, nu-i aşa?

– Imens. Şi, din moment ce erau destui paznici înarmaţi încît să-l facă şi pe cel mai nebun hoţ să se gîndească de două ori, nu a fost nici o problemă.

Quinn încuviinţă.

– Expoziţia se va deschide pentru public vineri. Cred că eşti de acord cu mine că va fi mai bine să-l atragem în cursă cît mai repede pe Nightshade. Dacă-l lăsăm, ar putea să aştepte două luni şi să acţioneze cînd nu vom fi pregătiţi.

– Aş prefera să nu mă-nvîrt prin muzeu în următoarele două luni, zise Jared politicos. Din moment ce mă însor mai tîrziu în cursul zilei de azi, aş vrea să-mi folosesc cel puţin o parte din concediu pentru o lună de miere prelungită. Dani nu se supără dacă o să stăm o perioadă nedefinită aici, în San Francisco, dar ar fi frumos dacă n-aş lucra chiar tot timpul. Deci, cu cît terminăm totul mai repede, cu atît voi fi mai încîntat.

– Îmi dau seama. Apropo, să nu te miri dacă o să mă vezi în biserică azi.

– Alex...

– Nu la vedere, îl linişti Quinn cu un glas calm. Am cercetat clădirea şi am găsit un loc de unde pot vedea şi auzi totul. Am pierdut prima ta nuntă cu Dani; nu vreau să lipsesc şi de la asta.

Jared nu spuse nimic o clipă, dar cînd o făcu, cuvintele sale au fost seci:

– Nu ţi se pare necuviincios să cercetezi o biserică?

– Nu cînd fratele meu urmează să se însoare acolo, spuse Quinn fără regret.

Jared rîse:

– Bine, dar ai mare grijă, pentru numele lui Dumnezeu.

– Totdeauna am grijă.

Acea afirmaţie solemnă avea atîtea înţelesuri, încît Jared nu putu decît să clatine din cap.

– Sigur.

– Sigur. Şi intenţionez să am foarte, foarte multă grijă în ceea ce priveşte următoarea etapă a planului meu.

– Şi anume? întrebă Jared într-un fel plictisit.

– Păi, vînătoarea în timpul nopţii nu mi-a adus decît un glonţ. Cred că ar fi timpul să încerc o abordare mai directă.

Jared oftă.

– Am o presimţire că n-o să-mi placă.

– Nu, probabil că nu.

Dinţii albi şi egali ai lui Quinn se dezvelirã cînd zîmbi brusc.

– Dar mie, da.

Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon şi a căzut între nişte tîlhari.

Luca 10:30

Capitolul unu

– Îmi acordaţi acest dans?

Morgan West ar fi recunoscut glasul acela oriunde, chiar şi acolo, în casa din Sea Cliff, în toiul unei petreceri elegante. Aproape amorţită, îşi ridică privirea spre ochii verzi şi surîzători ai celui mai renumit şi mai infam hoţ din lume.

Quinn.

Era îmbrăcat adecvat pentru petrecere, un bărbat superb într-un smoching ireproşabil. Părul său blond sclipi cînd se înclină în faţa ei uşor, cu

o graţie extraordinară, şi Morgan era sigură că, măcar jumătate din femeile care se aflau în acea aglomerată sală de bal îşi aveau privirile aţintite asupra lui.

Cealaltă jumătate nu îl observaseră încă.

– Dumnezeule, murmură ea.

Quinn îi luă paharul din mînă şi îl puse pe o masă din apropiere.

– Aşa cum cred că ţi-am mai spus, Morgan – nu chiar, zise el cu nonşalanţă.

Lăsîndu-se condusă spre ringul de dans, Morgan îşi spuse că nu voia să facă vreo scenă. De aceea nu i se împotrivea, bineînţeles. Şi, tot de aceea, avea întipărit pe faţă un zîmbet plăcut în ciuda faptului că inima îi bătea nebuneşte.

– Ce cauţi aici? întrebă ea cu un glas scăzut şi tăios.

– Dansez cu cea mai frumoasă femeie din încăpere, zise el şi îşi puse în aplicare cuvintele luînd-o în braţe şi începînd să se mişte în ritmul muzicii, care era lentă şi invita la visare.

Morgan refuza să se simtă flatată şi îşi ţinea braţele prea rigide pentru a-i da voie să o tragă cît de aproape voia. Purta o rochie neagră de seară aproape fără spate şi se simţi jenată cînd îşi aduse aminte cît de mult i se vedea pielea. Îi era destul de greu să gîndească limpede atunci cînd se afla în apropierea lui; dacă îi simţea degetele

puternice şi pricepute pe piele la baza şirei spinării, era sigură că nu va mai putea gîndi absolut deloc.

Dar bineînţeles că nu voia ca el să ştie acest lucru.

– Vrei să renunţi la purtarea asta de Don Juan şi să fii serios? îi spuse ea.

El rîse uşor, dansînd cu graţie şi fără nici cel mai mic efort.

– Dar a fost adevărul gol-goluţ, scumpo.

– Da, bine, spuse Morgan oftînd, dar nu se putu abţine să nu privească în jur cu o oarecare nervozitate, deşi îşi păstra zîmbetul politicos, pentru a se convinge că vocea ei nu fusese auzită de nimeni. Să ştii că sînt vreo duzină de paznici particulari care păzesc colecţia lui Leo Cassady şi cel puţin un poliţist invitat aici. Bănuiesc că nu te gîndeşti să...

– Tu eşti cea care nu gîndeşte, Morgan, spuse el cu un glas scăzut, dar netulburat. Eu prefer adăpostul întunericului şi anonimatul unei măşti, ai uitat? Şi, pe urmă, ar fi extrem de nepoliticos; nici nu mi-ar trece prin cap să uşurez gazda de valorile lui. Nu, am venit aici pur şi simplu ca invitat. Alexander Brandon la dispoziţia dumneavoastră, doamnă. Prietenii îmi spun Alex.

Dansînd în mod automat şi ridicîndu-şi privirea spre el, Morgan îşi aminti cîteva lucruri. În primul

rînd, Quinn nu era decît o poreclă, un pseudonim pentru un hoţ fără chip, care fusese inventată de către un ziarist englez cu ani în urmă. Alexander era, bineînţeles, numele lui mic – credea acest lucru pentru că i-l spusese cînd se afla pe patul morţii – dar, din moment ce el şi Jared Chavalier erau fraţi, numele de Brandon nu putea fi decît o acoperire pentru ceea ce avea de gînd să facă.

În al doilea rînd, dacă Quinn se afla în casa lui Leo Cassady ca invitat, însemna că cineva garantase pentru el. Max, poate? De fapt, numai el ar fi putut s-o facă, îşi spuse ea. Maxim Bannister era probabil singura persoană în care Leo avea destulă încredere pentru a lăsa un necunoscut să-i intre în casă.

Şi, în al treilea rînd, Morgan îşi aminti cît de încurcată devenise situaţia. Expoziţia *Misterele trecutului* urma să se deschidă pentru public a doua zi, vineri. Max şi Jared, acesta din urmă fiind poliţist la Interpol, se foloseau de prilejul expunerii colecţiei lui Bannister pentru a prinde un hoţ – dar nu pe Quinn, căci acesta lucra cu ei. Wolfe Nickerson, un expert în securitate de la *Lloyd's* din Londra, era oficial răspunzător de siguranţa colecţiei, dar Morgan nu era sigură cît de mult ştia el – deşi bănuia că îl cunoaşte pe Quinn.

Morgan ajunsese să nu mai ştie cît putea să vorbească în funcţie de persoana care o asculta

şi acest lucru începea să o enerveze.

– Dansezi minunat, Morgan, îi spuse Quinn cu obişnuitul său farmec, zîmbindu-i. Ştiam că aşa o să fie. Dar dacă te-ai relaxa puţin...

Mîna lui îi apăsă puţin mijlocul într-o încercare de a o trage mai aproape.

– Nu, zise ea împotrivindu-se cu succes fără să iasă din ritm.

Zîmbetul lui se şterse puţin, deşi ochii verzi şi neastîmpăraţi îi erau plini de amuzament.

– Eziţi chiar atît de mult să te încrezi în mine? Nu vreau decît să urmez ritmul acestui dans şi să te ţin mai aproape.

Morgan refuză să se lase sedusă. Era ceva aproape imposibil, dar refuză.

– Lasă. Mă ţii destul de aproape.

Privirea aceea îndrăzneaţă coborî pentru a examina decolteul adînc al rochiei negre şi el spuse atunci, cu tristeţe:

– Nu cît aş vrea.

Toată viaţa ei de adult – şi o mare parte din perioada adolescenţei – Morgan luptase aproape constant împotriva tendinţei oamenilor, îndeosebi a bărbaţilor, de a bănui că bustul ei generos se asocia cu un coeficient de inteligenţă foarte scăzut, aşa că era înclinată să înţepe cînd orice bărbat făcea aluzie la măsurile ei, fie prin cuvinte, fie prin priviri.

Orice bărbat în afară de Quinn, adică. El avea un talent deosebit de a spune lucruri extrem de şocante şi, totuşi, de a o face să rîdă şi, întotdeauna avusese impresia că interesul lui era tot atît de sincer admirator faţă de generozitatea naturii pe cît – aproape comic – de senzual.

– Ei bine, va trebui să suferi, îi spuse ea pe cel mai sever ton de care era în stare.

El oftă.

– Sufăr din seara cînd ne-am cunoscut, Morgan.

Ea nu se osteni să menţioneze că de două ori îl invitase aproape în mod deschis să-i fie iubit, căci ştia că nu ar fi luat-o în serios. Şi, pe lîngă asta, nu avea chef să-i aducă aminte că o respinsese.

– Foarte rău, mormăi ea.

– Eşti o femeie dură. Ţi-am mai spus asta, nu-i aşa?

Pe atunci purta un prosop şi un bandaj. Morgan îşi alungă acea imagine din minte.

– Uite ce e, vreau să ştiu ce faci aici. Şi nu-mi mai spune că dansezi cu mine.

– Bine, n-o să-ţi spun asta, zise el prietenos. Iau parte la o petrecere.

Morgan scrîşni din dinţi, dar continuă să zîmbească.

– N-am chef de glumă. Max te-a adus aici?

– Scumpa mea, am fost pe lista invitaţilor la această petrecere încă de la început.

Uitînd să mai zîmbească, ea se încruntă.

– Poftim? Nu se poate. Leo şi-a pus în cap de multă vreme să dea o petrecere în ajunul expoziţiei şi a expediat toate invitaţiile cu mai mult de o lună în urmă – de fapt, de aproape două luni. Cum se putea...

Quinn scutură uşor din cap, după care o conduse mai departe de centrul încăperii. Nu îi observaseră prea mulţi invitaţi, dar Morgan îl zări pe Max Bannister privind din partea cealaltă a sălii, fără să se poată citi ceva în ochii săi cenuşii.

Acum cînd ştia că, cel puţin pentru moment, Quinn ajuta Interpolul să pună mîna pe un alt hoţ, Morgan nu mai era chiar atît de tulburată în privinţa precedentelor ei întîlniri cu el şi, după ce îl ajutase să se însănătoşească în urmă cu două luni cînd fusese împuşcat, nu îl mai putea privi ca pe un străin. Dar mai ştia şi că relaţia lor – pentru că nu găsea un termen mai potrivit – era încă o complicaţie în situaţia deja încurcată creată în jurul expoziţiei *Misterele trecutului.*

Max avea toate motivele să fie supărat, îşi zise ea. Şi, probabil că aşa şi era, deşi nu spusese nimic care să-i dea de înţeles acest lucru. Totuşi, o plătea ca să se ocupe de expoziţia lui, nu ca să danseze cu un hoţ.

Pe lîngă faptul că nu avea ce căuta cu un criminal renumit.

Ciudat că uita mereu că ăsta era Quinn, de fapt.

O conduse mai departe de sala de bal înţesată de lume, fără să-i dea şansa să protesteze, făcîndu-şi drum cu uşurinţă spre o terasă pustie şi răcoroasă. Leo nu deschisese uşile franceze ale sălii de bal, probabil pentru că ploua cînd începuse petrecerea; terasa cu lespezi de piatră era încă udă şi o ceaţă densă plutea deasupra grădinii. Totuşi, în cazul în care vreun oaspete se aventura pe afară, gazda se pregătise: existau lămpi în stil japonez care luminau terasa şi grădina, ca şi cîteva mese şi scaune împrăştiate, care acum erau extrem de ude.

Totul sclipea în urma ploii, iar ceaţa dădea un aer ciudat grădinii. Era o linişte nefirească pe terasă, ceaţa producînd obişnuitul său efect de înăbuşire a sunetelor; atît muzica din sala de bal, cît şi zgomotul oceanului, abia se puteau auzi.

Morgan bănui că voia să-i vorbească fără să rişte să fie auzit de cineva, aşa că nici nu protestă şi nici nu întrebă de ce o adusese acolo.

Continuînd să-i ţină o mînă, Quinn se aşeză puţin pe balustrada de piatră care încadra terasa şi începu să rîdă de parcă s-ar fi amuzat de o glumă.

– Spune-mi ceva, Morgan. Te-ai gîndit vreo clipă că aş putea fi... ceva mai mult decît Quinn?

– Ce vrei să spui?

Umerii lui laţi şi puternici se ridicară uşor şi ochii lui vioi rămaseră aţintiţi asupra chipului ei.

– Păi, Quinn este o făptură a nopţii. Numele lui e o mască, o poreclă...

– Un nume fals, zise ea.

El începu să rîdă încet.

– Bine, un nume fals. Vreau să spun că se mişcă în umbră, cu chipul acoperit pentru oameni – pentru majoritatea oamenilor, oricum – şi sînt foarte puţini cei care-l cunosc bine. Dar nu e tot timpul noapte, Morgan. Măştile arată ciudat ziua, iar Quinn n-ar putea avea un paşaport sau un permis de conducere – ca să nu mai vorbim de un smoching. Deci, cine crezi că sînt atunci cînd nu sînt Quinn?

Destul de ciudat, dar Morgan nu-şi pusese niciodată această întrebare.

– Eşti... Alex, răspunse ea cu timiditate.

– Bine, dar cine e Alex?

– De unde să ştiu?

– Chiar, de unde să ştii? În fond, Alex Brandon a sosit aici abia ieri. Din Anglia. Sînt colecţionar.

Tupeul lui avu efectul scontat asupra lui Morgan, care nu ştia dacă să rîdă, sau să-l lovească. Deci, Alexander Brandon trebuia să fie un colec-

ţionar?

– Spune-mi că glumeşti, îl rugă ea.

El rîse din nou, tot încet.

– Mă tem că nu. Persoana mea din timpul zilei este, după cum vezi, destul de respectabilă. Alexander Brandon are o căsuţă frumoasă la Londra, pe care i-a lăsat-o tatăl său, ca şi apartamente la Paris şi New York. Are dublă cetăţenie – engleză şi americană. Conduce cîteva afaceri, de asemenea moştenite, aşa încît nu are nevoie să muncească decît dacă vrea. Şi rareori se întîmplă să vrea. Călătoreşte, în schimb, foarte mult. Şi colecţionează pietre preţioase.

Morgan avu senzaţia că rămăsese cu gura căscată.

Scoţînd un sunet înăbuşit, care ar fi putut fi luat drept un alt hohot de rîs, Quinn continuă nepăsător:

– Numele lui de familie este foarte respectat. De fapt, atît de respectat, încît îl poţi găsi pe listele celor mai influente familii de pe ambele părţi ale Atlanticului. Iar Leo Cassady i-a trimis o invitaţie la această petrecere cu aproape două luni în urmă – pe care el a acceptat-o.

– Ce tupeu, spuse Morgan uluită.

Ştiind că nu se referea la Leo, Quinn oftă cu tristeţe.

– Da, ştiu. Sînt iremediabil pierdut.

Încruntîndu-se, ea îl întrebă:

– Aşa te cunoaşte Max? Din acea viaţă imaculată pe care ţi-ai creat-o, vreau să spun? Şi Wolfe?

– Ne-am întîlnit de cîteva ori de-a lungul anilor, deşi nici unul dintre ei n-a ştiut pînă de curînd că eu sînt Quinn, murmură el.

– Trebuie să fi fost şocaţi, spuse ea.

– Da.

Morgan era tot încruntată.

– Deci... acum te afli aici, la San Francisco, ca Alexander Brandon, descendent al unei familii nobile şi renumit colecţionar de pietre preţioase şi rare.

– Exact.

– Unde locuieşti?

– Am un apartament la *Imperial.*

Era unui din cele mai noi şi mai luxoase hoteluri de pe Nob Hill, lucru care n-ar fi trebuit s-o surprindă pe Morgan. Din moment ce Quinn juca rolul unui bogat colecţionar, era firesc să stea la cel mai bun hotel din oraş. Dar tot nu se putea abţine să nu se mire...

– Interpolul suportă cheltuielile? întrebă ea brusc.

– Nu. Eu le suport.

– Tu? Stai puţin. Îţi cheltuieşti propriii bani, fără îndoială cîştigaţi pe căi necinstite, ca să-ţi menţii

această acoperire pentru a ajuta Interpolul să prindă un hoţ, în aşa fel încît să nu intri tu însuţi la răcoare?

Quinn o trase uşor de mînă, iar ea făcu încă un pas; se afla acum aproape între genunchii lui.

– Exprimi lucrurile atît de frumos – dar, da, acesta e esenţialul. Nu ştiu de ce te miră, Morgan.

– Ei bine, mă miră, spuse ea gîndindu-se la întrebare şi nebăgînd de seamă apropierea. Este o situaţie teribil de complexă pentru cineva care încearcă doar să-şi păzească pielea de închisoare. Doar dacă... Ţi-a făcut ceva acest individ? Ţie personal?

Quinn întrebă sec:

– În afară de a mă fi fericit cu un glonţ, vrei să spui?

Morgan îşi aminti brusc ceva: Quinn zăcînd în patul ei, fără cunoştinţă, cu acea rană oribilă în piept şi deodată ceva se încordă în ea. Făcu un efort să alunge acea amintire. Dar ar fi trebuit să-i pună o altă întrebare şi nu o făcuse pentru că fusese preocupată de efectul contradictoriu pe care Quinn îl avea asupra ei.

– El te-a împuşcat? De asta faci tot ce faci? Pentru că te-a împuşcat?

Quinn îi ţinea mîna lipită de pulpa lui şi i-o privi o clipă înainte să se uite la ea. În strălucirea caldă

a lămpilor provocată de ceaţa din jur, părea neobişnuit de grav.

– Majoritatea oamenilor ar găsi acest motiv cît se poate de întemeiat.

– Ce mai e?

– Mai e nevoie şi de un alt motiv?

Morgan încuviinţă.

– Pentru tine? Da, cred că da. Ai făcut tot posibilul să mă convingi că nu o faci decît pentru Quinn, dar mi-e greu să cred aşa ceva. Dacă eşti atît de egoist şi implicat precum susţii, de ce nu te supui doar atît cît să satisfaci Interpolul? De ce te pui pe tine însuţi – şi banii tăi – în joc, dacă nu eşti obligat?

– Cine spune că nu sînt obligat? Interpolul poate fi foarte dur, scumpo.

– Poate, dar am presimţirea că mai ai şi alte motive în afară de cel de a-ţi salva pielea.

– Nu mă zugrăvi în culori atît de frumoase, Morgan, spuse el încet. La prima furtună, se vor şterge. Iar tu vei fi dezamăgită de ceea ce vei descoperi dedesubt.

Era ecoul a ceva ce el încercase să-i spună şi altă dată, o avertizare de a nu se implica intim cu el şi, deşi Morgan aprecia acel avertisment, era decisă să nu-l lase să o ţină la distanţă – chiar cu riscul de a nu se scuti de durere.

Era un răufăcător, da. Jefuise Europa timp de

aproape zece ani, după cum afirmase propriul lui frate, iar acum era de partea îngerilor numai pentru că acea alternativă era de preferat închisorii.

Ştia totul. Dar din seara cînd se cunoscuseră – mai precis, în urmă cu nouă săptămîni şi trei zile – ducea o luptă zadarnică împotriva propriei raţiuni.

Numai dacă n-ar fi fost atît de ciudat, îşi spuse ea cu tristeţe. Dar era. Un tîlhar fermecător. Un demon cu ochii verzi care îi putea fura colierul chiar de la gît, mai tîrziu să o înfurie dăruindu-i inelul unei concubine, ca apoi să-i apară în prag rănit şi vulnerabil, încredinţîndu-i viaţa. Era isteţ şi foarte inteligent, nostim şi ciudat de manierat – dacă se putea spune aşa ceva despre un hoţ.

Avea... stil. Era ceva ce Morgan nu mai întîlnise la nici unul din bărbaţii pe care îi cunoscuse şi era neaşteptat de seducător.

– Morgan?

Ea clipi, dîndu-şi seama abia atunci că tăcerea ei durase cîteva minute.

– Hmm?

– Ai auzit ce-am spus?

Morgan se trezi zîmbind uşor, pentru că el părea atît de ofensat.

– Da, am auzit.

– Şi?

– Şi... nu te zugrăvesc în culori frumoase. Şi nici nu te poleiesc cu aur. Pur şi simplu nu cred

că-l urmăreşti pe tipul ăsta numai pentru că a tras în tine sau pentru că cei de la Interpol cred că eşti asul lor din mînecă, zise ea privindu-l gînditoare. Dar cine e celălalt hoţ? Tot uit să te întreb.

El tăcu cîteva clipe, iar cînd vorbi, în cele din urmă, vocea îi era neobişnuit de inexpresivă.

– Cei de la Interpol îi spun Nightshade. A fost activ vreo opt ani – poate chiar mai mult. Aici, în Statele Unite şi de cîteva ori în Europa. E foarte, foarte bun. Şi ucide pe oricine-i stă în cale.

Morgan nu-şi dădu seama că tremură decît cînd Quinn îi lăsă mîna pentru a-şi scoate haina şi a i-o pune pe umeri. Nu protestă, ci spuse doar încet:

– Nu-i chiar atît de frig aici. Dar felul în care ai vorbit...

Mîinile lui îi rămaseră pe umeri, cu degetele lungi îndoite puţin.

– Trebuie să mă ierţi, Morgan. Nu prea îmi pasă de ucigaşi.

Învăluită în căldura hainei lui, înconjurată de parfumul lui şi cît se poate de conştientă de atingerea lui, Morgan făcu eforturi imense pentru a se concentra asupra discuţiei.

– Mai ales cînd unui te împuşcă?

– Mai ales atunci.

Ea clătină puţin din cap, uluită de un om care putea recunoaşte netulburat că fusese cel mai

mare hoţ din lume timp de un deceniu şi, totuşi, vorbea cu un dispreţ teribil despre înclinaţia spre violenţă a altuia. Nu era de mirare că nu putea fi convinsă că era un om rău; cum putea, cînd propriile lui cuvinte îi arătaseră, mai mult decît o dată, că poseda concepţii foarte clare – chiar dacă ea nu îşi dăduse încă seama care erau acestea.

– Cine eşti tu, Alex? întrebă ea încet.

Mîinile lui i se încordară pe umeri, trăgînd-o mai aproape, iar gura senzuală îi schiţă un zîmbet stins, ironic faţă de sine.

– Eu sînt Quinn. Indiferent cine altcineva sau ce altceva, sînt Quinn. Să nu uiţi asta niciodată, Morgan.

Îşi văzu mîinile ridicîndu-se spre pieptul lui şi degetele pipăindu-l prin cămaşa imaculată. Erau foarte aproape unul de altul, atît de aproape încît o învăluia parcă şi, chiar dacă un glas slab din mintea ei îi amintea continuu că o respinsese de două ori – cine ştie din ce motiv – părea să nu se poată ţine departe de el.

O mai sărutase, o dată pentru a-i distrage atenţia ca să-i fure colierul şi altă dată, într-o clădire abandonată după ce abia scăpaseră cu viaţă. După aceea, chiar şi în timpul zilelor şi nopţilor pe care şi le petrecuse în apartamentul ei, el avusese grijă să nu lase dorinţa să se transforme în ceva mai mult, iar cînd ea a renunţat la orice precauţie,

el a plecat pur şi simplu.

Morgan ar fi trebuit să fie distrusă, dar presimţea că se va întoarce la ea. Şi o făcuse. În aparenţă pentru a-i mulţumi că îl îngrijise cît timp zăcuse, dar, în realitate, îşi spuse ea, pentru că dorise s-o vadă. Fiindcă nu putea să depăşească, aşa cum el însuşi îi spusese odată, linia subţire care despărţea ceea ce putea de ceea ce nu putea suporta.

Pentru că voia ceea ce se convinsese că nu poate avea niciodată.

Ea credea că se considera nepotrivit pentru ea şi de aceea devenea ironic sau îi amintea cine şi ce este ori de cîte ori ajungeau prea apropiaţi. Şi probabil avea dreptate, îşi spuse ea categoric. Fără îndoială că era total nepotrivit pentru ea şi nu trebuia să dea vina decît pe sine pentru faptul că era destul de nebună ca să se îndrăgostească de un hoţ.

Dar faptul că ştia acest lucru nu o împiedică să se topească în clipa cînd el o luă brusc în braţe şi nici să-şi ridice faţa. Cînd gura lui fierbinte se contopi cu a ei, scoase un sunet slab de plăcere şi îi răspunse imediat.

Quinn nu intenţionase acest lucru cînd o adusese afară să stea de vorbă – dar planurile lui nu păreau să iasă niciodată aşa cum voia el cînd era ea de faţă. Avea un talent de a-l face să uite

toate intenţiile bune.

„Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii."

Un proverb cît se poate de potrivit, îşi spuse el, după care uită să mai gîndească, pentru că îi simţi şoldurile între coapse, sînii superbi lipiţi de piept şi gura moale dornică sub a lui. Materialul neted al hainei lui îi acoperea spatele şi umerii refuzîndu-i accesul la pielea ei, dar îşi imaginã o căldură mătăsoasă şi fu deajuns pentru a-l face să fie la un pas de pierderea controlului.

Una din mîini îi alunecă în sus pe spate spre ceafa ei, dezgolită de coafura elegantă şi îi cuprinse capul ţinîndu-i-l nemişcat, de parcă ea ar fi încercat să fugă. Ea, însă, nici nu se gîndea la aşa ceva. Gura i se deschise sub presiunea insistentă a gurii lui, acceptîndu-i mărunta posesiune a limbii, iar tremurul ei îşi găsi ecoul într-un fior de dorinţă care îi străbătu propriul trup.

Quinn ar fi vrut mai mult, mult mai mult şi, dacă ar fi existat vreun pat – la naiba, chiar şi un covor subţire – prin apropiere, ar fi uitat cu siguranţă de orice altceva în afară de femeia pe care o ţinea în braţe. Dar nu exista nici pat, nici covor, ci doar o terasă udă şi învăluită în ceaţă lîngă o sală de bal unde o petrecere era în toi şi unde el ar fi trebuit să caute un hoţ nemilos...

– Vă rog să mă scuzaţi.

Glasul era mai degrabă brutal decît politicos şi prea hotărît pentru a fi ignorat.

Quinn îşi înălţă capul încet, privind ochii înceţoşaţi şi expresia uluită a lui Morgan şi, dacă nu ar fi fost rudă de sînge cu cel care îi întrerupsese, ar fi comis probabil o crimă extrem de satisfăcătoare.

– Pleacă, Jared, spuse el cu un glas răguşit.

– Nu, zise Jared cu o minunată simplitate, prinzînd parcă rădăcini în terasă.

Quinn spuse ceva foarte nepoliticos, ceea ce nu îl făcu pe fratele său să se mişte, dar şi pe Morgan să-şi amintească unde se afla. Se îndepărtă de el şi clipi des, dîndu-şi seama îngrozită că uitase complet de prezenţa a o sută de invitaţi care se aflau la numai cîţiva metri distanţă.

Singura ei alinare era faptul că şi Quinn fusese la fel de implicat ca ea, nevrînd să o respingă de data asta – numai că acest lucru îi oferea doar o neînsemnată consolare.

– Eu... eu mă duc înăuntru, murmură ea uluită de propriul glas răguşit. Ah, haina ta.

O dădu jos de pe umeri şi i-o întinse lui Quinn, după care intră în casă aproape fugind.

El nu o urmă.

Morgan porni automat spre sala de bal, dar fu întîmpinată în micul hoi de o blondă scundă, cu nişte ochi verzi pătrunzători, care o luă de braţ şi

o conduse la toaletă.

– E cam umezeală afară, cred, spuse Storm Tremaine.

– Nu mai plouă, zise Morgan dregîndu-şi vocea şi răsuflînd uşurată cînd observă că redevenise aproape normală.

– Zău? N-aş fi zis.

Morgan rămase uimită de acel răspuns pînă cînd se privi în oglindă.

– Dumnezeule, gemu ea.

– Da, m-am gîndit că ai vrea să te aranjezi puţin înainte să dai ochii cu crema societăţii din San Francisco, îi zise Storm aşezîndu-se pe un taburet în faţa măsuţei de toaletă în timp ce prietena ei se aşează pe celălalt.

Din fericire erau singure în încăperea spaţioasă.

– Unde ţi-e poşeta?

– Nu ştiu. Cred că era pe măsuţa aceea din sala de bal. Cred.

Morgan încerca să îşi aranjeze cîteva şuviţe din părul lung şi negru în coafura care fusese elegantă, neştiind ce anume provocase acel dezastru, umezeala de afară sau degetele lui Quinn.

– Ia aici, atunci, spuse Storm dîndu-i o perie de păr şi cîteva ace. Machiajul e în regulă. În afară de...

– Ştiu, murmură Morgan, cît se poate de

conştientă că rujul îi era puţin întins.

Oricine ar fi văzut-o şi-ar fi dat seama că tocmai fusese sărutată.

Proptindu-şi cotul pe măsuţa de toaletă în timp ce-şi privea prietena, Storm întrebă:

– Quinn?

– De unde ştii cine a fost? Adică...

Se opri şi oftă cînd înţelese.

– Wolfe, bineînţeles.

Din moment ce Storm era logodită cu Wolfe Nickerson, nu existau prea multe secrete între ei.

– Bineînţeles. Ne-a prezentat exact înainte să dispăreţi valsînd pe terasă. Deci, Quinn al tău e Alexander Brandon, hm?

– Aşa spune el.

După ce îşi aranjă părul cum putu mai bine, Morgan folosi un şerveţel de hîrtie şi rujul lui Storm pentru a repara restul.

– Şi a devenit public, dacă pot să zic aşa. Trebuie să recunosc că e o schemă interesantă, mai ales dacă-i atît de sigur că şi hoţul pe care-l caută poartă o mască de nevinovăţie.

Morgan îi înapoie rujul şi zise cu foarte multă grijă:

– Spune-mi ceva, dragă prietenă. Există cineva care să nu ştie ce urmăreşte Quinn?

– Sper, în afara micului nostru cerc, zise Storm

zîmbind. Wolfe crede că o să-mi dai cu ceva în cap cînd o să-ţi spun cît de mult ştiu, dar eu contez pe buna ta dispoziţie.

– Ah, da? Eu n-aş conta pe asta dacă aş fi în locul tău pentru că, în clipa asta, nu sînt prea bine dispusă.

– Atunci va trebui să risc, spuse Storm cu gravitate.

– Hai, dă-i drumul odată.

– În realitate nu lucrez pentru *Ace Security,* îi zise Storm cu un glas solemn. Ci pentru Interpol.

Morgan nu trebui să se uite în oglindă pentru a-şi da seama că gura i se deschisese din pricina şocului.

– Pentru Interpol? Ca Jared?

– Îhî. E şeful meu, mai mult sau mai puţin, în misiunea asta. Sper că nu-s microfoane pe aici, adăugă ea apoi gînditoare aruncînd o privire în jur.

– De ce-ar fi?

– Habar n-am, zise Storm, după care adăugă pe un ton de scuză: Ne învaţă să fim paranoici.

Morgan era cuprinsă de fascinaţie şi furie: fascinată pentru că, în viaţa ei simplă, apăruseră în ultimele două luni hoţi de talie internaţională şi agenţi ai Interpolului şi nervoasă pentru că cei din

jurul ei nu se grăbiseră deloc să o pună la curent cu planurile lor.

– Să nu explodezi acum, îi spuse Storm amuzată. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că habar n-am avut pînă acum cîteva zile că Quinn e amestecat şi nici că toţi băieţii îl cunosc.

Curioasă dintr-odată, Morgan zise:

– Quinn mi-a spus că Max şi Wolfe n-au ştiut adevărul despre el pînă cu puţin timp în urmă. Ţi-a spus cumva Wolfe cum a aflat?

– Îhî. L-a prins cu mîna într-un seif la Londra, acum vreun an.

Morgan tresări.

– Trebuie să fi fost o întîlnire nemaipomenită.

– Cuvîntul pe care l-a folosit Wolfe a fost „încordată".

– Îmi închipui, oftă Morgan. Mă întreb cum o fi aflat Max.

– Habar n-am. Iar Jared e atît de furios, încît n-am îndrăznit să-l întreb. Bănuiesc că nici nu-l pot învinui. E grozav pentru un poliţist internaţional să afle că propriul frate e un hoţ de talie mondială. Cam jenant.

– Ca să nu spunem mai mult, murmură Morgan amintindu-şi cum Jared îi spusese să „nu-şi bage în cap vreo idee prostească despre reabilitare" în ceea ce privea actuala asociere a lui Quinn cu Interpolul.

– Cam jenant şi pentru tine, spuse Storm încet.

Jenant? Morgan se gîndi puţin şi îşi dădu seama că prietena ei alesese un cuvînt foarte bun.

Ca director al unei valoroase colecţii de pietre preţioase şi opere de artă, ce urma să fie prezentată publicului, Morgan avea acces la ceea ce orice hoţ şi-ar fi dorit nespus să posede. Orice hoţ.

Era destul de uşor să spună că acea colecţie era la adăpost de Quinn, că acesta era corect acum, hotărît să dea o mînă de ajutor la capturarea unui hoţ pe care îl dispreţuia. Destul de uşor să se lase furată de farmecul lui şi înflăcărată de dorinţa lui. Destul de uşor să privească în ochii lui verzi şi inocenţi şi să fie convinsă că vede în el ceea ce lumea ar considera surprinzător – dacă nu chiar de neconceput.

Destul de uşor să-şi spună că nu e proastă.

Morgan îşi privi imaginea din oglindă şi văzu o femeie care era din nou elegantă, dar ale cărei buze arătau încă în mod vag că fuseseră sărutate cu o pasiune nepotolită.

– Jenant, spuse ea. Da, poţi să spui asta.

Capitolul doi

– Ţi-a zis cineva vreodată că apari exact cînd nu trebuie? întrebă Quinn punîndu-şi haina.

Vocea îi era din nou normală, uşoară şi puţin nepăsătoare.

– Numai tu, spuse Jared. Dar şi eu aş putea spune aşa ceva referitor la modul cum îţi alegi momentele. Alex, în casă sînt o sută de oameni şi, dacă teoria ta e corectă, unul din ei e Nightshade. Aşa că, ce naiba cauţi pe terasă?

– Nu făceam amor, răspunse Quinn puţin indignat. Nu ajunsesem atît de departe – mulţumită

ţie.

Jared rîse uşor, dar nu părea deloc foarte amuzat.

– Poţi să fii serios măcar o dată în viaţă?

– Sînt cît se poate de serios, spuse Quinn ridicîndu-se şi încheindu-şi haina.

Cînd vorbi din nou, glasul îi era mai sobru.

– Trebuia să vorbesc cu Morgan. E prima oară cînd m-a văzut în societate şi, dacă nu i-aş fi spus cine trebuie să fiu, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întîmplat. Are tendinţa să fie puţin cam impulsivă.

– Ştiu, spuse Jared sec.

Quinn ridică din umeri.

– Aşa că, neştiind cum putea să reacţioneze, am crezut că ar fi mai prudent s-o aduc aici.

Jared nu se mai osteni să-i spună că nu prea stăteau de vorbă cînd i-a întrerupt el.

– Bine, crezi că poţi renunţa la viaţa amoroasă pînă cînd o să rezolvăm treaba? Nu poţi studia toţi oaspeţii stînd aici pe terasă.

– E devreme încă, spuse Quinn liniştit.

Jared ştia foarte bine că putea spera să-l stăpînească pe Quinn tot atît de mult cum putea spera cineva să stăpînească vîntul, dar acest lucru nu-l împiedica, totuşi, să încerce.

– Sper că nu intenţionezi o mică urmărire nocturnă după petrecere, nu?

– Depinde de ce găsesc.

– Alex, e prea riscant să joci tot timpul ambele roluri şi ştii asta foarte bine, îi spuse Jared cu un glas mai aspru.

Vocea lui Quinn, însă, rămase calmă.

– Îmi cunosc limitele – şi riscurile. De asemenea, mi s-a întipărit în minte imaginea lui Nightshade atunci, cu puţin înainte să mă împuşte şi, dacă văd pe cineva în seara asta care doar pare să se mişte la fel ca el, nu-l las să-mi scape din ochi.

Jared nu vorbi imediat, dar cînd o făcu, spuse foarte serios:

– *Noi aveam şi cîteva femei pe listă, dar dacă* eşti atît de sigur că Nightshade e bărbat, cel puţin se reduce numărul suspecţilor.

– Sînt sigur, deşi n-aş putea spune exact de ce. Felul în care se mişca sau altceva. La naiba, poate am surprins un iz de after-shave chiar înainte să tragă. Oricum, tot ce pot să fac acum e să caut ceva familiar şi să stau cu urechile ciulite în caz că ticălosul se dă de gol în vreun fel.

– Şanse în acest sens sînt extrem de puţine, poate chiar nici una.

– Gîndeşte pozitiv, îl sfătui Quinn. Mie mi-a folosit totdeauna. Eh, nu crezi că ar trebui să ne întoarcem la petrecere înainte ca persoana respectivă să observe ceva suspect?

Jared aşteptă pînă cînd Quinn se îndepărtă

cîţiva paşi şi îi zise:

– Alex?

Quinn se întoarse pe jumătate.

– Ce e?

– Ai o urmă de ruj care s-ar potrivi mai degrabă unei brunete.

Rîzînd, Quinn scoase o batistă imaculată şi îndepărtă dovada întîlnirii cu Morgan, după care îl salută pe Jared şi se întoarse în casă.

Jared aşteptă cîteva minute, doar ca să nu reapară amîndoi în acelaşi timp. Şi, dacă s-ar fi aflat cineva acolo pe terasa umedă şi rece, ar fi rămas surprins auzindu-l murmurînd pentru sine:

– Mă întreb cînd o să-mi explodeze totul în faţă.

Morgan îl mai zări pe Quinn în următoarele două ore, dar avu grijă să-şi găsească de lucru pentru a nu-l urmări. Din moment ce nu ducea lipsă de parteneri de dans şi era cunoscută de majoritatea invitaţilor, îi fu destul de uşor să dea impresia că se simte bine şi că nu-şi pune alte întrebări decît cu cine să danseze şi dacă să bea sau nu şampanie.

Aparenţele erau amăgitoare, pentru a nu spune altfel. Morgan se gîndea foarte mult în timp ce dansa şi zîmbea. De cînd aflase cîteva lucruri

enervante în camera de toaletă, se gîndea mai serios decît îşi amintea s-o fi făcut vreodată.

La un moment dat, în timpul serii, îi trecu prin cap ideea că incidentul cu Quinn de pe terasă ar fi putut avea mai mult decît o singură explicaţie. Da, dorise să-i vorbească între patru ochi, fără îndoială, căci voia să fie sigur că ea înţelesese motivul pentru care el apăruse dintr-odată în public. Dar trebuia să mai existe un motiv în mintea lui agilă.

Colecţionar fiind, era de aşteptat să viziteze expoziţia *Misterele trecutului,* dar ar fi părut puţin ciudat dacă se afla tot timpul prin muzeu – ceva ce, probabil, intenţiona să facă pentru a sta aproape de momeală. Totuşi, dacă dădea de înţeles că îl mai atrăgea şi altceva în afară de colecţia Bannister – ea, de exemplu – atunci pe nimeni n-ar fi surprins prezenţa lui acolo.

Morgan nu voia să accepte acea posibilitate, dar era prea logică pentru a fi negată. În fond, înainte de seara aceea, Quinn spusese foarte clar că nu avea să fie iubitul ei – fie într-un efort sincer de a o proteja împotriva oricărei dureri pe care i-ar fi putut-o provoca, fie, pur şi simplu, pentru a nu-şi crea probleme nedorite şi inutile. De două ori se aflaseră singuri în apartamentul ei, cînd ea aproape că i se aruncase în braţe şi de două ori el plecase fără s-o sărute măcar.

Atunci, de ce alesese o terasă umedă şi în-

văluită în ceaţă, în toiul unei petreceri, pentru a se răzgîndi deodată? Pentru că fusese copleşit de dorinţă? Greu de crezut, îşi spuse Morgan şovăitoare. O dorise, da, de asta era sigură. Fusese supărat cînd îi întrerupsese Jared.

Dar... Într-un fel, fusese lucid. Indiferent cît de pasionată ar fi devenit întîlnirea, era cît se poate de improbabil că ar fi făcut dragoste acolo – locul era prea rece, mult prea ud şi incomod şi ducea lipsă de intimitate.

Era un bărbat inteligent şi Morgan se îndoia că era prea des luat prin surprindere; aproape un deceniu de inducere în eroare a forţelor de poliţie din întreaga lume dovedise acest lucru foarte bine. Deci, era clar că ştia că nimic irevocabil nu se putea întîmpla între ei pe terasă.

Morgan îşi spuse că toate nu erau decît nişte speculaţii, că nu exista nici o dovadă în sensul că el ar fi vrut s-o folosească drept acoperire, dar cînd veni să o ia din braţele proprietarului galeriei, cu care dansa, bănuielile ei deveniră şi mai puternice. Şi se intensificară cînd reuşi să o ţină mult mai strîns decît îi permisese în timpul primului dans, aşa încît mîinile ei erau pe umerii lui, iar ale lui pe spatele ei.

– Nici nu m-ai băgat în seamă, Morgan, îi reproşă el zîmbind.

Era un ticălos şocant, fermecător şi prefăcut,

îşi spuse Morgan cu o furie crescîndă care era binevenită. Ba, mai rău, era un hoţ lipsit de inimă care era în stare să fure un colier de la gîtul unei femei chiar în timp ce o săruta – şi, dacă exista ceva mai josnic decît asta, ea nu ştia ce putea fi.

Furia îi dădea o senzaţie atît de plăcută, încît Morgan se înfăşură în ea şi era o armură atît de solidă, încît putu să-i întoarcă zîmbetul cu uşurinţă, netulburată nici de apropierea lor, nici de atingerea mîinilor lui calde pe spatele ei gol.

– Păi, din moment ce nu mi s-a spus cît de bine ar trebui să te cunosc, mi-am zis că ar fi mai bine aşa. În seara asta ne-am văzut prima oară, nu?

– Da, dar ar fi trebuit să fie dragoste la prima vedere, spuse el cu tristeţe.

– Aha, înţeleg, zise Morgan şi îi înconjură gîtul cu braţele, transformînd dansul în ceva mult mai intim decît intenţionase el.

Îşi acoperi ochii cu genele, fixîndu-şi privirea asupra cravatei lui şi zîmbi seducător.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

Crezu că şi glasul îi era seducător, dar trebuie să o fi trădat ceva, căci Quinn nu înghiţi prefăcătoria.

Tăcu puţin, după care îşi drese glasul şi o întrebă cu nonşalanţă:

– Eşti al naibii de furioasă, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea întîlnindu-i ochii precauţi şi îşi dădu seama că ai ei probabil scuipau furie ca ai unei pisici, cum îi spusese el odată. Zise atunci pe un ton catifelat:

– Am trecut de faza asta acum vreo oră. Nu cred că ai vrea să ştii cum sînt acum.

– Mă bucur că nu eşti înarmată, măcar atîta lucru tot ştiu, murmură el.

Îl lăsă să simtă cîteva unghii lungi mîngîindu-i uşor ceafa şi îi spuse:

– Nu fi atît de sigur.

– Ţi-am mai spus şi înainte, ştiu, dar arăţi superb cînd te înfurii, Morgan, spuse el aruncîndu-i un zîmbet, care, de data aceasta păru natural, amuzat şi puţin sfios.

Iar vocea lui groasă era neobişnuit de sinceră cînd continuă:

– Dacă vrei, mă opresc aici în faţa lui Dumnezeu şi a oraşului San Francisco şi-ţi cer scuze în genunchi. Sînt un ticălos şi un netrebnic şi ar fi trebuit să-ţi cer ajutorul în loc să încerc să te folosesc. Iartă-mă.

Era ceva dezarmant şi Morgan nu fu surprinsă cînd simţi dispărîndu-i furia. Îl întrebă iritată:

– Ei bine, de ce n-ai făcut-o?

– Mă gîndeam că o să refuzi, zise el simplu.

Fiind la fel de inteligentă ca el, lui Morgan nu îi trebui decît o secundă pentru a înţelege. Nu vorbi

imediat, pentru că muzica se opri şi Quinn o conduse afară din sala de bal pentru a doua oară, numai că, în loc să se întoarcă pe terasă, o luă de braţ şi o conduse într-una din încăperile de la primul etaj – un salon spaţios – unde Leo Cassady ţinea o parte din valoroasele sale opere de artă. Camera era deschisă oaspeţilor, dar, în acel moment, acolo nu se mai afla nimeni în afară de ei.

Erau destul de departe de uşă pentru a fi siguri că nu-i putea auzi nimeni de afară. Totuşi, Morgan vorbi în şoaptă:

– Vrei să spui că ai crezut că eu n-aş fi de acord să mă prefac că sîntem încurcaţi pentru că...

– Pentru că am fost un dobitoc şi te-am respins de două ori, continuă el privind-o drept în ochi.

Era extrem de dezarmant, dar Morgan nu era complet dezarmată. Se trase uşor din braţele lui şi se întoarse pe jumătate cu spatele, fără să acorde nici cea mai mică atenţie valorosului tablou care se afla pe peretele din spatele lor.

– Aha, şi atunci te-ai gîndit să mă ameţeşti şi să mă vrăjeşti în aşa fel încît oricine s-ar fi întîmplat să ne privească să fie convins că erai îndrăgostit de mine? Ca scuză pentru a te putea învîrti prin muzeu?

Quinn ezită avînd o expresie gînditoare în ochii săi verzi şi sclipitori. După aceea oftă.

– Cam aşa ceva. Dar motivele mele n-au fost în totalitate egoiste, îţi jur.

– Ah, nu?

El ezită din nou, după care înjură printre dinţi.

– Bine, sînt. Dar nu aşa cum crezi tu.

– Atunci explică-mi, îi ceru ea.

Zîmbind dintr-odată, spuse crispat:

– Crezi că mi-am pierdut minţile, Morgan, adevărul e că nu pot sta departe de tine. Sînt sigur că măcar atîta lucru ai observat. Chiar dacă raţiunea îmi spune că nu am dreptul să mă încurc cu tine, nu pot să ascult. Continui să mă întorc, găsind tot felul de scuze – unele chiar prosteşti – numai pentru a fi cu tine.

Ar fi vrut să-l creadă, dar nu dorea să cedeze atît de uşor.

– Adevărul, Alex? Poate. Dar sînt sigură că o să mă scuzi dacă voi avea unele rezerve în această privinţă. Din cîte-mi amintesc, tu însuţi mi-ai spus odată că sînt deşteaptă cînd consider că nu se poate avea încredere în tine. Nu văd să se fi schimbat ceva de atunci.

– Atunci eram mascat, spuse el. Acum nu sînt.

Morgan avu un sentiment straniu că nu se referea numai la o simplă mască neagră de schi, ci la cu totul altceva, mult mai greu de definit. De

parcă s-ar fi simţit vulnerabil în prezenţa ei, într-un fel nepăzit sau neprotejat. Îi studie chipul căutînd ceva care să-i spună că putea să aibă încredere în el.

Chipul lui i se întipărise în memorie din prima clipă cînd îl văzuse. O faţă prelungă şi foarte frumoasă, cu pomeţi înalţi şi un maxilar puternic. Ochii, uluitori, de o nuanţă rară de verde pal, erau adumbriţi de gene ridicol de lungi şi erau foarte vii şi expresivi. Sprîncene puţin arcuite şi o gură care trăda umor şi senzualitate.

Dacă ar fi fost brunet, îşi spuse Morgan, sumbru sau sarcastic, ar fi fost mai uşor să se creadă tot ce era mai rău despre el. Dar era blond şi frumos, avea chiar o voce plăcută; atunci cum putea o femeie să-şi dea seama?

– Să te ia naiba, murmură ea.

Expresia de pe chipul lui se îndulci.

– Ăsta-i un motiv pentru care m-am ţinut departe de tine tot timpul, indiferent că mă crezi sau nu. Nu ai încredere în mine şi, dacă între doi oameni care se iubesc nu există încredere, atunci totul îşi găseşte sfîrşitul în regret. Ah, te simţi atrasă – amîndoi ne simţim atraşi. Şi, pentru unele femei, asta ar fi de ajuns. Dar nu şi pentru tine. Mi-am dat seama de asta în seara cînd te-ai luat după o bandă de vagabonzi pînă în interiorul unei clădiri părăsite pentru a-mi sări în ajutor.

Atunci îi văzuse faţa pentru prima oară, îşi aminti ea. Şi tot aceea fusese seara cînd el îi spusese că are impresia că ea îi va zdrobi inima.

– Aş vrea să am încredere în tine, spuse ea încet. Dar, de fiecare dată cînd cred că pot, se întîmplă ceva care mă pune pe gînduri.

– Nu-i faptul că sînt Quinn; ştim amîndoi asta. E vorba de cu totul altceva. Mai profund, mai fundamental.

Ea încuviinţă încet. Deşi încă nu se împăcase cu sentimentele ei faţă de acea parte din el, nu aceasta era problema acum. Nu era vorba de a se încrede într-un hoţ, ci de a se încrede într-un bărbat.

Umerii lui laţi se ridicară uşor.

– Şi ce-ai vrea să fac – să prefaţez fiecare remarcă spunînd că ăsta-i adevărul? Nu pot face asta, Morgan. Tot ce trebuie să fac aici e să mă prefac, să joc un rol, să trăiesc un rol – şi, uneori, trebuie să mint pe toată lumea.

– Şi atunci, ce-ai vrea să fac *eu?* întrebă ea. Tocmai mi-ai spus că m-ai minţit şi că mă vei minţi – de unde să ştiu că acum spui adevărul?

– N-ai cum să ştii, zise el încet.

Morgan dădu să piece, dar Quinn o apucă de mînă şi o ţinu pe loc, cu fermitate.

– Aş vrea să-ţi pot spune altceva, dar n-am ce. Ştiu că e nedrept să-ţi cer să încerci să te încrezi

în mine cînd nu ţi-am dat nici un motiv în acest sens – în afară de unui.

– Care? întrebă ea.

– Eu am avut încredere în tine.

Ea se uită în ochii aceia verzi care păreau dureros de sinceri şi ştiu că este adevărat. Avusese încredere în ea. Îi încredinţase viaţa venind la ea după ce fusese împuşcat. Îi încredinţase libertatea lui, avusese încredere că nu va anunţa poliţia sau ziarele cînd ar fi putut s-o facă, din moment ce nu ştia că lucrează pentru Interpol.

Se simţi vlăguită.

– Deci, ce facem? întrebă ea.

– Depinde de tine, spuse el tot cu o voce liniştită. Sîntem amîndoi implicaţi cu expoziţia asta, dar nu trebuie neapărat să fim şi unul cu altul.

– Ai nevoie de un motiv pentru a te afla tot timpul la muzeu, se auzi ea spunînd.

Quinn zîmbi uşor.

– Acesta a fost cel mai simplu plan, dar nu şi singurul. Şi, în plus, tare mă îndoiesc că cineva ar îndrăzni să-ncerce să fure colecţia în plină zi, în timp ce muzeul este deschis publicului şi, deci, plin de oameni. Se va întîmpla noaptea. Iar noaptea sînt Quinn.

Încă îi mai ţinea mîna şi ea privi în jos spre a lui avînd o ciudată impresie că s-ar afla la un pas de

ceva. Avea o mînă pricepută, îşi spuse ea, chiar dacă lucrurile la care se pricepea erau infame. O mînă puternică. Îi salvase viaţa cel puţin o dată, poate chiar de două ori – cum putea să nu aibă încredere în el?

Îşi îndreptă din nou privirea spre faţa lui şi îl întrebă cu grijă:

– Îmi poţi răspunde la o întrebare – şi să juri că-i adevărat?

Zîmbetul lui se strîmbă puţin.

– Întîi trebuie să aud.

Se aşteptase la asta.

– Ai spus că nu puteai sta departe de mine. Indiferent ce simţi pentru mine, are vreo legătură – cît de măruntă – cu colecţia?

Quinn clătină din cap imediat.

– Nu – ţi-o jur. Şi-ţi mai jur ceva, Morgan: nu voi mai încerca niciodată să te folosesc pe tine, orice ar fi între noi, pentru a-mi atinge scopurile.

Morgan se trezi zîmbind.

– Ar trebui să-mi fac un control la cap pentru că te cred.

Spre surprinderea ei, el îi ridică mîna şi i-o sărută uşor.

– Îţi mulţumesc pentru asta, zise el atunci.

Acea mîngîiere neaşteptată o făcu să-şi dea seama deodată de bătăile inimii ei, dar încercă să-şi păstreze vocea calmă.

– Deci asta înseamnă că ne vom implica?

Quinn îi aşează mîna în îndoitura cotului său şi porni spre uşă.

– S-a făcut tîrziu. Ce-ar fi să te duc acasă?

– Răspunde-mi, Alex, insistă ea.

El se opri puţin pentru a o privi cu ochii săi scînteietori şi apoi spuse:

– Sîntem implicaţi încă din seara cînd ne-am cunoscut. Singura deosebire este că acum o ştim amîndoi – şi o recunoaştem. Întrebarea este cît timp îmi va lua pînă te voi convinge să ai încredere în mine.

Morgan nu ştia dacă să se simtă mişcată sau frustrată din cauza convingerii lui.

– Să înţeleg de aici că încrederea este o condiţie obligatorie pentru următorul pas logic în relaţia noastră?

– Bineînţeles. Ţi-am spus ce apare cînd nu există încredere între doi oameni care se iubesc. Regretul. Indiferent ce se va întîmpla între noi, scumpo, n-o să regreţi. Atîta timp cît am şi eu un cuvînt de spus.

Aluneca în pielea lui Don Juan, dar Morgan nu protestă. Avea impresia că amîndoi avuseseră destule încercări emoţionale pentru o singură seară. Pe lîngă asta, îi plăcea Quinn în orice ipostază – chiar şi atunci cînd o înfuria.

Mergînd ascultătoare lîngă el spre uşa din

faţă, ea spuse:

– Dacă nu e trecut de miezul nopţii, sîntem primii invitaţi care pleacă. Petrecerile lui Leo sînt renumite pentru faptul că ţin mai mult.

– E abia trecut de unsprezece, spuse el şi Morgan îl privi uimită.

– Nu porţi ceas şi eu n-am văzut nici unui pe aici. De unde...

– Unul din numeroasele mele talente. Am în cap un ceas extrem de precis, care rareori dă greş cu mai mult de cinci minute.

– Trebuie să fie foarte bine. Nu vrei să-ţi enumeri talentele? Ca să le ştiu şi eu pe toate.

Quinn rîse.

– O să te las să le descoperi pe rînd. E mai interesant aşa.

Nu le luă mult timp să-şi ia hainele şi să-i mulţumească gazdei, deşi Morgan trebui să-şi muşte obrazul ca să nu rîdă cînd Leo rămase foarte surprins de graba lor.

– Vreau s-o prind complet singură pentru a-i spune ce am de spus, îi zise Quinn pe un ton confidenţial.

– Ai lucrat repede, Alex, observă Leo delicat. Ar trebui să te felicit?

– Nu, zise Morgan surprinsă că intrase în joc de bunăvoie. Leo, pot să am încredere în omul ăsta pentru a mă conduce acasă? Eşti sigur că

nu e vreun nebun evadat din ospiciu, sau ceva de genul ăsta? Se poartă cam ciudat.

– E colecţionar, spuse Leo iiniştitor. Toţi sîntem ciudaţi, Morgan, ştii foarte bine.

– Bine, dar e periculos?

– Nu cred. Am cumpărat un tablou de la el acum vreo trei ani din Londra şi atunci părea perfect sănătos.

Morgan nu îndrăzni să se uite la Quinn. Ce tupeu! îşi spuse ea amuzată şi îngrozită. Îi vînduse bietului Leo un tablou furat?

– Nu sînt periculos în ceea ce priveşte viaţa, spuse Quinn, ci numai în ceea ce priveşte inima. M-am îndrăgostit de ochii ei de pisică, Leo. Spune-i noapte bună, Morgan.

Scoţînd un oftat prelung, ea spuse:

– Noapte bună, Leo.

Ochii acestuia sclipiră.

– Noapte bună, Morgan. Ne vom vedea, probabil, mîine la vernisaj.

Asistase, bineînţeles, la prezentarea particulară de sîmbătă, dar, ca mulţi alţi colecţionari, voia să mai arunce o privire colecţiei Bannister.

Morgan se trezi luată pe sus din dreptul intrării şi instalată pe scaunul din faţă al unei maşini sport de provenienţă europeană. Aşteptă pînă cînd motorul prinse viaţă, micuţa maşină lăsînd casa lui Leo în urmă, şi abia apoi îi vorbi însoţito-

rului ei.

– Aşa l-ai cunoscut pe Leo? Prin vînzarea tabloului?

– Aşa, spuse el vesel.

– Ai avut un tupeu extraordinar, zise ea. Era un tablou furat?

Quinn scoase un „ţţţ" uşor şi spuse:

– Cred că la întrebarea asta n-o să-ţi răspund.

Ea se aşteptase la aşa ceva.

– Eh, cel puţin, lucrurile au început să devină mai clare. Ştiam că Max îl prezenta pe Jared ca prieten şi expert în siguranţă personală, fapt care nu putea surprinde pe nimeni şi mai ştiam că poziţia lui Wolfe ca expert în securitate al companiei *Lloyd's* era cunoscută, dar cînd te-am văzut acolo în seara asta, nu m-am gîndit decît că unui din noi trebuie să-şi fi pierdut minţile.

– Se prea poate, zise el simplu.

Ea îi privi profilul, care era vizibil doar din cînd în cînd în luminile felinarelor de pe stradă şi ale celorlalte maşini. Ignorîndu- i cuvintele, ea spuse:

– Totuşi, e logic că a trebuit să ai o personalitate de zi în toţi aceşti ani şi că există oameni care te cunosc ca Alex Brandon. Dar eu una tot găsesc că a fost o nebunie din partea ta să fii colecţionar ziua şi hoţ noaptea. Este o nebunie, vreau să spun.

– De fapt, e cît se poate de logic, spuse el.

– Numai pentru un nebun.

– O să-ncerc să nu consider asta un atac la persoană.

Morgan trebui să rîdă şi clătină din cap uşor amuzată.

– Ţi-am adresat cuvinte şi mai urîte, te rog să mă crezi. Ar fi trebuit să mă auzi cînd am primit inelul concubinei.

Veni rîndul lui Quinn să rîdă.

– Bănuiesc că ar trebui să spun că-mi pare rău, Morgan, dar aş minţi. S-a întîmplat să am acel exemplar la mine şi, pur şi simplu, n-am putut rezista tentaţiei. Ştiam că o să-l recunoşti, bineînţeles, şi mai ştiam şi că o să te înfurii.

Ezită puţin, după care adăugă:

– N-ai spus nimic despre asta cînd am stat la tine.

– Nu te-am întrebat nici cine te-a împuşcat – şi nici alte cîteva întrebări logice pe care ar fi trebuit să ţi le pun. Se pare că ai un efect straniu asupra minţii mele.

– Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Ştia că ar fi trebuit să spună ceva pentru a menţine conversaţia uşoară, dar propriile ei cuvinte îi amintiseră în ce pericol se afla Quinn, probabil.

De cînd îl cunoscuse prima oară drept Quinn,

îşi dăduse seama foarte repede că lucrurile pe care le spuneau ziarele despre curajul şi sîngele lui rece nu erau deloc exagerate. Era un bărbat, îşi spuse ea, care reacţiona întotdeauna ori cu calm, ori cu un umor nepăsător – în funcţie de ce credea că se potriveşte cel mai bine situaţiei şi că îi măreşte şansele de succes.

Nici cînd era vorba de propria lui supravieţuire, Quinn nu arăta teamă sau nesiguranţă şi, odată ce se hotăra să facă ceva, nici chiar un glonţ nu-l putea împiedica. Indiferent că era fermitate sau doar pură încăpăţînare, era genul de om menit să ducă o viaţă plină de primejdii şi dificilă.

Acest lucru era uşor de văzut. De asemenea, Morgan mai observă că îi plăcea acel mod de viaţă, îi era necesar chiar şi era foarte puţin probabil că se va schimba. Dacă Interpolul ajungea, într-adevăr, la concluzia că ar fi fost mult mai valoros dacă lucra pentru ei decît să putrezească în puşcărie, avea să ducă o viaţă dublă primejdioasă, cu siguranţă.

Ceea ce nu ştia era părerea ei personală în această privinţă.

Morgan era prin natura ei o femeie impulsivă şi, uneori, chiar agitată, dar era departe de a fi curajoasă. Dacă se pusese vreodată în pericol în mod intenţionat – ca atunci cînd urmărise banda aceea pentru a-l ajuta pe Quinn – o făcuse ascul-

tîndu-şi inima şi sentimentele, nu raţiunea rece şi inteligenţa, care erau tot ale ei. Şi făcea parte dintre acei oameni care străluceau în timpul crizei pentru a se prăbuşi încet mai tîrziu, cînd avea timp.

– Morgan? Eşti foarte tăcută.

Puţin uimită, îşi dădu seama că se aflau aproape de locuinţa ei.

– Iartă-mă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el încet.

Ar fi vrut să mintă şi să spună că nu se întîmplase nimic, dar ceva în interiorul ei se răzvrăti.

– Dacă s-a întîmplat ceva? Nu ştiu. Mă gîndeam la voi. La toţi. Max îşi pune în pericol colecţia. Wolfe îşi pune în pericol slujba. Jared poartă armă tot timpul. Iar tu ai fost împuşcat cu puţin timp în urmă.

– Am fost neatent, spuse Quinn cu nonşalanţă tratînd problema superficial, ca şi cînd nici n-ar fi contat. Şi niciodată nu fac aceeaşi greşeală de două ori.

– Ca să nu-mi fac griji? Drăguţ din partea ta, dar am avut neplăcuta ocazie de a vedea ce poate face un glonte cuiva care se află de partea care nu trebuie a armei.

Quinn tăcu o clipă, după care spuse pe un ton mai serios:

– Ştii foarte bine că tot ce facem în viaţă

implică un anumit risc.

– Da, dar majoritatea dintre noi nu caută necazurile cu lumînarea.

– Nu? Conducem maşini, pilotăm avioane – şi unii dintre noi chiar urmăresc indivizi periculoşi în clădiri părăsite.

– Nu eram lucidă în acele clipe, murmură ea dîndu-şi seama cu tristeţe că avea dreptate.

Quinn nu dezvoltă subiectul, ci doar continuă calm:

– Ca unul care a riscat puţin în ultimii zece ani, îţi pot spune că e mult mai bine să înfrunţi o problemă în mod direct, chiar dacă pare riscant.

Morgan se hotărî să renunţe la acel subiect pentru moment; avea impresia că nu o să înregistreze nici un punct măcar.

– Sper doar că veţi avea mare grijă cu toţii.

El parcă maşina în faţa blocului lui Morgan şi opri motorul.

– Asta şi avem de gînd, spuse el şi coborî pentru a-i deschide portiera.

– Vei fi mîine la muzeu? îl întrebă ea în timp ce urcau amîndoi spre apartamentul de la etajul al treilea.

– Bineînţeles. Doar sînt colecţionar, ai uitat? Şi, din moment ce am sosit în oraş după prezentarea particulară, n-am avut ocazia încă să văd colecţia.

– Aşa e, spuse Morgan. Uit mereu.

El rîse uşor privind-o cum găseşte cheia şi descuie uşa.

– Dacă uiţi cumva în prezenţa persoanei care nu trebuie, dăm cu toţii de bucluc.

Nu părea prea îngrijorat, ceea ce îi făcu plăcere lui Morgan. I se spusese de nenumărate ori că vorbea prea mult, dar Quinn avea încredere că nu va da în vileag nici unul din secretele lui. Cele de care ştia, cel puţin.

– N-o să uit, spuse ea deschizînd uşa.

– Bun. Ne vedem mîine la muzeu.

Morgan simţi o uşoară dezamăgire, gîndindu-se că avea să plece spunîndu-i doar un politicos la revedere, dar, înainte să-şi dea seama, Quinn o prinse de umeri, îşi înclină capul şi îi acoperi gura cu a sa.

Gestul era puţin brusc, dar nu avea nimic brutal şi ea nu putu să nu-i răspundă. Trupul ei părea să aibă o minte a sa proprie, modelîndu-se după a lui, în timp ce ea se agăţa cu degetele de reverele lui neputincioasă. O limbă de foc i se aprinse deodată în stomac, răspîndindu-se atît de repede, încît pînă şi pielea părea să frigă şi un tremur de plăcere o străbătu în clipa cînd îi simţi degetele mîngîindu-i uşor gîtul şi ceafa. Cînd, în cele din urmă, el îşi ridică privirea, ea nu se putu abţine să nu scoată un sunet slab de frustrare.

Chipul lui era puţin încordat, se gîndi ea, iar

ochii i se întunecaseră. Vocea, însă, nu îi era decît uşor răguşită cînd îi spuse:

– Noapte bună, Morgan.

Făcînd un efort supraomenesc, ea îi dădu drumul hainei şi îi întoarse spatele. Intră în apartament, unde două lămpi aruncau o lumină caldă şi închise uşa încet. Multă vreme rămase lipită de ea, fără să se gîndească, în adevăratul sens al cuvîntului, dar vag neliniştită de ceva.

Îşi dădu seama abia cînd îşi duse mîna la gîtul gol, unde îşi găsi colierul cu un rubin mic. I-l înapoiase, punîndu-i-l la fel de îndemînatic cum i-l scosese cu cîteva săptămîni în urmă.

Capitolul trei

Morgan se mustră mai tîrziu, dar adevărul era că îl căutase cu privirea pe Quinn la muzeu aproape toată ziua de vineri. Nu fusese deloc uşor ţinînd seama de mulţimea de oameni curioşi să vadă expoziţia *Misterele trecutului* în acea primă zi de prezentare în faţa publicului. Dar ea, totuşi, se uitase după el.

Ba chiar se şi îmbrăcase cu mai multă grijă ca de obicei, alegînd o fustă neagră dreaptă şi lungă pînă la gambă, o bluză albă cu mîneci largi şi o superbă vestă brodată de mînă cu auriu, negru şi

puţin ruginiu. Costumul fu completat cu o pereche de pantofi negri, iar părul lung şi negru şi-l strînsese într-un elegant coc franţuzesc.

Îşi spusese că se îmbrăcase astfel numai pentru că era ziua în care expoziţia se deschidea pentru pubic şi, din moment ce era directoarea ei, era obligată să arate foarte bine... numai că nu credea nici ea acest lucru. Se îmbrăcase gîndindu-se la Quinn şi o ştia foarte bine.

Voia să arate... sofisticată şi cultivată. Şi înaltă.

Şi, chiar dacă îi trecu prin cap că şi cuvîntul „sexy" s-ar fi putut adăuga, ignoră acest gînd. Se uită după Quinn toată ziua, scrutînd mulţimea de chipuri în căutarea celui care îi era întipărit în minte. Credea că nu se bagă de seamă, fericită iluzie care i-a fost zguduită, însă, cînd Storm a ieşit din camera computerelor în jurul orei trei după-amiază.

– Nu m-aş aştepta să-l văd pe aici decît peste vreo oră, două, spuse ea venind lîngă Morgan în holul muzeului, unde se afla biroul paznicilor.

Pisicuţa ei roşcată, Bear, i se afla pe umăr, ca de obicei, o copie atît de fidelă a lui Storm, încît părea de-a dreptul straniu.

– Pe cine? întrebă Morgan strîngînd la piept mapa şi părînd inocentă, numai că nu era expresia la care se pricepea cel mai bine.

Storm îşi ţuguie buzele uşor, iar ochii ei verzi

căpătară un aer jucăuş.

– Alex Brandon.

– Fir-ar.să fie, s-a văzut chiar atît de bine?

– Mă tem că da. Felul în care îi fixezi pe bărbaţii înalţi şi blonzi e cam greu să treacă neobservat. De fapt, te-am văzut pe monitor.

Morgan oftă şi spuse "fir-ar să fie" din nou fără furie şi fără să-şi dea seama.

– Ei bine, atunci dacă e aşa, de ce nu te-ai aştepta să-l vezi decît peste vreo oră, două?

Storm aruncă o privire în jur pentru a se convinge că nu o aude nimeni şi abia după aceea răspunse:

– Mai trebuie să şi doarmă, nu? Îmi imaginez că o mare parte din noapte stă de veghe sau e în acţiune şi, din moment ce colecţia e în siguranţă ziua cînd muzeul e plin de oameni, atunci se poate odihni şi el cum trebuie.

– Ştiam, spuse Morgan încruntîndu-se.

Storm începu să rîdă.

– Probabil că n-a ajuns în pat decît la şapte sau opt dimineaţa, aşa că e posibil să se fi trezit doar cu vreo oră în urmă. Dacă aş fi în locul tău i-aş lăsa timp să se radă, să facă un duş şi să ia micul dejun.

– Ai dreptate, oftă Morgan. Dacă teoria asta e corectă, atunci n-o să-l mai văd niciodată ziua. Adică, a stat la mine vreo două zile în timp ce se

vindeca, dar n-am ieşit din casă, aşa că, pur şi simplu, n-am reuşit să-l văd în lumina soarelui.

– Una din ambiţiile tale?

– Nu rîde, dar aşa e.

– Şi de ce naiba aş rîde? Mi se pare chiar foarte firesc. Mai ales dacă bănuieşti că ar fi vampir.

Morgan îşi privi prietena cu seriozitate.

– Nu, pentru că i-am văzut imaginea într-o oglindă aseară la Leo.

– Ah, bine, dar asta nu dovedeşte că nu-i o creatură a nopţii. Oricum, nu acest gen de creatură. Nu cred că ar putea fi alt gen de creatură, ce zici?

– Numai vampirii sînt renumiţi pentru farmecul lor seducător, dar mortal, îi aminti Morgan cu acelaşi aer solemn.

Storm încuviinţă grav.

– La asta mă gîndeam şi eu. Dar ai putea, totuşi, să porţi o cruce şi atunci ai afla cu siguranţă.

Tăcînd, Morgan îşi strecură un deget pe sub gulerul deschis al bluzei şi scoase la iveală un lănţişor de aur pe care atîrna o cruciuliţă tot de aur. Storm privi crucea şi după aceea întîlni ochii sinceri ai lui Morgan. Izbucniră amîndouă în rîs.

– Dumnezeule, omul ăsta trebuie să aibă un efect nemaipomenit asupra ta dacă te-a făcut pe

jumătate să te gîndeşti la asemenea lucruri, spuse Storm nesigură.

– Hai să zicem că l-aş crede în stare să fie vrăjitor, cel puţin pe trei sferturi.

Morgan redeveni serioasă şi se uită la mapă încercînd să-şi aducă aminte că era plătită să facă ceva.

– Hm... trebuie să mai dau o raită prin expoziţie să mă conving că totul e în regulă. Dacă întreabă cineva...

– O să-i spun exact unde eşti, o asigură Storm.

– Dacă ai fi o prietenă adevărată, m-ai lega de cel mai apropiat stîlp ca să nu mă fac de rîs, spuse Morgan într-un fel cu tristeţe. Diavolul acela nu trebuie decît să zîmbească şi să spună ceva – orice – ca să uit imediat de toate bunele mele intenţii.

Zîmbind slab, Storm spuse:

– Te-aş lega bucuroasă de un stîlp, dacă aş fi convinsă că asta vrei cu adevărat.

– Nu păcălesc pe nimeni astăzi, nu?

– Nu. Dar nu-ţi face griji din cauza asta. Toţi avem dreptul să facem cîteva nebunii în viaţă, Morgan. Tata m-a învăţat asta şi e ceva ce trebuie ţinut minte.

– Tu ai făcut? o întrebă Morgan curioasă.

Blonda micuţă zîmbi.

– Bineînţeles. M-am îndrăgostit de Wolfe într-o situaţie foarte delicată cînd nu-i puteam spune adevărul despre mine. A fost ceva nesăbuit şi nebunesc, dar totul s-a rezolvat pînă la urmă. Un alt lucru pe care trebuie să-l ţii minte: definiţia unei nebunii este adesea doar... nepotrivire în timp.

Morgan încuviinţă gînditoare şi îşi părăsi prietena făcîndu-şi loc prin muzeul aglomerat spre expoziţia *Misterele trecutului*, care era găzduită la al doilea etaj în aripa de vest a uriaşei clădiri.

Nebunie nesăbuită. Bună descriere, îşi spuse Morgan. În fond, nici o persoană întreagă la minte n-ar fi considerat acea fascinaţie faţă de un hoţ de renume mondial altceva decît o nebunie nesăbuită. Nepotrivire în timp? Ah, da, şi acest lucru era adevărat.

Şi faptul că ştia tot nu o făcea deloc să-şi bage minţile în cap, meditä ea cu tristeţe.

Fără să se mai gîndească la Quinn pentru moment, Morgan se plimbă prin expoziţie, indiferentă, dar atentă, studiind reacţiile vizitatorilor în faţa diverselor exponate şi observînd chiar aglomerări din loc în loc, unde anumite piese din colecţia Bannister atrăgeau atenţia mai mult decît altele. Îşi notă cîteva lucruri, cum ar fi să aibă grijă ca într-un anume colţ să fie mai multă lumină, să se mai pună un cordon de catifea care să direcţioneze oamenii spre o anume sală şi să pună să

fie mutată o canapea care nu era aşezată bine.

În timpul orelor care mai rămăseseră, Morgan se concentră numai asupra muncii ei, îndeplinindu-şi sarcinile cu obişnuita-i competenţă. Răspunse cîtorva întrebări ale unor persoane care ştiau că este directoarea expoziţiei – inclusiv unui număr de ziarişti care trebuiau să scrie despre vernisaj – înapoie cîţiva copii rătăciţi părinţilor şi rezolvă problema unor sisteme de alarmă declanşate din greşeală, fiindcă mai existau încă puncte vulnerabile în sistemul electronic de siguranţă.

De asemenea, vorbi puţin cu Max şi cu soţia acestuia, Dinah, care trecuseră pe la muzeu să vadă cum mergeau lucrurile, şi cu Wolfe, care fusese acolo toată ziua, deşi nu prea s-a văzut, deoarece ţinea sub observaţie colecţia asigurată de compania sa, *Lloyd's* din Londra. Nu-l văzu deloc pe Jared, dar nici nu era surprinsă; din moment ce el şi Dani se căsătoriseră cu o duminică în urmă, îşi petreceau timpul mai mult singuri – şi cine îi putea învinui?

Şi, în plus, Jared, ca şi Quinn, avea să-şi petreacă mai multe nopţi decît zile în apropierea muzeului, din moment ce hoţul pe care intenţionau să-l atragă – Nightshade – avea să acţioneze, mai mult ca sigur, în timpul nopţii.

Morgan se gîndi la acest lucru doar în treacăt, pe de o parte datorită faptului că îşi găsise tot

timpul de lucru şi pe de altă parte pentru că nu-i plăcea să se gîndească la pericolul pentru care Nightshade era renumit. Îşi făcu datoria şi abia aproape de ora şase, cînd vizitatorii muzeului începură să se îndrepte spre ieşire, iar ea îşi făcea ultima plimbare în ziua aceea prin expoziţie, îl zări pe Quinn.

Stătea singur lîngă vitrina centrală unde se afla splendidul diamant Bolling. Era îmbrăcat simplu într-o pereche de pantaloni de culoare închisă, cu un pulover pe gît, crem, şi o geacă de piele neagră, descheiată. Cu mîinile în buzunare şi cu capul plecat, se uita cu atenţie la superbul diamant de şaptezeci şi cinci de carate şi poate că lumina deosebită a vitrinei îi făcea chipul să arate întunecat, ca şi cum ar fi fost umbrit de dorinţă... sau lăcomie.

Dar poate că, totuşi, lumina nu avea nici o legătură.

Morgan se opri în prag urmărindu-l în tăcere şi tulburată. Ultimii cîţiva vizitatori din zonă trecură pe lîngă ea, vorbind, iar ea încuviinţă automat spre un paznic care îşi făcea rondul obişnuit, dar nu îşi putea lua privirea de la Quinn.

Max Bannister, un om care nu putea fi păcălit şi care se pricepea foarte bine la oameni, credea că acest individ vede în colecţia sa doar o momeală pentru un hoţ mult mai periculos. Wolfe

îşi risca şi slujba şi reputaţia de fier din acelaşi motiv – sau pentru că se încredea în părerea lui Max. Chiar şi Jared, în ciuda amărăciunii pe care o arătase în privinţa vieţii pe care o ducea fratele său, părea să nu aibă nici o îndoială cu privire la faptul că acesta nu intenţiona nimic în legătură cu colecţia Bannister.

Şi Morgan însăşi crezuse acest lucru. Din clipa cînd aflase că lucra pentru Interpol pentru prinderea unui hoţ mult mai periculos, nu se mai îndoise de intenţiile lui – deşi se întrebase care îi erau, oare, motivele?

Acum însă, privindu-l cum se uita la diamantul Bolling, simţi un nod în gît şi mîinile i se răciră deodată. Chipul lui era atît de nemişcat, ochii atît de atenţi, încît nu se putu abţine să nu se întrebe...

Oare enigmaticul Quinn îşi bătea joc de ei toţi?

Trăgînd adînc aer în piept şi ţinînd mapa ca pe un scut, se îndreptă încet spre el. Era evident că se ştia observat, fiindcă vorbi absent imediat ce ea ajunse lîngă el:

– Bună, Morgan. Ştii povestea?

– Lui Bolling?

Era încîntată de propria ei voce calmă.

– Nu, nu chiar, în afară de faptul că ar fi blestemat. Ca directoare a expoziţiei, sarcinile mele sînt doar de ordin administrativ. Ştiu, bineînţeles,

tot ce trebuie în legătură cu piesele – greutatea în carate şi categoria fiecărei pietre, de exemplu – dar nu cred în blesteme, iar pietrele preţioase nu au constituit niciodată subiectul meu preferat.

– Ca arheolog preferi relicvele? Bucăţi de vase şi fosile?

– Cam aşa ceva.

El întoarse capul încet şi îi zîmbi.

– Credeam că diamantele sînt cele mai bune prietene ale unei fete.

– Nu ale acestei fete. Ca să fiu sincer, nici nu-mi plac diamantele. Rubinele, da; safirele şi smaraldele, cu siguranţă, dar nu diamantele, nici chiar cele colorate.

– Sînt prea dure? Prea reci?

Părea sincer interesat.

– Nu ştiu de ce, nu m-am gîndit niciodată la asta.

Schimbă imediat subiectul.

– De cînd eşti aici?

– Doar de cîteva minute.

Aruncă o privire critică în jur.

– Designul expoziţiei e excelent. Felicitările mele.

– Te pricepi la astfel de lucruri?

– De-a lungul anilor am studiat o mulţime de expoziţii de pietre preţioase, îi aminti el cu modestie.

Şi jefuise cîteva cu multă îndemînare. Morgan oftă.

– Da. Nu numai eu m-am ocupat de asta. Max şi cu mine am proiectat planul general, dar Wolfe şi Storm şi-au adus contribuţia la sistemul de alarmă şi Dani ne-a ajutat cu luminile şi punctele de expunere.

Făcu o scurtă pauză, după care adăugă:

– Ştiu că o cunoşti pe Storm pentru că mi-a zis că Wolfe a făcut prezentările aseară; Jared te-a prezentat lui Dani?

Înainte să poată răspunde, o voce limpede şi politicoasă înregistrată anunţa publicul că muzeul urma să se închidă peste un sfert de oră. Quinn aşteptă să se încheie anunţul pentru a încuviinţa în semn de răspuns.

– Da. Chiar înainte să se căsătorească, duminica trecută. Sper să aibă mai mult noroc de data asta.

– Deci n-ai cunoscut-o cînd au fost căsătoriţi prima dată.

Quinn se întoarse complet spre ea. Zîmbea uşor, dar, în lumina slabă a expoziţiei, ochii lui verzi păreau adumbriţi.

– Nu. Acum zece ani absolveam colegiul – aici în Statele Unite.

– Tocmai mă întrebam de ce n-ai nici un pic de accent, spuse Morgan, după care, din mo-

ment ce el părea dispus să-i mai povestească despre trecutul său, adăugă: Bănuiesc că de aceea trăieşti departe de Jared. Datorită faptului că e poliţist, vreau să spun.

În loc să răspundă la acest lucru, Quinn spuse:

– Nu semănăm deloc, nu? Jared a zis că a lăsat să-i scape acest lucru în seara cînd am fost împuşcat. Şi a mai spus că te-a rugat să uiţi că ai auzit.

– A fost mai degrabă un ordin decît o rugăminte, spuse Morgan nefiind sigură dacă atinsese un punct sensibil sau dacă Quinn era evaziv dintr-un anume motiv.

Sau dacă era evaziv, în general.

– Nu răspund prea bine la ordine.

– O să ţin minte pe viitor, murmură el.

Ea trebui să reziste impulsului de a urma acea tangentă interesantă şi, deşi îi fu greu, reuşi.

– Nu e periculos, date fiind împrejurările, să existe atîta tensiune între voi?

– Deloc. Sîntem amîndoi profesionişti.

Cu un gest elegant, o luă de braţ, o întoarse şi se îndreptară amîndoi spre uşă.

– Muzeul se închide, n-ai auzit? Ar părea puţin ciudat dacă n-ai pleca, aşa cum faci de obicei.

Morgan recunoştea un semn de avertisment cînd i se arăta unui, aşa că renunţă la subiectul legat de relaţia dintre el şi fratele său. Cel puţin

deocamdată.

– Crezi că ţine muzeul sub observaţie? La Nightshade mă refer.

– Habar n-am, spuse Quinn vesel. Dar, dacă aş fi fost în locul lui, mi-aş fi făcut planurile deja. Şi, ştiind că şi-a petrecut cel puţin o seară cercetînd clădirea, putem să punem pariu că şi le-a făcut şi el. Noi vom încerca doar să anticipăm ce are de gînd să facă – şi cînd.

– Nu-mi dau seama cum ai putea face asta. Cum ar putea cineva.

Continuînd să-i ţină cotul uşor în timp ce o scotea din aripa vestică îndreptîndu-se spre scara centrală, Quinn ridică din umeri.

– Din moment ce nu sînt ghicitor, va trebui să mă bazez pe ceea ce ştiu în legătură cu metodele şi spargerile precedente ale lui Nightshade. Adică... foarte puţin.

– Îmi dai foarte multă încredere.

El rîse în faţa sarcasmului ei.

– Nu-ţi face griji, Morgan, într-un fel sau altul, eu totdeauna cad în picioare.

„Cu pietre preţioase cu tot?" Dar nu spuse acest lucru cu glas tare. În schimb, zise:

– O să stai de veghe la noapte?

– După miezul nopţii. Pînă atunci va sta Jared; am împărţit sarcinile între noi.

Morgan îl privi în timp ce coborau scările spre

holul de la intrare.

– Bănuiesc că eşti obişnuit să stai treaz toată noaptea, nu?

Quinn rîse din nou.

– Hai să spunem doar că duc o viaţă de vampir – niciodată în pat înainte de ivirea zorilor şi rareori treaz înainte de apusul soarelui.

Analogia lui era prea apropiată de gîndurile ei anterioare pentru ca Morgan să se simtă liniştită şi trebui să se înfrîneze pentru a nu atinge cruciuliţa de la gît. Pentru numele lui Dumnezeu! Numai pentru că omul acela era fermecător şi enigmatic – şi muncea noaptea – nu însemna că este Dracula!

– Soarele n-a apus încă, să ştii, se auzi ea spunînd şi se bucură că vocea îi era calmă. Nu ţi-e teamă că poţi lua foc sau că te poţi transforma în pulbere?

– Nu, dar zilele astea lungi de vară trebuie să fie îngrozitoare pentru adevăraţii vampiri, spuse el gînditor.

– Adevăraţii... zise Morgan, dar se opri imediat. Eu am văzut prea multe filme de groază în ultima vreme, dar scuza ta care e?

– Prea multe nopţi petrecute agăţat pe laturile clădirilor ca un liliac, spuse el nonşalant şi, după o pauză scurtă, continuă: Morgan, eu aş avea chef să mănînc ceva italienesc şi ştiu un restau-

rant nemaipomenit lîngă golf unde există cel mai bun bucătar napolitan. Vii cu mine?

Se oprise în hol, cam la jumătatea drumului dintre paznici şi uşile principaie şi, chiar după ce îi dăduse drumul cotului, Morgan continuă să aibă strania impresie că încă o atingea. Făcu un efort pentru a alunga acea senzaţie.

– Afaceri sau plăcere? întrebă ea direct, iar el îi răspunse zîmbind:

– Compania ta e întotdeauna o plăcere, scumpa mea. Cu toate acestea, recunosc că cineva, pe care aş dori să-l ţin sub observaţie, ar putea fi, de asemenea, acolo.

– Cine?

– Asta prefer să nu spun.

Cînd ea se încruntă, Quinn zise:

– Bănuielile nu sînt fapte, Morgan, şi sînt departe de a fi dovezi. Prefer să nu dau nume – nimănui – pînă nu voi fi sigur.

– Vrei să spui că nici Max sau Jared – sau Wolfe – nu ştiu că bănuieşti cine ar putea fi Nightshade?

– Ei ştiu că bănuiesc ceva, dar nu ştiu pe cine urmăresc, recunoscu el.

Morgan ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar, aruncînd o privire în jur, observă că erau singuri în hoi, cu excepţia unui paznic care îi privea discret, aşa că hotărî că nu era nici timpul,

nici locul pentru o discuţie prelungită.

– Mîncarea italienească e o idee nemaipomenită, spuse ea. Mă duc mai întîi să mai verific ceva şi să-mi iau jacheta.

– Te aştept aici.

Fiind o femeie responsabilă şi eficientă, Morgan se opri de două ori înainte să ajungă în biroul ei, trecînd pe la cei din camera de pază şi apoi pe la Storm în camera computerelor, pentru a se convinge că totul era în regulă odată cu intrarea muzeului în regim de noapte. Unul din paznicii care urmăreau monitoarele o întrebă dacă bărbatul blond din hol ar fi trebuit să se afle pe „foaia" lui – aceasta însemnînd lista persoanelor care puteau intra în muzeu oricînd doreau – şi Morgan trebui să ezite puţin înainte de a răspunde.

– Nu, spuse ea în cele din urmă precaută, după care adăugă: Numai dacă Max sau Wolfe spun asta. Dar se va afla aici mai tot timpul. Se numeşte Alex Brandon şi e colecţionar. Întreabă-l pe Wolfe alte amănunte, da?

– S-a făcut, spuse paznicul notîndu-şi ceva.

Cînd se opri în camera computerelor, unde Storm îşi petrecea orele de lucru, Morgan o găsi pe blondă rezemată de spătarul fotoliului, cu picioarele încălţate în cizme cocoţate pe birou şi cu pisicuţa adormită în poală, studind monitorul agăţat într-un colţ al încăperii aglomerate. Se pu-

tea folosi de consola computerului de pe birou pentru a vedea fiecare parte a muzeului, iar în clipa aceea ţinea sub observaţie holul de la intrare. Mai precis, pe un bărbat înalt şi blond care aştepta răbdător.

– Bună, spuse Morgan hotărîndu-se să nu facă nici un comentariu. Sînt ceva probleme?

– Nu, nimic demn de luat în seamă. M-am ocupat de acea mică defecţiune din sistem, aşa că mă îndoiesc că vom mai avea vreo alarmă falsă.

Ochii verzi şi strălucitori ai lui Storm se îndreptară din nou spre monitor şi zîmbi cînd Quinn privi direct spre camera video pe care n-ar fi trebuit s-o vadă.

– Ca să vezi. Cînd a apărut, cu puţin timp în urmă, l-am urmărit prin tot muzeul şi totdeauna ştia unde se află camerele – chiar şi cele pe care le-am ascuns extrem de bine. Wolfe zice că are un al şaselea simţ cînd e vorba de orice fel de cameră îndreptată spre el, că o simte, într-un fel. Nu-i de mirare că poliţia n-a reuşit niciodată să-l surprindă pe vreo bandă sau pe vreun film.

Morgan urmări privirea prietenei ei şi, deşi nu îşi putu reţine un zîmbet cînd Quinn făcu cu ochiul vesel camerei, glasul ei conţinea o anumită frustrare.

– Să-l ia naiba. Cînd cred că-l înţeleg, în sfîrşit,

încep imediat să am îndoieli. De data asta e sau nu de partea bună a legii?

Storm se uită la ea ridicîndu-şi o sprînceană.

– Poate că, în această întrebare, cuvintele cele mai importante sînt „de data asta". Chiar dacă ne gîndim că Max, Wolfe şi Jared sînt convinşi că nu se va atinge de colecţie – şi nici unui din ei nu e prost, după cum ştim amîndouă foarte bine – ce se va întîmpla după aceea? Să zicem că micuţa noastră capcană funcţionează şi reuşim să-l prindem pe Nightshade. Bine, dar după aceea? Quinn va scăpa de Interpol şi va dispărea din nou în ceaţă? Va intra la închisoare pentru delictele din trecut? Sau există vreun plan ca el să devină... consultant sau altceva de genul ăsta pentru poliţişti?

Amintindu-şi de discuţia avută cu Quinn mai înainte, Morgan spuse:

– Mi-a spus că este prea util pentru a se face public – ceea ce ar însemna un proces sau chiar închisoare – şi, mai mult sau mai puţin, a zis că-i place să joace după muzica Interpolului. Probabil că ăsta e singurul răspuns pe care-l voi primi.

Storm îşi ţuguie buzele gînditoare şi o mîngîie uşor pe Bear care dormea.

– Ar fi ceva dacă Interpolul s-ar hotărî să se folosească de talentul lui.

– Da. E sigur că le-ar fi de folos mai mult în

afara închisorii decît înăuntru. Chiar dacă nu vor recupera nici un obiect din cele pe care le-a furat, pun pariu că ar prefera să-l folosească decît să-l condamne, spuse Morgan şi oftă. Ceea ce-mi spune un singur lucru. Interpolul acţionează mai mult la Paris şi în alte părţi ale Europei – deci el va face la fel.

– Cît de bine ştii franceza? o întrebă Storm cu seriozitate.

– Mai bine decît latina.

– Ţi-aş putea da lecţii, se oferi blonda.

Morgan o privi fix.

– Vorbeşti franceză cu accent sudic?

– După părerea lui Jared, da, dar totdeauna am reuşit să mă fac înţeleasă.

– Păi, s-ar putea să te pun să-mi dovedeşti, zise Morgan. Dar singurul cuvînt franţuzesc pe care s-ar putea să fie nevoie să-l ştiu este adio. Şi pe acesta îl ştiu deja.

Clătină din cap înainte ca prietena ei să mai spună ceva.

– N-are importanţă. Mă duc să mănînc mîncare italienească şi să fac tot posibilul să ţin minte toate motivele logice şi raţionale pentru care n-ar trebui să-mi pierd capul.

– Succes, murmură Storm.

Morgan se duse apoi în biroul ei, unde lăsă mapa şi îşi puse blazerul auriu modern pe care

şi-l luase de dimineaţă, după care încuie uşa şi se întoarse la Quinn.

Îl găsi stînd de vorbă cu Wolfe; nu putea auzi ce spunea expertul în siguranţă, dar acesta era puţin încruntat. Quinn avea întipărit pe chip un zîmbet plăcut, care nu exprima nimic; acesta părea singurul răspuns la ceea ce i se spunea. Zărind-o, Quinn se uită peste umărul lui Wolfe pentru a o urmări venind spre ei. Atunci Wolfe se întoarse şi i se adresă aproape cu bruscheţe:

– *Vei fi aici mîine?*

– Cît va fi deschisă expoziţia? Bineînţeles. Începînd de azi şi pînă la închidere voi lucra şase zile pe săptămînă.

Wolfe îşi ridică o sprînceană.

– Max ştie?

– Am discutat problema, spuse Morgan zîmbind. N-a fost încîntat, dar cînd i-am spus că o să vin indiferent dacă voi fi plătită sau nu, a cedat. Am ordine să iau mese de prînz lungi şi să plec cît de repede vreau şi mi s-a interzis să apar pe aici duminică. De ce, ai nevoie de mine mîine?

– O să te anunţ.

– Bine, murmură ea întrebîndu-se dacă se simţea prost să discute probleme de siguranţă în faţa lui Quinn.

Dacă da, era lesne de înţeles.

Wolfe se uită la Quinn, apoi la Morgan, păru

că vrea să spună ceva, dar în cele din urmă clătină din cap ca unul care recunoaşte că situaţia i-a scăpat din mînă.

– O seară plăcută, spuse el puţin sec, după care se îndreptă spre birouri.

Privind în urma lui, Quinn spuse meditativ:

– N-ai impresia că nu se simte foarte bine cu nici unul din noi?

– Ba da şi nu-l condamn. Dacă se întîmplă ceva cu colecţia Bannister, *Lloyd's* va trebui să plătească mai multe milioane decît vreau să-mi închipui.

Quinn o luă de braţ conducînd-o spre uşă.

– Aşa e. Apropo, nu ţi-am spus că arăţi de cîteva milioane azi, nu?

O luase prin surprindere – naiba să-l ia pentru că suna atît de enervant de sincer fără să o prevină! – dar Morgan îşi reveni repede şi putu să-i răspundă calm cînd ieşiră pe trotuar în faţa muzeului:

– Nu, nu mi-ai spus.

Mai era puţin soare, care strălucea foarte frumos în părul lui auriu, îşi spuse ea absentă.

– Ei da, aşa arăţi. Eşti răpitoare în blugi, dar acum eşti foarte elegantă.

O conduse apoi spre maşina sport care aştepta lîngă bordură.

– Mulţumesc.

Întrebîndu-se dacă nu cumva făcea acest lucru intenţionat, pentru a o menţine în dezechilibru, Morgan rămase tăcută în timp ce se instală.

Aşteptă să urce şi el şi vorbi numai după ce maşina se îndepărtă de bordură.

– Vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

El îi aruncă un zîmbet scurt.

– Va trebui s-o aud mai întîi.

– Hmm. Cunoşti planul de siguranţă al muzeului – şi al expoziţiei?

Se tot gîndise la acest lucru după ce Storm îi spusese că „simţea" – sau ştia – locurile unde se aflau camerele de luat vederi.

– Crezi că Jared ar fi chiar atît de încrezător?

– Ăsta nu-i un răspuns, spuse ea gînditoare.

Quinn zîmbi uşor.

– Morgan, presimt că ţi-am trezit nişte bănuieli.

– Nici ăsta nu-i un răspuns. Alex, ne-am înţeles că adevărul pare să fie ceva instabil între noi.

Se întoarse pe jumătate pentru a-i privi profilul, un profil frumos, care inspira multe lucruri, dar nu şi limpezimea gîndurilor.

– Aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai răspunde limpede oricînd se poate. Dacă preferi să nu spui nimic, atunci zi aşa – acest obicei al tău de a ocoli diverse subiecte nu mă poate convinge să am încredere în tine.

– Da, de asta mă şi temeam.

Oprind la un semafor, o privi puţin mai serios.

– O să-ncerc să n-o fac prea des.

Ea observă că nu promisese să n-o mai facă deloc.

– Deci... cunoşti sau nu planul de siguranţă al expoziţiei?

– Nu. Probabil l-aş fi putut afla de la Max – care are încredere în mine, apropo – dar am hotărît să nu-l aflu. Am mai multe şanse să anticipez mişcările lui Nightshade dacă trebuie să studiez muzeul şi expoziţia la fel cum o face el. Singurul meu avantaj e că ştiu că există un punct slab în apărare.

– Capcana? E programul de siguranţă al lui Storm?

– Nu ştii?

Morgan oftă.

– Mi-e ruşine că trebuie să recunosc, dar nici măcar n-am întrebat.

Pe un ton înţelegător, Quinn spuse:

– Situaţia e puţin cam complicată.

– Nu contează. Ştii unde e capcana?

– Da. I-am spus lui Wolfe în hol exact înainte să apari tu şi el mi-a confirmat deducţiile.

– Nu-i de mirare că se încrunta.

– Aşa cum ai observat, nu se simţea prea bine cu nici unul din noi. I-am spus că această capcană pare o gaură în sistemul de apărare, special

menită să-l atragă pe Nightshade pentru a fi prins înainte să se apropie de colecţie.

– Şi acest lucru l-a mai liniştit?

Quinn zîmbi.

– Nu. Părea să aibă bănuiala că Nightshade va fi destul de suspicios şi va ocoli capcana, găsindu-şi o altă cale de a pătrunde înăuntru.

– De ce ar fi suspicios?

– Din cauza mea, mă tem, spuse el şi oftă. Morgan, de obicei hoţii nu se urmăresc unul pe altul în toiul nopţii. Dar eu l-am urmărit în seara cînd cerceta muzeul, în seara cînd a tras în mine. Trebuie să se gîndească la asta. Ştie că nu m-a omorît, pentru că nu s-a anunţat nici o crimă nerezolvată în oraş, aşa încît e conştient că reprezint în continuare o problemă.

– Dar nu ştie cine eşti, zise Morgan încet.

– Sînt o întrebare fără răspuns – şi un tip ca Nightshade urăşte întrebările fără răspuns.

Ea se încruntă puţin şi îi studie chipul.

– Ştii, de fiecare dată cînd vorbeşti de Nightshade, am impresia că mai e ceva. Spui că nu ştii prea multe despre el... eu, însă, cred că ştii.

– Morgan, pui foarte multe întrebări azi.

– E un avertisment?

– O observaţie.

Poate că nu era decît atît, dar Morgan hotărî să încheie subiectul, oricum. Quinn fusese deja

mult mai sincer decît se aşteptase şi ea prefera să renunţe, atîta timp cît era învingătoare. În orice caz ajunseseră la restaurant şi o mulţime de speculaţii îi inundară mintea.

Nu spuse nimic decît după ce el opri şi veni să-i deschidă portiera.

– Deci *Tony's* e cel mai bun restaurant din partea asta a oraşului, nu? întrebă ea pe un ton sec.

– Eu aşa cred, spuse Quinn candid, trîntind portiera şi oferindu- i braţul.

– Iar faptul că e un fel de local preferat de colecţionari de artă şi afacerişti din acelaşi domeniu, ca şi de lucrătorii de la muzeu, e o simplă coincidenţă bănuiesc, nu?

El îi aruncă o privire amuzată.

– Nu, nu-i aşa? Ca să vezi.

– Poţi fi foarte enervant, ştii asta?

– Ai grijă, Morgan, murmură el referindu-se probabil la treptele inegale care duceau la uşa restaurantului.

Deşi nu era nici măcar şapte, localul era pe trei sferturi plin; multe muzee din zonă închideau la şase şi era, aşa cum spusese Morgan, un loc preferat unde oamenii se puteau simţi bine şi cinau. Mîncarea nu numai că era excelentă, dar era şi servită frumos, la preţuri rezonabile, iar chelneriţele te cunoşteau după nume de la cea de a

treia vizită.

Sau, cum era cazul lui Quinn, de la a doua.

– Am luat masa de prînz aici miercuri, îi spuse el lui Morgan după ce o chelneriţă amabilă îi conduse într-un separeu lîngă fereastră şi îl întrebă pe „domnul Brandon" dacă dorea cafea ca de obicei.

Morgan – care era şi ea cunoscută de chelneriţă şi comandase, de asemenea, cafea – acceptă acest lucru cu o simplă mişcare din cap, după care îşi aruncă privirea în jur pentru a vedea dacă zăreşte persoana pe care Quinn voia s-o ţină sub observaţie.

Acea privire îi spuse că va fi imposibil.Se aflau mai mult de o duzină de oameni împrăştiaţi în local, care erau implicaţi în lumea artei fiind ori colecţionari, ori patroni, ori angajaţi ai diverselor muzee, galerii şi magazine din zonă. Erau prezenţi chiar şi Leo Cassady, gazda lor din seara precedentă, şi Ken Dugan, curatorul muzeului care găzduia expoziţia *Misterele trecutului,* amîndoi însoţiţi de cîte o femeie atrăgătoare. Şi era aproape sigură că îl zărise pe Keane Tyler, inspector la departamentul de poliţie din San Francisco, mîncînd singur într-un colţ slab luminat.

– Te dai bătută? murmură Quinn.

Morgan îşi desfăcu şervetul întinzîndu-l pe genunchi.

– Nu ştiu la ce te referi, spuse ea politicoasă.

– Vrei să spui că nu încercai să ghiceşti pe cine urmăresc? spuse el zîmbind. Frumoasă încercare, scumpo, dar n-ar trebui să încerci niciodată să joci poker cu un trişor.

Ea se încruntă.

– Îţi mulţumesc pentru încă un avertisment. E limpede că poţi să pari la fel de nevinovat ca un miel în timp ce ai ambele mîneci pline de aşi.

Dîndu-se puţin pe spate pentru a da voie chelneriţei să pună cafeaua pe masă, Quinn spuse:

– Nu ştiam că mieii au mîneci.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. Mînecile tale pline de aşi.

Morgan se întinse după zahăr şi îşi puse destul de mult în cafea, după care adăugă şi o cantitate generoasă de frişcă.

Quinn o urmări avînd pe chipul frumos o uşoară expresie de durere.

– Cafeaua americană e foarte gustoasă, de ce vrei s-o transformi în desert?

Pentru că stătuse la ea, Morgan ştia cum obişnuia el să bea cafeaua.

– Uite ce e, faptul că unii indivizi ca tine consideră că o cafea incredibil de amară e o experienţă nemaipomenită nu înseamnă că trebuie să fie şi adevărat.

– Cafeaua e amară? întrebă chelneriţa neliniştită. Îmi pare foarte rău.

Morgan îi aruncă o privire absentă, dar imediat îşi dădu seama că acea roşcată atrăgătoare aştepta să le ia comanda.

– Pot face alta proaspătă...

– Nu, e în regulă, spuse Morgan uitîndu-se la Quinn, care studia meniul cu unul din acele zîmbete enervante ale sale, după care îşi ridică privirea spre chelneriţă. Pe cuvînt. Discutam... despre altceva, adăugă ea şi puse repede mîna pe propriul ei meniu.

Peste două minute, după ce comanda lor şi chelneriţa dispărură spre bucătărie, Morgan îşi privi însoţitorul încruntată.

– N-a mers.

– Ce anume?

– Tentativa ta de a-mi distrage atenţia. Poate că ar trebui să încerc să ghicesc pe cine urmăreşti.

– Şi eu să-ţi spun dacă e cald sau rece? întrebă Quinn şi clătină din cap. Îmi pare rău, Morgan – nu sînt de acord.

Ea se simţi frustrată, dar nu foarte surprinsă şi, dat fiind faptul că era un jucător de poker mai bun decît ea, ştia că nu are sens să spere că-i va spune ceva ce nu voia să-i dezvăluie.

– La naiba, spuse ea atunci dezgustată.

Quinn zîmbi, dar ochii îi deveniră dintr-odată gravi.

– Să zicem că aş crede că cineva din cei pe care-i cunoşti este un hoţ şi un criminal de talie mondială. L-ai mai putea privi, i-ai mai putea vorbi cu aceeaşi uşurinţă cu care ai făcut-o înainte? Ai fi sigură că nu te-ai trăda fără să vrei sau nu l-ai pune în gardă cumva – ceea ce ne-ar distruge planurile şi te-ar putea pune în primejdie? Ai putea, Morgan?

După o clipă, ea oftă.

– Nu, nu cred. Nu sînt o actriţă atît de bună.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că de aceea nu le-am spus nici celorlalţi. Pentru că e nevoie de o anumită stăpînire de sine – sau de o fire dedublată, bănuiesc – pentru a minţi convingător chiar şi în situaţia cînd ştii că ai în faţă un ucigaş. Pe mine mă cunosc; ştiu că pot face asta. Dar, din moment ce nu pot fi sigur de nimeni altcineva, prefer să nu-mi asum riscul.

– Acest Nightshade e cineva pe care-l cunosc?

– Cineva pe care-l cunoşti... dacă nu mă-nşel.

Morgan îl privi grav.

– Am senzaţia că, indiferent ce-ai spune, nu ai nici o îndoială.

Gura lui schiţă un zîmbet slab.

– Asta ar trebui să mă înveţe minte. E clar că nu sînt jucătorul de poker care mă cred.

– Nu faţa te-a dat de gol. Şi nici ce-ai spus, zise Morgan absentă. Ci doar ceva ce am simţit eu. Eşti sigur, nu-i aşa? Ştii cine e Nightshade?

– Nu-ţi pot răspunde.

– Adică, nu vrei.

– Bine, nu vreau, spuse Quinn şi oftă. Morgan, ce-ar fi dacă am ajunge la o înţelegere spre binele relaţiei noastre?

– Cum ar fi, de exemplu?

– Să zicem că... de fiecare dată cînd sîntem împreună, putem discuta afaceri doar în cursul primei ore. După aceea, ne concentrăm numai asupra noastră. Corect?

– Asupra noastră? Adică, un băiat întîlneşte o fată, chestii din astea?

Cînd el încuviinţă, Morgan îl privi gînditoare, dar de data aceasta nu mai căuta nici un alt sens al cuvintelor lui. Trebuia să le accepte aşa cum erau, cel puţin deocamdată.

– Ei bine?

– Mi se pare destul de corect. Presupunînd, bineînţeles, că nimic palpitant nu se întîmplă în jurul nostru. De exemplu, spargerea muzeului, închiderea noastră într-o clădire părăsită sau îm-

puşcarea noastră.

El acceptă grav.

– În afară de astfel de împrejurări, bineînţeles.

– În cazul ăsta, sînt de acord, spuse ea oftînd. Cred că am fost manipulată, dar sînt de acord.

Quinn nu făcu nici un comentariu asupra rezervelor ei, ci doar încuviinţă cu gravitate.

– Bun. Atunci avem o seară întreagă înaintea noastră. Pînă la miezul nopţii.

– Cred că eu ar fi trebuit să spun asta.

El zîmbi.

– În această versiune a povestirii, caii nu se transformă în şoareci, nici trăsura într-un dovleac şi nici rochia ta în zdrenţe.

– Doar tu te transformi în Quinn, spuse ea încet, deşi nu era nimeni pe aproape.

– Să ştii că aş putea fi mult mai rău, spuse el pe un ton liniştitor. Aş putea fi plictisitor.

Se întinse peste masă şi îi atinse uşor dosul mîinii, trasînd cu degetul arătător un desen complicat.

O clipă, Morgan urmări ce făcea el, folosindu-şi fiecare fărîmă de stăpînire de sine pentru a-şi păstra aerul detaşat, deşi avea impresia că toate oasele i se topeau. Trebui să-şi tragă mîna înainte să-i întîlnească privirea şi fu foarte mîndră de faptul că vocea îi era fermă.

– Alex, ştii ce-i acela un ticălos?

Ochii lui verzi erau extrem de amuzaţi.

– Un şmecher zîmbitor?

– Destul de aproape, spuse Morgan oftînd şi se lăsă pe spate dînd voie chelneriţei să aşeze farfuriile cu mîncare.

Capitolul patru

Era aproape două dimineaţa cînd Quinn se furişă ca o umbră pe lîngă clădirea întunecată şi tăcută, pînă cînd ajunse în dreptul unei uşi laterale. Nu exista nici o încuietoare care să-l împiedice, aşa că, peste cîteva secunde, străbătea un hoi slab luminat, fără să facă mai mult zgomot decît o umbră. Se opri în faţa unor uşi duble sculptate şi privi firul de lumină care se strecura pe dedesubt, după care zîmbi şi intră.

Lumina aceea slabă provenea doar de la două surse: un foc vesel care ardea într-un şemineu de

piatră şi o lampă de citit ce se afla în partea cealaltă a biroului. Cu toate acestea, lui Quinn nu-i fu greu să-l vadă pe ocupantul încăperii, care aştepta.

– Ai întîrziat, spuse acesta depărtîndu-se puţin de fereastra înaltă şi privindu-l încruntat.

Quinn îşi scoase masca neagră şi mănuşile, prinzîndu-le la cingătoare.

– Sînt o mulţime de sisteme de alarmă pe aici, aşa că a trebuit să fiu foarte atent, spuse el calm.

Celălalt nu traversă încăperea şi nici nu se depărtă prea mult de fereastră, ci rămase locului, cu o mînă sprijinită pe spătarul fotoliului de lîngă el privindu-l pe Quinn.

– Le ai?

Încet, Quinn deschise o punguţă din piele de căprioară de la cingătoare şi scoase un săculeţ mai mic din catifea, pe care i-l aruncă.

– Aşa cum spuneţi voi, yankeii, a fost o nimica toată.

Uşor diferită de cea pe care era obişnuită Morgan s-o audă, vocea lui era mai rapidă, cuvintele mai retezate, pronunţia mai degrabă engleză decît americană.

O cascadă sclipitoare de diamante se revărsă în mîna omului cînd acesta răsturnă săculeţul şi privi colierul cîteva secunde fără să clipească.

– Diamantele Carstairs, spuse el după aceea

în şoaptă.

– Ia lupa şi convinge-te că sînt veritabile, îl sfătui Quinn. N-aş vrea să existe discuţii.

Omul se depărtă, în sfîrşit, de fereastră şi traversă încăperea spre un birou vechi, din al cărui sertar scoase o lupă de bijutier. După aceea aprinse lampa de birou pentru a avea mai multă lumină şi studie colierul cu mare atenţie.

– Ei? întrebă Quinn cînd omul se îndreptă.

– E veritabil.

– Grozav.

Vocea groasă a lui Quinn conţinea o uşoară ironie, de parcă încordarea celuilalt l-ar fi amuzat.

– Eh, acum putem discuta despre colecţia Bannister?

– Ţi-am mai spus doar, nu-mi place sistemul de siguranţă.

– Nici mie.

Quinn se aşează nonşalant pe braţul unui fotoliu din piele şi îi aruncă omului o privire foarte directă.

– Expoziţia are cel mai bun sistem de siguranţă – ceea ce n-ar trebui să surprindă pe nici unui din noi. Dar amîndoi ştim că şi cel mai bun sistem de alarmă este puţin mai mult decît o iluzie menită să-i facă pe proprietari şi companiile de asigurări să doarmă noaptea. Nici un sistem nu e de neînvins.

Ochii celuilalt deveniră deodată duri şi strălucitori.

– Ai găsit vreo cale de acces?

Quinn zîmbi.

– Am găsit două căi de acces.

– ...după aceea m-a condus acasă, îi spuse Morgan lui Storm încheind o descriere lungă a întîlnirii din seara precedentă. Şi nici măcar n-a întrebat dacă poate să intre să bea o cafea.

– Bădăranul, spuse Storm.

Morgan îşi privi prietena o clipă, apoi chicoti.

– Am părut cumva supărată?

– Numai puţin.

– Ei da, cred că sînt puţin.

Stînd pe marginea biroului lui Storm, Morgan se încruntă în timp ce o mîngîia pe Bear sub bărbia ridicată.

– După ce am ajuns, în sfîrşit, la concluzia că ar trebui să fiu nebună să am încredere în el, s-a purtat ca un domn toată seara. La cină, la concert, în maşină. A fost fermecător, un însoţitor minunat şi n-a făcut nici măcar un gest greşit.

Stînd în poziţia ei obişnuită, rezemată şi cu picioarele pe birou, Storm o privi pe brunetă zîm-

bind uşor.

– Te-a mai invitat?

Morgan încuviinţă.

– În seara asta. Cînd i-am spus că am hotărît cu cîteva săptămîni în urmă să nu merg la petrecerea pentru strîngerea de fonduri pe care a organizat-o Ken, m-a întrebat dacă nu m-am răzgîndit şi nu vreau să merg cu el. M-am auzit spunînd "da" înainte să apuc să gîndesc măcar, zise ea şi clătină din cap. Ştii, pentru cineva care se află la San Francisco doar de miercuri, ştie prea multe lucruri.

– E un tip care plănuieşte cu mult timp înainte.

– Da, şi mă face să fiu foarte nervoasă.

Morgan oftă apoi şi coborî de pe birou. Porni spre uşă, dar se opri în prag pentru a-şi privi prietena puţin uluită.

– Ştii ce vrea să facem mîine? Să mergem la grădina zoologică şi să mîncăm la iarbă verde.

– Pare un mod foarte frumos de a petrece o zi de duminică, spuse Storm cu un glas grav.

– Pare un mod normal de a petrece o duminică. Oare sînt singura persoană care găseşte asta bizar?

– Nu-i deloc bizar pentru un tip ca Alex Brandon. Dar acelui bărbat pe care l-ai cunoscut într-o seară, într-un muzeu întunecat, o duminică normală i s-ar putea părea puţin... ciudată.

Morgan încuviinţă încet, serioasă.

– Parcă ar fi doi bărbaţi absolut diferiţi.

– Şi te simţi disponibilă pentru unui din ei?

– Ah, nu, nu asta-i problema, spuse Morgan sigură. Îi găsesc pe amîndoi prea fascinanţi pentru liniştea mea. Ceea ce mă deranjează, de fapt, e că acela în care am încredere... e cel care poartă mască.

– Asta-i foarte interesant, spuse Storm.

– E enervant, asta e, zise Morgan şi, după ce oftă, adăugă: Trebuie să mă duc să arunc o privire prin expoziţie. Ne vedem mai tîrziu.

Un bărbat din mulţimea de vizitatori ai muzeului fluieră uşor cînd Morgan trecu pe lîngă el în drum spre expoziţie, iar ea îi aruncă o privire uşor surprinsă. Era îmbrăcată mai simplu decît în ziua precedentă, dar tot elegant, într-o pereche de pantaloni negri de mătase şi un pulover auriu cu guler larg, iar părul lung şi-l strînsese într-o coadă împletită. După părerea ei, era o costumaţie comodă şi prezentabilă fără să fie deosebit de sexy şi faptul că atrăsese atenţia unui necunoscut o mira.

Îi întoarse zîmbetul politicoasă şi îşi continuă drumul – deşi el o abordă peste cinci minute scoţînd binecunoscutele cuvinte "hai-să-ne-cunoaştem-mai-bine." Învăţată cu astfel de situaţii, ea izbuti să scape de el fără să fie nevoită să ridice

glasul sau să cheme vreun paznic, deşi necunoscutul se retrase cu o expresie cam nedumerită.

Era ceva ciudat, dar Morgan observase că se întîmpla mai des să fie invitată de necunoscuţi decît de cei care o cunoşteau. Era un lucru descurajant pe care nu şi-l putuse explica niciodată. Nu-i venea să creadă că bărbaţii erau îndepărtaţi de personalitatea ei; credea că erau induşi în eroare de înfăţişarea ei.

Cînd o femeie arăta ca o pisicuţă sexy, descoperise acest lucru demult, bărbaţii se aşteptau rareori la o fire deschisă şi sarcastică şi niciodată la inteligenţă. Aşa că, în timp ce un număr stînjenitor de străini o abordaseră în public plini de speranţă, cei care o cunoşteau aveau nevoie de timp pentru a împăca înfăţişarea superbă cu mintea ascuţită şi cu personalitatea bine definită.

Cel puţin, aceea era explicaţia pe care o găsise ea şi părea destul de logică. Şi era mult mai bine să creadă acest lucru decît că trebuia doar să deschidă gura ca să-i sperie pe toţi...

Restul dimineţii de sîmbătă fu foarte liniştit, fără probleme neaşteptate, în afară de un singur incident minor, care s-a rezolvat foarte uşor printr-o modificare a direcţiei de circulaţie prin expoziţie. După aceea, Morgan nu a mai avut nimic de făcut decît să fie la dispoziţia oamenilor şi să le răspundă din cînd în cînd la întrebări.

Se duse în birou chiar înainte de prînz să-şi lase mapa, pregătindu-se să ia o masă aşa cum îi promisese lui Max. Cînd se întoarse, se opri în dreptul uşii camerei computerelor, unde Wolfe stătea de vorbă cu Storm.

– Bună, spuse ea privindu-l pe Wolfe uşor încruntată. Voiai să-mi spui ceva? Aşa am crezut ieri în hol.

Wolfe clătină din cap.

– Nu, voiam doar să-ţi sugerez să punem mai multe plăcuţe pe care să scriem să nu se atingă vitrinele, dar cînd ai redirecţionat circulaţia azi-dimineaţă, asta a părut să creeze mai mult spaţiu între oameni şi vitrine.

Morgan încuviinţă, dar privirea i se mută de pe chipul lui la Storm şi apoi iar la el.

– Bine, ce s-a mai întîmplat? Arătaţi cam sumbri.

– Eu niciodată nu sînt sumbră, obiectă Storm. Doar... îngrijorată.

– De ce? întrebă Morgan.

Wolfe fu cel care răspunse.

– Tocmai a sunat Keane Tyler. Diamantele Carstairs au fost furate azi-noapte.

Morgan se rezemă de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele continuînd să-l privească încruntată pe Wolfe.

– Păcat, dar de ce v-a sunat pe voi?

– S-a gîndit că ar fi bine să ştim şi ne-a mai spus că furtul nu se va face public, pentru că aşa doreşte familia Carstairs. Colierul se afla într-un seif în casa Carstairs, al cărei sistem de alarmă este excelent, poate chiar mai bun decît tot ce avem noi aici – şi hoţul s- a mişcat foarte bine fără să atingă măcar o singură alarmă. Pe afară erau chiar şi cîini poliţişti, care n-au scos nici cel mai mic sunet.

– Nu ţi se pare ceva cunoscut? murmură Storm.

– Doar nu credeţi că a fost Quinn? spuse Morgan.

– Nu, răspunse Wolfe imediat, dar fără să se uite la ea şi încruntîndu-se.

Pe un ton liniştit, Storm zise:

– Ştim cu toţii că există o mulţime de hoţi în San Francisco. Mai ales în perioada asta. Numai simplul fapt că acest hoţ a învins un sistem de alarmă nemaipomenit nu înseamnă că a fost Quinn.

– Sigur că nu, spuse Morgan, dar sesiză o notă de artificialitate în propriul glas.

Wolfe o privi, tot încruntat.

– Haideţi să nu tragem concluzii pripite. Colierul acela era de ani de zile o primă ţintă, iar sistemul de alarmă e vechi de cîteva luni, timp destul pentru ca individul să fi pus mîna pe scheme şi să fi găsit un punct slab.

– Aşa e, aprobă Storm.

Morgan se uită la amîndoi, după care spuse:

– Da, bine, anunţaţi-mă şi pe mine dacă aflaţi ceva de la Keane. Mă întorc peste vreo două ore.

Wolfe dădu să-i replice, dar Storm îi surprinse privirea şi clătină uşor din cap. Cînd rămaseră singuri, un minut mai tîrziu, el îi spuse:

– Voiam doar s-o invit să ia masa cu noi.

– Ştiu, zise Storm zîmbindu-i. Intenţiile erau excelente, dar momentul nepotrivit, adăugă ea arătînd spre monitorul din încăpere, iar cînd Wolfe se întoarse să se uite, îşi dădu seama ce voise să spună.

Quinn se afla în hol.

Morgan fu atît de surprinsă cînd îl văzu, încît pentru o clipă uită de vestea supărătoare pe care tocmai o primise.

– Ce cauţi aici? E abia prînzul.

Amintind vag de un spărgător aşa cum era îmbrăcat cu un pulover negru şi pantaloni de aceeaşi culoare, el zîmbi şi ridică din umeri.

– N-am putut să dorm, aşa că m-am gîndit să vin să văd dacă te pot invita la masă.

„Măcar o dată, aş vrea ca măcar o dată să-i

pot spune nu. Măcar o dată."

– Sigur, zise ea.

Două minute mai tîrziu, se afla în micuţa lui maşină sport şi atunci îşi aminti vestea pe care i-o dăduse Wolfe. Nu vola să admită fărîma de îndoială care o stăpînea, dar nu se putu abţine să nu se întoarcă puţin pentru a vedea chipul lui Quinn cînd îi spuse cu nonşalanţă:

– Ai auzit vreodată de colierul Carstairs?

El răspunse puţin cam sec:

– La fel cum am auzit şi de diamantul Hope. Cine n-a auzit? De ce?

– A fost furat azi-noapte.

El scoase un fluierat uşor şi singurul lucru care se putea citi pe chipul lui era puţină curiozitate.

– Tare aş vrea să ştiu cine a izbutit s-o facă.

– N-ai... fost tu, spuse ea încercînd să nu facă să sune a întrebare, deşi aşa ceva era.

Quinn întoarse capul numai puţin, după care îşi aţinti din nou privirea asupra drumului.

– Nu. N-am fost eu.

Morgan avu sentimentul neplăcut că îl jignise.

– Trebuia să te întreb.

– Ştiu.

– Îmi pare rău.

El o privi din nou, de data aceasta zîmbind uşor.

– De ce? Amîndoi ştim ce sînt eu. Ar trebui să

fii proastă să nu mă suspectezi, Morgan, iar tu nu eşti deloc proastă. În plus, încrederea e cea pe care o căutăm, ai uitat?

– Aş vrea doar...

– Ce anume?

– Ei bine, aş vrea ca Nightshade să acţioneze şi să se termine odată totul. Nu cred că o să pot rezista încă două luni.

– Într-un fel, mă-ndoiesc că va aştepta atît de mult. Îi va fi imposibil să reziste în faţa colecţiei Bannister, te rog să mă crezi. M-ar mira foarte mult dacă va aştepta chiar şi două săptămîni.

– Intuiţie? Sau experienţă?

– Puţin din fiecare, bănuiesc, spuse Quinn zîmbindu-i din nou. De asta mă aflu aici, ai uitat? Să ofer punctul de vedere al unui expert. Un hoţ pus să prindă un alt hoţ.

Ea oftă.

– Aş vrea să nu pari atît de încîntat de asta.

– N-are importanţă, spuse el rîzînd uşor. O să te simţi mai bine după masă.

Morgan încuviinţă şi apoi privi în jur pentru a-şi da seama unde mergeau.

– La *Tony's?*

– Aşa m-am gîndit, dacă n-ai altă preferinţă.

– Nu, e bine. Alex?

– Hm?

– În seara cînd ne-am cunoscut – ai furat un

pumnal din acel muzeu.

– Aşa e, aprobă el calm.

– Bănuiesc că nu l-ai înapoiat mai tîrziu.

– Nu.

Părea puţin amuzat, observă Morgan, ceea ce o făcu să se întrebe dacă îi părea, oare, incredibil de naivă. Dar trebuia să întrebe.

– Şi de atunci? Dacă ai mai fura ceva... mi-ai spune?

Quinn întoarse maşina în parcarea din faţa restaurantului *Tony's* şi zise foarte liniştit:

– Nu, Morgan, nu ţi-aş spune.

Strecură maşina într-un spaţiu liber, dar aşteptă puţin înainte de a opri motorul, pentru a o privi zîmbind uşor.

– Mai vrei să iei masa cu mine?

Uitîndu-se în ochii aceia verzi, Morgan se trezi oftînd şi apoi spunînd:

– Sigur.

Nu era surprinsă. Şi nici Quinn.

Naiba să-l ia.

Pînă cînd s-au întîlnit din nou, în seara aceea, ca să meargă la petrecerea pentru strîngerea de fonduri, Morgan şi-a spus tot timpul că nu era

bine deloc să se încurce cu Quinn. Se tot gîndea la asta chiar din seara cînd îl cunoscuse. Dar sfaturile pe care şi le dădea nu au fost urmate mai bine acum decît în ultimele cîteva săptămîni.

În cele din urmă, în timp ce se îmbrăca pentru petrecere, îşi dădu seama că toate protestele şi îndoielile erau de ordin intelectual, nu emoţional. Emoţional se hotărîse în privinţa lui Quinn cu multă vreme în urmă.

Atîta timp cît se lua după instincte şi emoţii, nu avea nici o ezitare în a se încrede în Quinn. Totuşi, nu era la fel de sigură şi în privinţa lui Alex Brandon, deoarece încă nu se convinsese că acesta era o persoană reală. Un psihiatru ar fi găsit acest lucru la fel de interesant ca Storm, dar adevărul era că, după ce auzise atîtea lucruri spunîndu-se despre el de-a lungul anilor şi după ce avusese cîteva întîlniri nocturne cu el, Quinn era cel mai real bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

În orice caz, din moment ce grijile în această privinţă nu-i serveau la nimic, Morgan se hotărî să se conducă după instinct. Ceea ce se putea dovedi ulterior a fi un act de nebunie nesăbuită, dar dacă toată lumea merita una, poate era timpul să şi-o trăiască şi ea pe a ei. Pînă cînd dăduse peste Quinn într-un muzeu întunecat cu mai mult de două luni în urmă, alegerile ei fuseseră pe cît de practice, pe atît de inteligente.

Nu se plîngea. Totuşi, se simţea parcă mai plină de viaţă de cînd îl cunoştea pe el. Şi, chiar dacă relaţia lor avea să ţină doar cît dura expoziţia, promitea să fie la fel de memorabilă ca şi el însuşi.

Aşa că, de ce să nu se simtă bine?

Cu alte ocazii, Morgan observase că petrecerile pentru strîngeri de fonduri la care mai luase parte erau fie plăcute, fie incredibil de plictisitoare; din moment ce unicul lor scop era adunarea de bani pentru vreo cauză nobilă - în acest caz pentru a ajuta cîteva muzee particulare care fuseseră jefuite în ultimele săptămîni - un lucru logic era să se cheltuiască cît mai puţin. Deci, mîncarea avea tendinţa să fie frugală, iar ospitalitatea mai degrabă adecvată decît însufleţitoare. Aşa încît, pentru a avea o seară plăcută trebuia ca evenimentul să fie considerat un succes.

Acea petrecere fusese organizată de cîţiva curatori de muzee – domni care nu erau renumiţi pentru spiritul lor de aventură sau pentru dragostea de absurd – iar gustul lor pentru distracţie era neobişnuit, pentru a nu spune mai mult.

– Are ceva, spuse Quinn aplecîndu-se spre Morgan, pentru ca ea să-l poată auzi în zgomotul care umplea încăperea.

Expresia lui era gravă.

Ea se strîmbă puţin din cauza notelor discordante scoase de o orchestră, care părea să fi fost adusă din vreo zonă crepusculară a amatorilor.

– Ah, da, are ceva. Are ritm şi poţi dansa după ea, dar te rog să nu mă inviţi cumva.

El rîse.

– Bine, noi ne-am făcut datoria. Am ascultat discursurile, am mîncat, am făcut conversaţie inteligentă cu tovarăşii de masă.

Îşi aruncă privirea în jurul mesei lor, care, la fel ca toate celelalte din încăpere putea găzdui douăsprezece persoane şi, care era goală în afară de ei şi o pereche de tineri, aflaţi în partea cealaltă, şi complet absorbiţi unul de altul.

– Majoritatea au plecat de vreo jumătate de oră, spuse Morgan, închizînd ochii pe jumătate cînd entuziastul baterist începu să-şi arate talentele.

Quinn se aplecă şi mai mult spre ea, răsuflarea lui caldă mîngîindu-i gîtul.

– Cred că au făcut un lucru foarte înţelept, spuse el. Ce-ar fi să le urmăm şi noi exemplul? E o seară frumoasă şi se întîmplă să ştiu o cafenea puţin mai departe de aici. Ce zici? Putem merge

pe jos ca să se aşeze puiul pe care l-am mîncat, să luăm aer şi să bem o cafea bună.

Morgan era perfect de acord, deşi se simţea puţin vinovată alăturîndu-se celor care plecaseră.

– Ar trebui să-l caut pe Ken să-i spun că ne-am simţit foarte bine, zise ea.

– Îi spui luni la muzeu, îi sugeră el. O să ai destul timp pentru a-ţi crea o faţă cît mai sinceră.

Ea nu se putu abţine să nu rîdă cînd se ridicară.

– N-ai respect chiar faţă de nimic?

Conducînd-o prin jungla de scaune şi printre puţinii – şi inexplicabilii – dansatori, Quinn spuse:

– În domeniul manierelor şi moravurilor, vrei să spui? Sigur. Tocmai se întîmplă să cred că ar trebui să fim cu toţii sinceri cu noi înşine – mai ales cînd trebuie să minţim pentru a fi politicoşi.

Morgan se gîndi la acest lucru în timp ce ieşeau din hotelul care găzduia petrecerea. Din moment ce nici unul din ei nu purta haină – Quinn avea smoching, iar Morgan era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri şi o bluză aurie asortată cu o jachetă potrivită – nu au fost nevoiţi să stea la rînd la garderobă, aşa că, în cîteva minute se aflau pe trotuarul din faţa hotelului.

– Poţi să mergi cu tocurile astea sau aduc maşina? întrebă Quinn.

– În ce parte mergem?

Hotelul era situat pe una din numeroasele coline ale oraşului, dar nu una deosebit de abruptă, iar cînd el îi arătă, înţelese că aveau să coboare.

– Mă descurc cîteva sute de metri, îl asigură ea şi luă braţul care i se oferi.

Plimbîndu-se pe trotuar, Morgan îşi spuse în sinea ei că era, într-adevăr, o seară frumoasă. Nu ploua, nu era ceaţă şi nu bătea decît un vînt slab. Era răcoare, nu frig, iar oraşul arăta sclipitor şi vesel. O seară perfectă pentru o plimbare liniştită.

– Eşti foarte tăcută, Morgan. S-a întîmplat ceva?

Ea îşi privi mîna care se odihnea uşor pe braţul lui, după care trase adînc în piept aerul curat al serii şi îşi îndreptă din nou privirea.

– Mă gîndeam doar. Totdeauna eşti sincer cu tine însuţi, Alex?

– Oricine joacă... jocuri de-a identitatea trebuie să fie.

– Jocuri de-a identitatea, repetă ea încet. Asta faci tu?

El tăcu o clipă, după care vorbi pe un ton neobişnuit de serios:

– Aş putea spune că, pe vremea cînd eram mic, nu mă puteam hotărî ce vreau să fac cînd voi creşte, dar n-ar fi adevărat. Adevărul e că aveam anumite... talente care nu erau tocmai potrivite

pentru o carieră obişnuită.

– De exemplu?

Crezu că avea să spună ceva despre deschiderea de încuietori sau confundarea cu întunericul, dar răspunsul lui fu mult mai complex.

– Abilitatea de a mă reinventa ori de cîte ori era nevoie. Abilitatea de a funcţiona bine... în condiţii neobişnuite. Abilitatea de a lucra complet singur şi plăcerea de a o face, spuse el ridicînd din umeri. Nu ştiu ce aş fi putut face, dar în colegiu, un prieten m-a provocat să... iau ceva din casa decanului într-o seară. Am făcut-o. Şi mi-a plăcut.

Morgan îl privi curioasă.

– O poznă din colegiu e departe de o spargere profesionistă.

El zîmbi.

– E foarte adevărat.

– A existat ceva care... ţi-a servit drept punte? Adică, ceva care să ţi se fi întîmplat ţie?

– Vreo tragedie care să mă fi aruncat într-o viaţă de delincvent?

Ea nu putu să nu zîmbească.

– Eu am spus asta odată, nu?

– Da. Şi aveai dreptate să te îndoieşti.

Ajunseseră la cafenea şi Quinn se opri pentru a o privi cu un zîmbet stins şi trist.

– N-a fost nimic atît de... romantic sau donquijotesc, scumpo, n-a fost o hotărîre luată dato-

rită unei dureri foarte mari. Am făcut o aiegere conştientă, atentă şi cu sînge rece. Nu am de ce să-mi cer scuze. Nu am regrete.

Morgan oftă şi îşi luă mîna de pe braţul lui.

– Simt nevoia să beau o cafea.

Zîmbetul lui se strîmbă şi mai mult.

– Nu mă port deloc cu menajamente, nu?

– Nu, dar... nici n-ai spus vreodată că ai face-o, zise ea încercînd să pară indiferentă.

Quinn îi privi chipul o clipă, după care se aplecă şi o sărută. Era un sărut scurt, dar deloc fugar, iar Morgan s-ar fi lipit de el, dacă mîinile lui nu i s-ar fi aflat pe umeri ţinînd-o nemişcată. Cînd el îşi înălţă capul puţin cam brusc, ea avu impresia că-l aude spunînd ceva printre dinţi, dar nu înţelese bine.

O întoarse repede spre intrarea în cafenea şi spuse:

– Poate nu ţi-ai dat seama, dar e aproape unsprezece.

Morgan se lăsă întoarsă, dar cînd vorbi, sesiză frustrare în propriul glas.

– Nu-ţi poţi lua o noapte liberă?

– Noaptea asta, nu, dar o să văd ce pot face pe viitor.

După ce intrară şi se aşezară la o măsuţă, Morgan nu era prea sigură în ce direcţie avea să se îndrepte conversaţia, dar Quinn era hotărît.

Spre surprinderea ei, voia să vorbească despre ea.

– Familia mea? făcu ea puţin uluită. De ce întrebi?

– Face parte din chestia aia cu un băiat cunoaşte o fată, îi spuse el pe un ton grav. Mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre tine.

Astfel încît, puţin surprinsă, Morgan îi descrise pe scurt o viaţă, care ei i se păruse întotdeauna foarte obişnuită: unic copil, părinţii decedaţi într-un accident de maşină cînd ea avea optsprezece ani, modesta moştenire care a ajutat-o să urmeze colegiul pînă la capăt, săpături arheologice vara în diverse colţuri ale lumii, slujbele şi funcţiile avute de-a lungul anilor.

– Ai fost singură multă vreme, observă el.

Ea încuviinţă.

– Cred că da – sînt şase ani de cînd am absolvit colegiul.

Privindu-l fix, adăugă pe un ton nonşalant:

– Am fost logodită o perioadă foarte scurtă, în vara dinainte de absolvire.

– Ce s-a întîmplat?

Morgan nu mai spusese nimănui acest lucru, dar acum descoperi că vorbea cu o uşurinţă care o uimea.

– Era tot student la arheologie şi se părea că avem foarte multe în comun. Cel puţin eu cre-

deam asta. Dar erau unele lucruri... cărora ar fi trebuit să le acord atenţie.

– Ce fel de lucruri?

– Hmm. Voia să mă vadă îmbrăcată într-un anume fel – de exemplu, în pulovere strînse pe corp şi fuste scurte. Gîndurile şi opiniile lui păreau să fie mult mai importante decît ale mele. De fapt, nu voia să vorbim despre nimic ce ar fi avut importanţă pentru mine – nici chiar despre arheologie. Tot timpul îmi spunea că ar trebui să port părul ridicat sau să-mi fardez ochii mai mult sau să folosesc alt parfum.

Clătină din cap şi izbuti să zîmbească.

– În cele din urmă, mi-am dat seama că pentru el nu conta ce eram, ci doar cum arătam. Şi, îndeosebi, cum arătam la braţul lui. Credea că toţi prietenii îl invidiau pentru că păream...

– Sexy? spuse Quinn încet.

– Cred că da. Era ceva ce nu voiam să cred despre el, că putea să fie atît de... superficial. Dar cînd ne-am întors la şcoală la începutul ultimului an, ne-au dat un test de inteligenţă.

– Şi tu ai însumat mai multe puncte ca el? ghici Quinn.

Morgan îşi privi ceaşca de cafea, încruntîndu-se puţin.

– Cu douăzeci de puncte mai mult. La început, nu i-a venit să creadă. Zicea tot timpul că cineva

modificase testul. Pînă la urmă, m-am enervat şi i-am spus că şi cu alte ocazii însumasem multe puncte şi că rezultatele erau corecte. Atunci... m-a privit şocat. Mă măsura din cap pînă-n picioare nevenindu-i să creadă şi nu putea să mai spună nici măcar un singur cuvînt. Aşa că am spus eu. I-am dat înapoi inelul şi i-am spus adio.

– Morgan?

Ea îl privi peste masă.

– Orice bărbat care se uită la tine şi nu-ţi observă inteligenţa şi vitalitatea din ochi e ori orb, ori teribil de prost.

Propriii lui ochi începură să rîdă deodată.

– Bine, ar trebui să fie orb sau din piatră să nu observe că arăţi splendid în pulovere strînse pe corp.

Morgana nu putu să nu zîmbească, dar răspunse cu seriozitate la ceea ce simţea că el spusese la fel.

– Această experienţă m-a făcut să devin prudentă. A observa înfăţişarea celorlalţi e ceva automat, în fond, aşa că nu-i pot condamna pe oameni că mă observă. Este, într-adevăr, o problemă atunci cînd ei nu pot trece de aparenţe, spuse ea şi făcu o pauză, după care adăugă: Numai că trebuie să recunoşti că în mine... femeia interioară şi cea exterioară sînt mai contradictorii decît e normal.

Quinn păru gînditor.

– La prima vedere, e adevărat. Dar mintea ta, Morgan, este unul din cele mai fascinante lucruri la tine. Şi, cu cît te văd mai mult, cu atît... imaginea e mai completă.

– Cred că a fost un compliment, spuse ea cu prudenţă.

El zîmbi.

– A fost.

– Atunci îţi mulţumesc.

Pentru prima oară, Morgan se simţea puţin timidă.

– N-ar trebui să plecăm? Trebuie să fi trecut de unsprezece şi, dacă trebuie să... mergi la lucru... la miezul nopţii...

Peste cîteva minute, în timp ce se îndreptau spre maşină, Quinn spuse:

– Vin să te iau pe la zece mîine, e bine? Mai întîi grădina zoologică şi apoi picnicul. La mine la hotel se oferă mese de prînz pregătite, aşa că o să văd de ce sînt în stare în privinţa unui coş.

– La zece? Înseamnă că n-o să dormi prea mult, protestă ea.

– O să fie bine, nu-ţi face griji.

Descuie maşina şi îi deschise portiera lui Morgan, după care urcă la volan.

– N-am nevoie de prea mult somn.

Morgan se gîndi la acest lucru cînd o lăsă

singură în faţa uşii ei, după ce-i dăduse un sărut atît de uşor, încît nu era sigură dacă nu cumva şi-l imaginase. Îşi dezbrăcă hainele elegante şi îşi luă una din cămăşile cu care dormea, se demachie, îşi lăsă părul liber şi apoi se ghemui pe canapea în faţa televizorului care transmitea un film la care se uita fără să vadă, însă, nimic.

Quinn stă de veghe la muzeu, îşi spuse ea. Îmbrăcat complet în negru şi cu masca lui de aceeaşi culoare. Neînarmat, pentru că nu purta niciodată armă asupra lui – cel puţin, conform celor ce citise şi-şi propuse să-l întrebe în legătură cu acest lucru –, singur, pentru că aşa îi plăcea. În noaptea lungă şi rece.

Cîte nopţi mai aveau să treacă pînă cînd capcana va reuşi sau va eşua? Şi ce se va întîmpla după aceea? Încă nu-l întrebase şi nici nu era sigură că o va face. Poate că era mai bine să aştepte să vadă ce rezerva viitorul.

Răbdarea nu era, însă, unul din punctele ei tari. Şi nimeni nu ştia acest lucru mai bine decît ea.

La cîtva timp după ce Morgan se gîndise la toate aceste lucruri, după miezul nopţii şi departe de muzeul pe care se presupunea că ar fi trebuit

să-l păzească, Quinn se aplecă în fotoliul său confortabil şi arătă un anume punct pe schemele întinse pe măsuţa joasă de cafea.

– Ăsta-i punctul slab – această uşă încuiată şi nefolosită din vecinătatea magaziilor de la subsol. Dar e atît de departe de expoziţie, încît ar trebui să te împiedici de o duzină de alarme pe drum.

Gazda, care stătea lîngă fotoliul lui, încuviinţă.

– Da, ştiu. Ziceai că mai există o cale?

Quinn bătu în diagrame cu un deget, arătînd, de data aceasta, sistemul de aer condiţionat al clădirii.

– Aici e un punct vulnerabil. Cu pregătirile necesare, l-ai putea folosi în avantajul tău.

După o clipă, omul încuviinţă din nou.

– Da, cred că înţeleg ce vrei să spui.

– În realitate, e foarte simplu, spuse Quinn. Sistemul e aproape de neînvins. Cu atîţia oameni – paznici care patrulează, plus cei din hol şi din camera de pază – care ţin sub observaţie o mare parte a muzeului, ar fi imposibil să înaintezi cîţiva metri pe culoar fără să fii observat. Dar dacă i-ai putea imobiliza pe toţi paznicii înainte să intri în clădire, ar fi uşor să ajungi la subsol şi să întrerupi curentul electric, făcînd astfel inutile toate aparatele lor electronice.

– Trebuie să existe vreo alarmă care să se declanşeze automat în clipa cînd se opreşte

curentul, spuse celălalt.

Quinn zîmbi.

– Există. Aşa că vei avea un telefon portabil şi vei suna compania care se ocupă de siguranţă – *Ace Security* – anunţînd o defecţiune a instalaţiei electrice. Din moment ce vei cunoaşte codul secret, nu-şi vor face probleme decît după vreo oră şi ceva de la întreruperea curentului. Dar, pînă atunci, vei fi plecat de mult.

– Ai codul?

– Codul, numele şefului paznicilor de noapte şi numărul de identificare, plus o diagramă precisă a instalaţiei electrice din întreaga clădire.

Celălalt îl privi zîmbind rece.

– Felicitări. Aş fi putut să jur că Morgan n-ar fi spus nimic din toate astea nici măcar iubitului ei.

– Totdeauna am mai multe surse de informare, spuse Quinn calm.

– Dar Morgan este una din ele, nu?

Quinn se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi încrucişă picioarele liniştit. Zîmbea.

– Morgan mi-a fost de ajutor într-un fel pe care nici nu şi-l poate imagina, spuse el cu un calm rece.

Capitolul cinci

Luni, Morgan era pe jumătate convinsă că unicul ţel al lui Quinn era acela de a o chinui. În afară de colecţia Bannister sau vînarea unui hoţ, nu dorea decît să-i provoace insomnii, s-o facă să-şi roadă unghiile şi să-i crească tensiunea, pentru a nu mai vorbi de distrugerea treptată a sănătăţii ei.

Ziua de duminică fusese un exemplu în acest sens. Mai întîi, grădina zoologică, unde arătase o dragoste de animale care îi slăbise şi mai mult apărarea şi, apoi, picnicul. Picnicul...

Hotelul lui pregătise un adevărat festin, el

adusese o pătură groasă, iar vremea cooperase oferindu-le o zi uscată, cu mult soare şi o adiere uşoară. Parcul pe care-l aleseseră nu era aglomerat, nici chiar într-o zi atît de frumoasă, aşa încît se bucurară de multă intimitate – ţinînd cont de faptul că se aflau în aer liber – şi din moment ce ceilalţi se plimbau sau luau masa ei înşişi la iarbă verde, era foarte multă linişte.

Ca întotdeauna, Morgan se simţise foarte bine alături de Quinn. Conversaţia lor fusese relaxată şi obişnuită, el concentrîndu-se asupra ei în timpul mesei, punîndu-i mai multe întrebări despre viaţa şi familia ei. După prînz, însă, se dedică unei alte explorări.

Chiar şi luni dimineaţă, Morgan îşi mai simţea încă genunchii slăbiţi şi mai era ameţită cînd îşi amintea. Nu-i descheiase mai mult de un nasture de la bluză, iar mîinile lui nu se aventuraseră în nici un loc care să-i fi atras priviri încruntate şi dezaprobatoare în biserică, şi, cu toate acestea, izbutise să o seducă numai cu sărutări. Nu mai simţise niciodată în viaţa ei ceva asemănător cu dorinţa puternică pe care i-o provoca el. Era ceva atît emoţional, cît şi fizic, atît de absolut, încît se simţea posedată de acel sentiment. Şi de el.

– Faci asta intenţionat, îl acuzase ea slab cînd el încetase să o mai sărute.

Stătea întinsă pe spate pe pătură, ceea ce era

foarte bine, căci, altfel, picioarele nu ar fi ţinut-o.

Zîmbind, în timp ce îi mîngîia obrazul fierbinte cu degete sigure, dar cu ochii întunecaţi şi cu glasul puţin răguşit, Quinn murmurase:

– Bineînţeles că o fac intenţionat. Vreau să mă doreşti, scumpa mea.

Ea scoase un sunet care dădea de înţeles că nu îl crede cînd îi auzi răspunsul, dar nu se simţi deloc stînjenită. Era bucuroasă că ieşise neînsoţit de cuvinte, căci, dacă ar fi spus ce gîndea în clipa aceea, ar mai fi roşit şi luni.

„Te vreau! Cînd te pot avea?"

Deşi, dacă i-ar fi pus o asemenea întrebare, poate n-ar fi lăsat-o în faţa uşii, duminică după-amiază tîrziu, sărutînd-o scurt doar. Sau, poate ar fi lăsat-o.

– Am multe de făcut în seara asta, îi spusese el, înainte ca ea să apuce să-l invite înăuntru. Dar s-ar putea să ne vedem mîine la muzeu.

Ceea ce nu era tocmai o întîlnire, îşi spuse Morgan luni. Se gîndi la acest lucru – şi la el – toată dimineaţa, înnebunind numai cînd îşi aducea aminte de ziua precedentă. Îşi amînă plecarea la masa de prînz doar-doar va apărea el, dar pînă la urmă mîncă singură la o cafenea de lîngă muzeu. „Probabil recupera somnul pierdut. Cu siguranţă că asta făcea." Cînd se întoarse la lucru, găsi muzeul aglomerat şi o mulţime de probleme

care îi solicitau atenţia, dar nici urmă de Quinn.

Pe la patru, cînd îşi făcea din nou rondul prin expoziţie, era atît de cufundată în gînduri, încît nici nu-şi dădu seama că era chemată prin sistemul de adresare către public.

– Morgan?

Îşi dezlipi privirea de la vitrina în care se afla diamantul Bolling şi îl văzu pe Max lîngă ea.

– Ah, bună, Max.

El zîmbea slab, dar ochii săi cenuşii exprimau îngrijorare.

– Te simţi bine?

Ea clipi.

– Bineînţeles. De ce?

– Te chemăm de vreo zece minute.

Morgan se forţă să zîmbească.

– Iartă-mă. Bănuiesc că mintea mi-o luase puţin razna. S-a întîmplat ceva?

– Nu. Am vorbit cu o reporteră de la *Chronicle* despre expoziţie şi a adus un fotograf să ne fotografieze şi pe noi şi expoziţia. Pînă acum ne bucurăm de un succes atît de mare, încît au început să scrie ziarele despre noi.

Fotografii... În ziua aceea, îşi lăsase părul liber, ceea ce nu prea era potrivit pentru afaceri, îşi spuse Morgan. Privi în jos la hainele pe care le purta, rămînînd uşor surprinsă cînd văzu că avea o fustă scurtă neagră şi un pulover lung purpuriu.

Şi pantofi cu toc înalt. Purpurii? Straniu. Nu-şi amintea să aibă pantofi purpurii. De unde-i avea, oare? Arăta prezentabilă pentru un ziar? Bănuia că da.

– Morgan?

Îşi ridică din nou privirea spre Max şi fu teribil de uluită cînd se auzi întrebîndu-l cu foarte mare seriozitate:

– E potrivit să port pantofi purpurii?

Max, un om deosebit care, nu numai că nu era niciodată luat prin surprindere, dar se şi pricepea foarte bine la oameni, răspunse fără să clipească măcar:

– Îmi plac.

Morgan simţi cum roşeşte.

– Hm. Bine.

El zîmbi.

– Ai vrea să vorbim despre ceva anume?

Ea ridică mîna pentru a se freca iute între sprîncene şi descoperi că era încruntată. Oare fusese aşa toată ziua?

– Nu, nu cred... nu. Hai să mergem să facem fotografiile.

Max nu întrebă mai mult. Dar Storm a fost puţin mai curioasă cînd Morgan a răspuns aiurea la o întrebare mai tîrziu, cu puţin înainte de închidere.

– O să ţin minte dacă va fi nevoie, îi spuse ea

lui Morgan ca răspuns.

– Ce anume să ţii minte?

Nici s-o fi tăiat, Morgan nu-şi mai amintea ce spusese. Sau despre ce vorbeau.

– De unde se pot cumpăra nişte pantofi purpurii comozi.

Morgan o privi fix.

– Bănuiesc că nu m-ai întrebat nimic de pantofi, nu?

– Nu. Te-am întrebat dacă ţi-a spus cineva că vom avea un paznic lipsă în seara asta.

Sprijinindu-se puţin slăbită de tocul uşii camerei computerelor, Morgan murmură:

– Doamne, simt că înnebunesc.

– Pari într-adevăr puţin distratã, spuse Storm.

– Distratã? Sînt absentă. Habar n-am ce s-a întîmplat azi aici. Ar fi putut oricine să plece cu toată colecţia Bannister şi eu să nu observ nimic, zise ea şi se încruntă. De ce o să avem lipsă un paznic?

– Din cauza epidemiei de gripă stomacală. Steve a crezut că o să reuşească să vină, dar tocmai a sunat soţia lui ca să ne spună că e în pat şi că n-o să iasă din casă cel puţin două zile.

Morgan se încruntă şi mai mult.

– Nu există nici o şansă să vină altcineva de la *Ace?*

– Nu. Şi ei au probleme cu gripa. Max zice că

un paznic în plus sau în minus n-are importanţă şi Wolfe a fost de acord. Nici unui din ei nu vrea să rişte aducînd pe cineva nou în muzeu, mai ales cînd n-avem timp pentru verificări. Voiam numai să fiu sigură că ştii.

– Mulţumesc, spuse Morgan şi se uită la ceas oftînd. Cred că o să-mi iau pantofii purpurii şi o să plec acasă.

– Poate ar fi mai bine. ...Cum a fost la picnic ieri?

Morgan îşi simţi pur şi simplu ochii înceţoşîndu-i-se, iar despre genunchi nici nu se putea vorbi. Închise ochii şi clătină uşor din cap, încercînd să-şi alunge senzaţiile tulburătoare.

– Dumnezeule, murmură Storm.

Deschizînd ochii cu prudenţă, Morgan făcu eforturi pentru a-şi vedea prietena limpede.

– Nu-i drept ca un bărbat să aibă un asemenea efect asupra mea. Nu cred că-i posibil să am şi eu o gripă stomacală, nu?

– Nu cred. Ce ai tu nu va trece după patruzeci şi opt de ore.

Morgan se desprinse de tocul uşii, bucuroasă că se putea ţine din nou pe picioare şi izbuti să zîmbească.

– Nu, dar poate învăţ să-i fac faţă mai bine – cel puţin să nu mai... să nu-mi mai pierd astfel controlul. Un somn bun n-o să-mi strice. Deci,

cum am mai spus, îmi iau pantofii purpurii şi mă duc acasă.

– Pe mîine.

Morgan se duse acasă pe jos, ca de obicei. Cîteva sute de metri. Cu tocuri înalte. Se descălţă cînd ajunse în holul de la intrare al clădirii şi-şi luă pantofii în mînă urcînd scările – liftul aflîndu-se în reparaţie – pînă la apartamentul ei de la etajul trei. Odată intrată în casă, azvîrli pantofii în direcţia dormitorului, dădu drumul la televizor pentru a auzi ştirile şi se duse în bucătărie pentru a-şi pune o cafea.

Nu se gîndea la ce făcea, mişcîndu-se pur şi simplu ca un robot. Încălzi friptura care rămăsese din seara precedentă însoţită de salată şi mîncă fără ca măcar să simtă vreun gust. După aceea, făcu ordine în bucătărie, îşi mai puse o ceaşcă de cafea şi se duse în living-room.

Abia pe la unsprezece şi jumătate în seara aceea, mintea începu să-i funcţioneze cu o claritate apropiată de normal, cînd se gîndi la cuvintele pe care i le spusese Storm mai devreme.

„Pari cam distrată azi."

Stătea acolo, pe canapeaua ei confortabilă, purtînd încă fusta şi puloverul, dar fără pantofi, cu picioarele strînse sub ea pe perne şi încruntîndu-se la televizor. Încet, dar inexorabil, o furie pură creştea în interiorul ei, invadînd-o. Era mi-

nunat. Mintea îi era limpede, simţurile ascuţite şi, pentru prima oară după cîteva zile, ştiu că vede clar ceva de la care el făcuse tot posibilul să-i distragă atenţia.

Să-l ia naiba! Acel hoţ afurisit, care nu era bun de nimic, i-o făcuse din nou. Cu priceperea unui magician, o convinsese că o iluzie era reală; fusese atît de intrigată – şi sedusă – de *Alex,* încît nu mai dăduse atenţie activităţilor nocturne ale lui *Quinn.*

Ah, îi pusese din cînd în cînd cîte o întrebare, dar nu se gîndise prea mult la problema în sine. Şi ar fi trebuit s-o facă. Ar fi trebuit s-o facă, într-adevăr.

În mod normal, cînd era stăpînită de furie, Morgan nu stătea să se mai gîndească la ce face. Îşi puse o pereche de *Reeboks,* cărora le strînse şireturile, îşi luă poşeta şi plecă uitînd chiar să închidă televizorul.

În loc să dea fuga direct ia muzeu, traversă strada şi se ţinu în umbră, mişcîndu-se cît putea de uşor. Îşi petrecu pe după gît cureaua poşetei pentru a-şi păstra mîinile libere, dar era atît de concentrată să-l găsească pe Quinn, încît uită de obiceiul ei de a ţine într-o mînă spray-ul paralizant.

Fu destul de uşor să se apropie de muzeu fără să-şi facă simţită prezenţa, dar odată ajunsă

acolo, trebui să se gîndească unde ar fi stat Quinn de pază. Nu se putea baza decît pe raţiune.

Trebuia să fie undeva sus, bineînţeles, de unde să poată observa foarte bine muzeul – dar nici chiar atît de sus încît să nu poată coborî repede dacă era nevoie, îşi spuse Morgan. Studie clădirile din jurul muzeului şi, în cele din urmă, se decise asupra uneia care avea numai două etaje mai mult şi se afla destul de aproape. Cînd ajunse acolo, îşi dădu seama că era o alegere perfectă. O clădire cu apartamente şi cu o scară de incendiu la îndemînă era în renovare; deci, nelocuită şi fără paznici curioşi.

Cinci etaje. Morgan scrîşni din dinţi şi urcă, încercînd să nu facă zgomot şi bombănind că nu-şi luase o lanternă. Luna oferea puţină lumină, dar scara de incendiu o ţinea mai tot timpul în întuneric. De aceea, îşi spuse ea mai tîrziu, a putut fi luată prin surprindere.

S-a întîmplat atît de repede, încît nici n-a avut timp să ţipe. A fost trasă deodată şi lipită de un trup tare, cu braţele ţinute fix, în timp ce o pînză care mirosea a ceva îngrozitor de dulce îi acoperi nasul şi gura. Încercă să se opună în timp ce căuta să-şi ţină răsuflarea şi îşi dădu seama vag că poşeta ei grea lovi partea de metal a scării de incendiu făcînd un zgomot care păru incredibil de

tare.

Plămînii tînjeau după aer, iar unghiile căutau să apuce orice parte din trupul atacatorului, cînd, deodată, o durere surdă în gleznă îi spuse că izbise scara şi fusese pedepsită pentru acest lucru. O cuprinse ameţeala şi, pe măsură ce forţa îi părăsea trupul, fu conştientă de un lucru extrem de supărător.

În toate poveştile vechi de dragoste, îşi aminti ea, eroina ieşea totdeauna noaptea singură şi neînarmată, pentru că auzea vreun zgomot dubios sau îi venea vreo idee. Nu numai că dădea totdeauna de bucluc, dar era în mod invariabil îmbrăcată într-o cămaşă de noapte transparentă sau ceva total nepotrivit pentru hoinăreli nocturne.

Morgan rîsese mereu de acele eroine, promiţîndu-şi că nu se va aventura niciodată în ceva primejdios fără să fie pregătită. Şi, pînă atunci, putea spune că avusese noroc, cel puţin în parte. În fond, cînd se dusese, singură şi neînarmată, în ajutorul lui Quinn atunci cînd îl prinseseră băieţii răi, fusese îmbrăcată adecvat.

De data aceasta, îşi spuse ea nervoasă, nu numai că ieşise fără nici un mijloc de apărare, dar nici măcar nu se gîndise să-şi pună mai întîi o pereche de blugi.

Simţea trupul impresionant al atacatorului ei în spate, puterea nemiloasă a unui braţ care părea

să o taie în două şi avu senzaţia – o certitudine ciudată, dar liniştitoare – că nu Quinn era cel care îi făcea acest lucru. Atunci, cloroformul începu să-şi facă efectul şi, în timp ce se prăbuşea lîngă el, îşi simţi fusta ridicîndu-i-se pe pulpe.

„Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-mi iau blugii..."

Auzi glasuri. Două, amîndouă bărbăteşti şi amîndouă cunoscute. Era întinsă pe ceva tare, rece şi incomod, dar părea să fie înfăşurată în ceva ce semăna a pătură şi se simţea în mod straniu în siguranţă. Nu putea să-şi deschidă ochii şi nici să se mişte, dar auzea excelent.

– Va fi bine?

– Da, aşa cred. A fost cloroform; pînza era pe jos lîngă ea.

– Ce naiba căuta aici?

– Din moment ce era lipsită de cunoştinţă cînd am găsit-o, înainte să te sun, n-am avut cum s-o întreb.

– Bine, atunci să încercăm altfel. Ce s-a întîmplat?

– Uite ce e, nu pot decît să ghicesc. Poate că el a început să devină bănuitor în privinţa mea şi a venit să mă caute – ori să mă urmărească, ori să

scape de mine. Avea cloroformul la el şi mă-ndoiesc că-l ia ori de cîte ori iese; e clar că avea de gînd să adoarmă pe cineva. Morgan trebuie să-l fi surprins. N-a putut să fugă, aşa că a trebuit să scape de ea. Dacă n-aş fi auzit ceva şi n-aş fi venit repede, poate şi-ar fi terminat treaba. A avut un noroc nemaipomenit că n-a azvîrlit-o peste balustradă, în alee.

– Bine, bine – linişteşte-te.

– Sînt cît se poate de liniştit, spuse Quinn cu un glas atît de tăios, încît i se simţeau muchiile.

Jared scoase un sunet ca un oftat.

– Da, bine, o să mai vorbim despre asta mai tîrziu. Bănuiesc că mă aflu aici ca să te înlocuiesc; nu?

– Dacă nu te superi.

Quinn oftă şi el, deşi sunase puţin cam aspru.

– Nu mă aştept să se mai întîmple ceva în noaptea asta, dar nu sînt destul de sigur ca să las locul complet nesupravegheat. Trebuie s-o duc pe Morgan înapoi acasă şi să mă conving că e teafără.

– Nu-i nici o problemă, i-am spus lui Dani să nu mă aştepte pînă mîine dimineaţă.

– Îţi mulţumesc. Ah, ar fi bine să păstrezi telefonul.

– Da.

Deodată, Jared păru amuzat.

– Cum o s-o duci acasă?

– În braţe.

– Cinci etaje, cîteva sute de metri şi din nou trei etaje?

– Nu-i prea solidă, spuse Quinn puţin absent, vocea auzindu-i-se mai clar acum, căci îngenunchease lîngă ea.

În clipa aceea, chiar dacă ar fi putut, Morgan n-ar fi deschis ochii. Complet conştientă, dar lipsită de putere, se simţi luată în braţe pe care trupul ei le recunoscu imediat – numai după atingerea lor. Auzi un sunet ciudat care-i scăpă, ceva ce păru stînjenitor de senzual, chiar primitiv, şi se întrebă dacă îl auzise şi Jared. Era destul de grav dacă-l auzise Quinn...

Avu senzaţia de coborîre, deşi nu auzea nimic, şi îşi dădu seama că el reuşise să coboare încet chiar şi pe o scară de incendiu şi cu ea în braţe. Se simţi foarte ciudat aşa purtată fără nici un efort şi acest lucru probabil că i-a întîrziat cu vreo cinci minute revenirea de pe urma cloroformului.

Cînd reuşi să-şi ridice pleoapele grele, scara de incendiu era undeva în spate, iar Quinn mergea pe trotuar. Se concentră cît putu şi izbuti să-şi ridice capul de pe umărul lui şi, deşi avea o stare de greaţă oribilă, reuşi să nu verse.

– Cred... cred că pot să merg, îi spuse ea glasul sunîndu-i stins, chiar şi în propriile urechi.

Quinn o privi fără să se oprească. Chipul îi era complet inexpresiv în lumina becurilor de pe stradă, iar vocea neobişnuit de monotonă.

– Mă-ndoiesc. Glezna dreaptă ţi-e lovită zdravăn.

Fiindcă era înfăşurată în pătură, Morgan nu-şi putea vedea picioarele. Încercă să-l mişte pe dreptul şi îşi reţinu un ţipăt de durere. Amintindu-şi, îşi dădu seama că trebuie să-şi fi lovit glezna de scară în eforturile ei de a scăpa de atacator.

Cuibărită în braţele lui Quinn, îi privi profilul şi îşi dori teribil de mult ca furia aceea oarbă să n-o fi făcut să se aventureze după el. Avusese tot dreptul să fie furioasă, fir-ar să fie, dar acum totul era de domeniul trecutului, iar el o ducea în braţe acasă. Se simţea ridicol de vinovată. Dar atunci, chiar cînd sentimentele începură să iasă la iveală, altceva o făcu să se simtă puţin mai bine.

Dacă ea n-ar fi dat peste individul de pe scara de incendiu, acesta ar fi ajuns probabil la Quinn – şi poate că nu l-ar fi adormit doar. ..."ori să mă urmărească, ori să scape de mine."

Morgan se cutremură şi îi simţi braţele ţinînd-o mai strîns.

– Aproape că am ajuns, spuse el.

Ea îşi lăsă capul din nou pe umărul lui şi închise ochii pentru a se împotrivi valurilor de

greaţă. Se părea că acea stare nu era singurul efect al cloroformului, căci aţipi din nou – numai cîteva minute de astă dată. Cînd deschise ochii, Quinn descuia uşa. Probabil că, la un moment dat, îi luase cheile din poşetă, îşi spuse ea ameţită.

Ajungînd înăuntru, o aşează pe canapea, cu picioarele urcate pe perne. Era destul de blînd, dar ea tot îşi ţinu răsuflarea cînd glezna lovită atinse perna. Durerea nu era chiar oribilă, dar devenea ascuţită ori de cîte ori încerca să-şi mişte piciorul sau cînd atingea ceva.

Quinn se îndreptă şi o privi cu o expresie ciudat de aspră. În lumina slabă oferită de lămpile din living-room, ochii lui verzi erau întunecaţi. Era îmbrăcat în costumul "Quinn," în negru din cap pînă-n picioare, iar cînd îşi ridică privirea spre el îl văzu trîntind cheile pe măsuţa de cafea şi desfăcîndu-şi centura pentru unelte pe care o lăsă să cadă.

Aruncă o privire televizorului care era tot în funcţiune şi uitîndu-se din nou la ea, spuse doar:

– Mă duc să aduc nişte gheaţă pentru gleznă.

Rămînînd singură în încăpere, Morgan reuşi să-şi scoată braţele din pătură. Descoperi că încă mai avea poşeta pe umăr şi se chinui să şi-o scoată pe după cap; după greutate, îşi dădu seama că dinăuntru nu lipseau decît cheile, deci era

evident că atacatorul nu încercase să o jefuiască. Aruncă poşeta pe măsuţă peste centura lui Quinn.

Se uită la ceasul video-ului şi, cînd văzu că nu era decît ora unu, rămase surprinsă. Cum se puteau întîmpla atîtea lucruri într-un timp atît de scurt?

Ascultînd zgomotul făcut de cuburi în bucătărie, se aplecă atent şi dădu pătura la o parte de pe picioare, strîmbîndu-se cînd văzu cum îi arăta glezna dreaptă. Umflătura şi vînătaia se puteau vedea chiar şi prin ciorap. Cînd îl mişcă foarte încet simţi o durere fierbinte şi ascuţită dar, cel puţin, îl putea mişca, deci nu era nimic grav. Mintea îi era din nou limpede şi nu-i mai era atît de greaţă, ceea ce era o mare uşurare.

Quinn se întoarse ţinînd punga cu gheaţă într-o mînă şi o ceaşcă de cafea în cealaltă.

– Ai lăsat filtrul de cafea în funcţiune, îi spuse el dîndu-i ceaşca.

– Eram furioasă, recunoscu ea ocolindu-i privirea.

Vocea era din nou a ei, un alt lucru de care se bucura, fiindcă nu suporta să se văicărească.

Fără să facă vreun comentariu referitor la ce spusese ea, el luă o pernă dintr-un capăt al canapelei şi îi ridică piciorul uşor, în aşa fel încît glezna să-i stea proptită. Puse punga cu gheaţă

pe glezna umflată şi ieşi din nou din cameră, dar numai pentru a aduce încă o ceaşcă de cafea din bucătărie.

Cînd se întoarse, o uimi aşezîndu-se lîngă pulpa ei, astfel că se aflau faţă-n faţă. Stătea într-un fel aplecat peste picioarele ei, cu cotul şi cu braţul sprijinite pe spătarul canapelei – blocînd-o fie intenţionat, fie întîmplător. Şoldul lui lipit de pulpă îi distrase atenţia de la sentimentul de uşurare pe care i-l provoca gheaţa şi se întrebă ce vrajă folosise, oare, pentru a-i face trupul să-i răspundă cu atîta dorinţă.

Quinn sorbi puţin din cafea, după care puse ceaşca pe măsuţă şi se uită la ea.

– Vrei să-mi spui ce naiba căutai acolo? Şi dacă-ţi dai seama că era cît pe-aci să fii ucisă?

– Nu ăsta era planul.

– Ah, ai avut şi un plan?

– Nu fi sarcastic, Alex, nu-ţi stă bine.

– Nici ţie nu-ţi stă bine căzută grămadă pe o scară de incendiu.

Vocea lui îşi pierdu precizia şi acum era mai aspră şi mai dură.

– De ce-ai făcut asta, Morgan? Ce naiba căutai pe scara aia de incendiu?

– E clar că te căutam. Nu ştiu cine altcineva mai putea fi găsit pe acoperişul unei clădiri părăsite în toiul nopţii.

Quinn refuză să recunoască înţepătura.

– De ce mă căutai? Pentru că n-am venit la muzeu astăzi?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Atunci de ce?

– Ţi-am spus doar, eram furioasă.

– De ce?

– Din cauza ta!

El se încruntă.

– Din cauza mea? De ce? Ce-am făcut?

Morgan se refugie în ceaşca de cafea. Nu se putea ascunde, dar cel puţin cîştiga *o clipă* de gîndire. Nu-i servi la nimic; cînd îi răspunse, cuvintele ieşiră cu foarte puţină graţie şi prea multă durere.

– Ai jurat că n-o să te mai foloseşti de mine. Ai spus că nu-mi promiţi că nu o să mă mai minţi, dar ai jurat că n-o să mai încerci să te foloseşti de mine sau – sau de orice ar fi între noi – pentru a-ţi atinge scopurile. Şi astea sînt aproape cuvintele tale, fir-ar să fie.

El continua să o privească încruntat.

– Morgan, n-am încercat să mă folosesc de tine.

– Ah, nu? Poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că nu mi-ai distras atenţia intenţionat încă din seara cînd ai apărut la Leo în persoana lui Alex Brandon? Că nu te-ai folosit de acest Alex –

de tot farmecul şi de toată puterea lui de seducţie – pentru a fi sigur că nu te întreb prea mult în legătură cu activitatea lui Quinn din flecare noapte?

– Vorbeşti de parcă aş fi două persoane.

Tonul lui era ciudat, aproape şovăitor.

– Ai putea foarte bine să spui că eşti, i-o reteză ea imediat. Cu o linie subţire care vă separă. Noapte şi zi, negru şi alb, Quinn şi Alex. Doi bărbaţi total diferiţi. Numai că nu-i atît de simplu. Nu ai o dublă personalitate şi nici nu întruchipezi doi bărbaţi. Eşti doar un actor al naibii de bun.

– Zău?

Ea încuviinţă.

– Ah, da. Unul foarte talentat. Vrei să-ţi spun cum te-ai gîndit?

– Dă-i drumul, spuse el cu o voce puţin tristă.

– Am stat aici cîteva ore în seara asta şi m-am gîndit, încercînd să pricep ce faci şi de ce mă faci să mă simt atît de derutată – pînă cînd mi-am dat seama, pînă la urmă.

El aşteptă, tăcut şi inexpresiv, cu privirea aţintită pe chipul ei.

– Cred că atunci cînd te-ai hotărît să te arăţi în public, a existat o mică problemă la care nu te-ai gîndit. Eu.

Îi susţinu privirea, hotărîtă să spună tot ce avea de spus.

– Între noi era ceva ce nu puteai ignora, nu? Ceva real.

Quinn trebuie să fi sesizat întrebarea, pentru că încuviinţă şi spuse grav:

– Da, era.

Morgan încercă să-şi ascundă uşurarea; fusese aproape sigură că nu simulase dorinţa. Aproape.

– De aceea, ştiind că vom fi adesea împreună, te-ai temut să nu aflu unele lucruri pe care nu voiai să le ştiu. Pentru un anume motiv.

– Poate pentru binele tău? sugeră el spunîndu-i mai mult sau mai puţin că era pe drumul cel bun.

– Despre asta o să vorbim mai tîrziu, zise ea nevrînd să schimbe subiectul. Principalul e că ai hotărît că ar fi bine să-mi distragi atenţia în aşa fel încît să nu mă mai gîndesc prea mult la rolul pe care Quinn îl juca noaptea. Fiind un actor excelent, l-ai transformat pe Alex într-un iubit irezistibil.

– Nu chiar, murmură el.

– Asta făcea parte din plan, spuse ea arătîndu-se frustrată. Şi, deşi, pot ierta multe, nu sînt sigură că te voi ierta pentru asta.

– Morgan...

– Aşteaptă. Apărarea are cuvîntul mai tîrziu.

El zîmbi uşor şi încuviinţă.

Morgan oftă.

– Poate că, de fapt, nu te gîndeşti că mă foloseşti împreună cu sentimentele mele, dar asta faci. Nu ştiu dacă motivele au vreo importanţă. Nu ştiu dacă motivele tale sînt destul de întemeiate pentru a scuza tot ce-ai făcut. Nu ştiu decît că te-ai folosit de sentimentele mele pentru a ascunde ceea ce faci în realitate.

– Ceea ce fac în realitate?

– Ai spus ceva odată – că există momente cînd trebuie să minţi pe toată lumea. Cred că ăsta-i unul din momentele la care te-ai referit. Acest plan inteligent de a-l prinde pe Nightshade nu-i nici pe departe atît de cinstit cum ne-ai făcut să credem. Ai minţit în legătură cu el, într-un fel. Poate pe Jared, poate pe Max şi pe Wolfe şi, cu siguranţă, pe mine.

– Crezi că mă interesează colecţia, spuse el simplu.

– Nu.

– Nu?

Ea zîmbi uşor văzîndu-i neîncrederea.

– Nu. În ciuda tuturor aparenţelor, inclusiv a propriei mele raţiuni, nu cred asta. Nu pot şti cu certitudine ce anume încerci să faci şi cum, dar sînt gata să pun pariu că ultimul tău ţel este, într-adevăr, acela de a pune mîna pe Nightshade. Se simte în glasul tău de fiecare dată cînd vorbeşti despre el. Îl vrei cu adevărat şi foarte

mult, cred. Atît de mult, încît nu vrei să laşi pe nimeni şi nimic să-ţi stea în cale.

– Asta crezi?

– Asta *simt*. Poate că Interpolul a crezut că-l poţi prinde pe Nightshade, dar nu de asta te afli aici. Joci după cum îţi cîntă ei, dar o faci numai pentru că aşa vrei. Nimeni nu te obligă să faci nimic, Alex. Absolut nimeni. Toate astea, acest plan de a întinde o capcană, a fost ideea ta, *nu-i* aşa?

Quinn o privi un moment îndelung, după care trase adînc aer în piept şi îl expiră încet.

– Gîndeşti prea mult, murmură el, apoi zîmbi şi adăugă: Şi gîndeşti prea bine.

– Deci am dreptate.

El ezită, dar după aceea încuviinţă.

– Capcana a fost ideea mea. Jared n-a fost prea încîntat, dar şansa de a-l prinde pe Nightshade îi surîdea prea mult. Superiorii lui de la Interpol habar n-au ce facem aici.

Aceasta era, într-adevăr, o surpriză şi Morgan ştiu că i se citeşte pe faţă.

– Habar n-au? Vrei să spui că totul e neoficial?

Quinn îşi frecă ceafa şi o privi obosit.

– Morgan, Interpolul nu pune ca momeală colecţii de pietre preţioase extrem de valoroase. De fapt, şi Jared şi eu putem să ajungem la închisoare dacă se află cumva ce facem. Numai dacă

nu reuşim, bineînţeles. Pentru că, dacă vom reuşi, nimeni, în afară de noi, cei implicaţi direct, nu va şti vreodată că a fost o capcană.

– Dacă Interpolul nu ştie ce faceţi, cum de eşti liber? Adică...

– Ştiu ce vrei să spui. Să zicem doar... că Jared a mizat pe fratele său mai mic. Superiorii lui cred că e aici în concediu făcînd o muncă de consultanţă; iar eu mă aflu aici ca să ajut. Jared e răspunzător pentru mine.

Morgan îl privi gînditoare.

– Aveam impresia că abia vă vorbiţi. A fost ceva intenţionat?

Quinn păru puţin timid.

– Ţi-am spus că mă prefac foarte mult. Jared este, într-adevăr, furios pe mine jumătate din timp – crede că sînt nesăbuit şi că risc prea mult aiurea.

– Nu mai spune.

– Nu-ţi stă bine să fii sarcastică, Morgan.

Ea se încruntă.

– Hm. Deci, tu ai fost cel care s-a dus la Max şi l-a rugat să-şi rişte colecţia.

– Eu am fost acela.

– Ei bine, trebuie să-ţi spun că sînt impresionată. Ştiam că ar fi în stare de orice pentru un prieten, dar tu trebuie să fii ceva cu totul deosebit.

El se arătă jignit.

– Nu mai spune?

– Încetează. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Quinn zîmbi.

– Da, ştiu. Şi adevărul e că... Max şi cu mine ne cunoaştem demult. În plus, cînd a auzit de activitatea lui Nightshade din trecut, ideea de a-l prinde pe ticălos i s-a părut excelentă.

Morgan continua să stea încruntată. Era sigură că Quinn era sincer acum, dar asta nu însemna că-i spusese tot. Avea un talent nemaipomenit de a spune doar atît cît să pară că totul este în ordine fără să dea în vileag ceva ce nu voia să ştie altcineva.

Era un talent neliniştitor – care nu o ajuta să-l înţeleagă aşa cum ar fi vrut. Trebuia să-şi mai dea seama ce anume îl făcea pe acel om să fie ce era. Fiecare avea o anumită motivaţie, o forţă interioară care îl conducea în viaţă, făcîndu-l să ia decizii şi să aleagă; a lui care era? Credea că totul se va lămuri dacă va afla acest lucru.

Încet, căutînd răspunsul la întrebare, ea spuse:

– Cred că am spus odată că bănuiesc că îl cauţi pe Nightshade dintr-un motiv personal. Acum sînt sigură. Şi nu pentru că a tras în tine. De ce, Alex? Ce-a făcut de eşti atît de hotărît? Cum de vi s-au încrucişat drumurile?

Quinn nu spuse absolut nimic o clipă. Chipul îi

era nemişcat, golit de orice expresie, iar cînd vorbi, glasul îi era scăzut şi încordat.

– Acum doi ani, Nightshade a ucis pe cineva care s-a întîmplat să se afie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit – o întîmplare obişnuită în timpul uneia din spargerile lui. Numai că de data asta era victimă cineva la care ţineam.

– Cine?

– Se numea Joanne. Joanne Brent. Se afla la o petrecere într-o casă din Londra şi se pare că a intrat în biblioteca gazdei să caute ceva de citit. L-a susprins pe Nightshade în plină activitate, iar el a ucis-o. A lăsat un trandafir ofilit pe cadavrul ei.

– Îngrozitor, şopti Morgan.

– Da, zise el cu un glas împietrit. Avea douăzeci şi doi de ani.

Morgan îi cercetă chipul aspru şi frumos, temîndu-se, deodată, de o fantomă.

– Ai... iubit-o.

Nu era o întrebare.

El clătină uşor din cap, acel control rigid cedînd puţin.

– Nu aşa cum crezi tu. N-am avut niciodată soră, dar Joanna era cel mai aproape de această noţiune. Pînă să vin aici în State la colegiu, am fost vecini în Anglia. Era încă o copilă cînd am terminat eu colegiul – cu opt ani mai mică – iar după aceea, am călătorit destul de mult şi nu

ne-am văzut prea des. Cînd a murit, nu o mai văzusem de aproape şase luni.

– Ştia că eşti Quinn?

– Nu. Aveam încredere în ea, dar...

– Nu i-ai spus ca să nu se îngrijoreze? zise Morgan.

– Cam aşa ceva.

După o clipă, Morgan încuviinţă şi spuse încet:

– Nu trebuie să-ţi spun eu că răzbunarea tinde să-l pedepsească mai mult pe cel care caută decît pe cel ce este ţinta.

Quinn zîmbi, dar ochii i se răciră deodată ca nişte smaralde.

– Eu nu vreau răzbunare, Morgan, ci dreptate.

– Ce fel de dreptate?

– Cea mai bună. Un om ca Nightshade şi-a petrecut viaţa adunînd lucruri frumoase, ascunzîndu-le pe majoritatea, aşa încît numai ochii lui să le vadă. Stă în mijlocul comorilor lui şi e încîntat că are ceva ce nu mai are nimeni, zise Quinn şi zîmbi din nou. Iar eu îi voi lua tot. Am de gînd să-l bag în puşcărie, unde o să fie înconjurat doar de nişte ziduri goale şi de nişte indivizi care nu prea ştiu să aprecieze frumosul. Şi mai am de gînd să fiu sigur că va putrezi acolo.

Morgan nu putu să nu se înfioare puţin, dar încercă să înseninеze atmosfera.

– Sună ca un plan.

O privi cu duritate o clipă, după care zîmbi.

– Aşa e.

Ea se uită la ceaşca de cafea pe care o ţinea în mînă, conştientă în mod vag că lichidul se răcea, după care îl privi din nou.

– Planul tău. Ai hotărît că-l poţi prinde pe Nightshade şi i-ai convins pe toţi – Jared, Max şi Wolfe – să ţi se alăture.

– Cred că Max l-a convins pe Wolfe, spuse Quinn gînditor. Eu n-am fost niciodată în relaţii prea bune cu el. Totdeauna am avut... dificultăţi de comunicare.

– Nu-i plac hoţii, îi aminti Morgan sec.

– Asta pe de o parte, bineînţeles. Dar mai e şi încuiat la minte în privinţa celor care mai modifică legea din cînd în cînd. Totdeauna am crezut că şi Max e la fel, dar m-a surprins.

– Eşti un om periculos, spuse Morgan. Ai un talent nemaipomenit de a spune nişte lucruri şocante făcîndu-le să pară cît se poate de logice.

– Un talent înnăscut şi foarte multă practică, spuse Quinn solemn.

– Hmm. Nu-i singurul tău talent.

El îşi drese glasul.

– Bănuiesc că acum e rîndul apărării să-şi spună cuvîntul?

– Dacă ai crezut că poţi pleca de aici fără

să-mi explici, ar trebui să te gîndeşti mai bine.

Morgan îşi menţinu vocea limpede, dar era supărată şi amîndoi ştiau acest lucru. Se folosise intenţionat de dorinţa ei faţă de el pentru a-i distrage atenţia şi nu era deloc sigură că-l putea ierta.

Totuşi, înainte ca el să înceapă, ea spuse:

– Cînd ascult trebuie să fiu cu mintea limpede, ceea ce înseamnă că am nevoie de un duş fierbinte pentru a îndepărta şi ultimele efecte ale cloroformului. Cît e ceasul?

– În jur de unu şi jumătate.

Ea îi susţinu privirea.

– Din moment ce tot n-ai fi dormit în noaptea asta şi eu sînt perfect trează, cred că e momentul potrivit să punem lucrurile la punct. Ce zici?

Dacă ezitase, aceasta nu dură decît o clipă.

– Da. Aşa că o să mai fac nişte cafea pînă termini tu duşul.

Îi luă ceaşca şi i-o puse pe masă, după care se ridică.

– Ce-ţi mai face glezna?

– Întreabă-mă cînd o să mă ridic.

Quinn o ajută, ţinînd-o cu puteree de braţ pînă cînd văzu că glezna îi putea susţine greutatea, după care îi dădu drumul, dar rămase atent.

Morgan se duse şchiopătînd spre baie, bucuroasă că nici nu o durea foarte tare.

– Mă întorc peste cîteva minute, îi spuse apoi peste umăr.

– Voi fi aici, zise el.

Măcar atunci, ea ştiu că spune adevărul.

Capitolul șase

Cînd se întoarse în living-room, un sfert de oră mai tîrziu, Morgan se simţea mult mai bine din punct de vedere fizic. Îndepărtase murdăria lăsată de scara de incendiu şi amintirea cloroformului, îşi frecase cu grijă glezna umflată - pielea nu era crăpată, dar vînătaia era foarte urîtă - şi se gîndise la tot ce-i spusese el.

Singura concluzie la care ajunsese era ideea tristă de a se fi îndrăgostit de un bărbat extrem de complex, pe care nu l-ar fi putut înţelege total nici după o viaţă întreagă. Pe de altă parte, era,

de asemenea, cel mai interesant, mai uluitor, mai înnebunitor şi mai tulburător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată şi, inimaginabil de sexy.

Nimic din toate acestea nu erau o noutate, bineînţeles, în afară de faptul că îşi accepta propriile sentimente. Şi, fiindcă era Morgan, odată ce le accepta, acea luptă deosebită lua sfîrşit. În fond, ce rost avea să se agite pentru ceva ce nu-i stătea în putere să schimbe? Putea să fie ultima femeie din lume îndrăgostită de un hoţ renumit, că realitatea rămînea aceeaşi, o făcuse.

Problema era cum avea să se descurce.

După ce se gîndi mult, Morgan se îmbrăcă într-un trening larg şi comod, îşi puse singura ei pereche de papuci, ridicol de pufoşi. O costumaţie deloc sexy. Nu avea de gînd să i se ofere din nou şi bănuia că el avea să deducă acest lucru.

Din moment ce era Quinn, el înţelese, desigur.

– De unde ai luat pătura? îl întrebă ea calm întorcîndu-se şchiopătînd uşor în living-room.

Pătura fusese strînsă şi aşezată pe spătarul unui fotoliu, atrăgîndu-i atenţia în clipa cînd ea intră în cameră.

El se afla pe canapea uitîndu-se visător la un film vechi, alb-negru, dar se ridică imediat cînd o auzi vorbind. O măsură din cap pînă-n picioare şi o strălucire vagă îi apăru în ochii verzi.

– A adus-o Jared cînd l-am sunat pentru a-l chema să mă înlocuiască, spuse el, după care adăugă explicativ: Avem un telefon celular pe care-l folosim în caz de urgenţă.

– Aha, tocmai mă întrebam.

– Te simţi mai bine?

– Mult mai bine. Nu se vede?

– Pescuieşti laude, Morgan?

– Sînt curioasă.

El zîmbi.

– Înţeleg, dacă la asta te gîndeşti. Dar cred că ar trebui să-ţi spun că ai arăta sexy şi îmbrăcată într-o pînză de sac.

Ea se aşezã la celălalt capăt al canapelei şi îl privi inexpresiv.

– Totdeauna m-am întrebat ce-i asta. La pînza de sac mă refer.

– O pînză foarte aspră.

– Aşa mi-am închipuit şi eu. Dar nu eram sigură. Ai vreo diplomă în istoria modei?

– Nu.

Morgan aşteptă, cu o sprînceană ridicată, dar Quinn izbucni deodată în rîs.

– De fapt, am o diplomă în drept.

O clipă ei îi veni să rîdă, dar reuşi, totuşi, să se abţină.

– Aha, eh, cel puţin înţelegeai complet legile pe care le încălcai.

– Mă duc să aduc cafeaua, se oferi Quinn.

Morgan zîmbi în sinea ei şi căută printre perne telecomanda închizînd televizorul. Cînd el veni cu cafeaua, ea acceptă, luă ceaşca şi sorbi cu grijă din lichidul fierbinte.

– N-o să fiu bună de nimic mîine, spuse ea cînd el se aşeză la cîţiva centimetri distanţă.

– Adică azi, zise el privind-o, după care adăugă: L-am... sunat pe Jared în timp ce făceai duş şi l-am rugat să-i anunţe pe ceilalţi mîine dimineaţă. Aşa că, probabil, nu se vor aştepta să fii acolo la program. Poate o să te duci pînă la urmă.

– Bănuiesc că trebuiau să ştie, nu?

– Cred că da.

Quinn se uită în ceaşca lui de parcă înăuntru s-ar fi aflat secretele întregului univers.

– Dacă Nightshade a fost cel care te-a adormit, înseamnă că a devenit ori nervos ori suspicios – şi, indiferent care ipoteză e corectă, e foarte probabil să acţioneze curînd.

Mai erau multe întrebări pe care Morgan ar fi vrut să i le pună în legătură cu aceasta – amănunte care o deranjau într-un fel foarte vag şi neclar –, dar se hotărî să nu-l întrebe chiar atunci din două motive. Primul, pentru că ea era mai mult decît pregătită să se concentreze asupra relaţiei lor şi, al doilea, pentru că avea o presimţire că-i va spune mai multe, dacă-l va lăsa s-o facă

singur.

În timp ce toate acestea îi treceau prin minte, el se aplecă să-şi pună ceaşca pe măsuţă şi cînd se lăsă înapoi pe spate, se întoarse pe jumătate spre ea.

– Morgan?

Ea îl privi şi văzu că era cît se poate de serios.

– Eşti foarte supărată pe mine, nu-i aşa?

– Furioasă, confirmă ea încet.

– N-am vrut niciodată să te jignesc.

– Nu? Cum credeai că o să mă simt cînd – sau dacă – aveam să-mi dau seama ce faci? Nu ţi-a trecut prin cap că o să fiu supărată odată ce aveam să înţeleg că, în tot acest timp cînd vorbeai de cîştigarea încrederii mele, apăsai în mod intenţionat şi cu sînge rece pe butoanele potrivite?

– Nu am făcut aşa ceva, protestă el imediat şi foarte categoric. Poate că am intenţionat să te fac să mă doreşti – îmi amintesc că ţi-am spus asta – dar n-a fost nimic cu sînge rece. Te rog să mă crezi. Am pierdut cinci kilograme, nenumărate ore de somn – şi ieri mi-am descoperit primul fir de păr alb.

– Ai încercat să-mi distragi atenţia, insistă ea ferm hotărîtă să nu-l lase să facă acelaşi lucru şi acum.

– Asta a făcut parte din plan, da, recunosc.

Erau lucruri pe care n-aş fi vrut să fiu nevoit să le explic – nu încă, cel puţin – şi ştiam al naibii de bine că dacă-ţi concentrezi mintea aia a ta ascuţită asupra activităţii mele nocturne, vei afla mai mult decît aş fi vrut eu să ştii.

– Mulţumesc pentru compliment, spuse ea sec. Dar am presimţirea că planul tău e atît de întortocheat, încît nu l-aş fi desluşit nici cu o hartă.

El zîmbi uşor.

– Poate că nu. Cred că şi eu însumi am făcut nişte mişcări la întîmplare. Aşa se întîmplă cînd trebuie să improvizezi.

– Ne îndepărtăm de subiect, spuse ea pe tonul cel mai sever cu putinţă. Care este...

– Ştiu care este, spuse el oftînd. Încerc doar să-l evit.

Sinceritatea lui era, pur şi simplu, dezarmantă, dar Morgan îşi păstră armele.

– De ce?

Quinn îi luă ceaşca din mînă şi o puse lîngă a sa pe măsuţă, după care îi luă amîndouă mîinile într-ale sale şi i le ţinu ferm.

– Morgan, ai avut dreptate cînd ai spus că nu m-am gîndit la tine. Aşa e, n-am făcut-o. Erai... imprevizibilă în mai multe feluri. Dar am crezut că mă voi putea descurca. Am crezut că pot face faţă sentimentelor faţă de tine fără să mă detaşez prea mult de ceea ce trebuia să fac. La început.

După aceea, cînd am venit la tine, după ce am fost împuşcat, neluîndu-mă după raţiune sau logică, ci doar pentru că... pentru că simţeam o dorinţă extraordinară de a fi lîngă tine, mi-am dat seama că am dat de necazuri. Şi mi-am dat seama că nu puteam spera să te păstrez într-un compartiment frumos şi nesigur al vieţii mele – nici chiar să te apăr.

Morgan se abţinu să-l roage să definească mai clar sentimentele pe care le avea faţă de ea; era decisă să nu-l oblige să spună ceva ce el nu era pregătit încă să dezvăluie singur.

– Să mă aperi de ce anume?

– De toate riscurile pe care le implică activitatea mea, spuse el părînd frustrat. La naiba, Nightshade *ucide* oameni, nu înţelegi? Fără să stea vreo clipă pe gînduri şi fără nici cea mai mică ezitare, omoară pe oricine-i stă în cale. Nu vreau ca tu să-i stai în cale, Morgan. Nu vreau nici să-şi închipuie că ai putea reprezenta o problemă. E destul de grav că eşti în legătură cu mine; cu cît eşti mai aproape de mine, cu atît eşti mai aproape şi de el – în raza lui vizuală, atrăgîndu-i atenţia. Şi, în plus, ţinînd cont de cîte ori te-ai implicat deja în situaţii periculoase...

– Numai atunci cînd i-am urmărit pe indivizii aceia care te prinseseră, obiectă ea. Nu poţi să pui la socoteală şi prima oară, pentru că mă

aflam acolo din pură întîmplare; tipul cu care mă întîlnisem m-a dus la acel muzeu din ignoranţă.

Se încruntă.

– Bine, poate nu chiar ignoranţă – dar ştii ce vreau să spun.

– Şi în seara asta?

– Nu se întîmplase încă nimic.

El rîse, scoţînd un sunet care, mai degrabă, părea de disperare.

– Bine, dar tot timpul a fost evident că eşti prea impulsivă pentru a fi în siguranţă, iar eu nu pot conta pe luciditatea mea cînd e vorba de tine; ştiam că nu mă voi putea ţine departe, aşa că lucrul cel mai bun părea acela de a te întîlni în persoana lui Alex Brandon. Dar asta însemna că Nightshade trebuia să ştie că mă interesezi şi acest lucru era în sinea lui destul de riscant. Nu voiam să te implic în activităţile mele nocturne. Deci mi-am zis că, dacă sînt Alex în timpul zilei şi-ţi fac o curte normală, acest lucru va face să-i pari inofensivă lui Nightshade şi-ţi va distrage atenţia de la ceea ce făceam nopţile.

Morgan clipi. Erau cîteva lucruri care o deranjau, dar ceva era foarte limpede.

– Stai puţin. Vrei să spui că te-ai arătat în public din cauza mea? Nu făcea parte din planul tău de a-l prinde pe Nightshade?

– L-am găsit deja pe Nightshade, recunoscu el

şovăitor. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să-i spui lui Jared, că mă-mpuşcă.

Era puţin ameţită.

– L-ai găsit deja pe Nightshade. Şi, dacă eşti Alex nu-l atragi în capcană?

– De fapt, ideea de a mă da drept Alex a fost una din acele mişcări impovizate de care ţi-am pomenit – şi a complicat situaţia extrem de mult.

Morgan îl ţintui cu privirea.

– Să ştii că, dacă aflu că numele tău adevărat nu este Alex, o să...

El nu mai aşteptă să audă ce va face.

– Îţi dau cuvîntul meu de onoare că mama m-a botezat Alexander. Eşti mulţumită?

– În privinţa asta. Dar sînt foarte nelămurită în legătură cu restul, spuse ea. Şi am o presimţire ciudată că mi-ai distras atenţia din nou.

– Se pare că acoperim foarte mult teren ori de cîte ori stăm de vorbă, nu? spuse el grav. Dar cred că întrebarea ta iniţială se referea la comportamentul meu reprobabil pentru... a te face să mă doreşti, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

– Încercarea de a-ţi distrage atenţia făcîndu-te să mă doreşti?

– În parte. A fost, într-adevăr, reprobabil din partea ta.

– Ştiu. Îmi pare rău.

Morgan se gîndi puţin, dar, în cele din urmă, renunţă şi spuse:

– Nu e vorba numai de ce-ai făcut – ci de felul cum ai făcut. Ştii că m-am făcut complet de rîs la serviciu azi – adică ieri? M-ai înnebunit atît de mult, încît nici nu mai ştiam ce fac. Toată lumea şi-a dat seama ce aveam. Foarte uşor. Nu-mi purtam doar inima pe mînecă, ci aveam chiar o mare pancartă deasupra capului.

Mîinile lui i le strînseră pe aie ei, dar chipul îi rămase grav.

– Nu mi-am dat seama că am un efect atît de puternic asupra ta.

Ea îi privi cu multă amărăciune.

– Ah, ba da, ţi-ai dat seama foarte bine. Nu eşti nici orb, nici prost, iar eu am fost destul de subtilă. Dar ceea ce-mi vine extrem de greu să iert este cruzimea ta.

– Cru...

– Da, cruzimea ta! spuse ea privindu-l furjoasă. De ce naiba ai ales o asemenea cale de a-mi distrage atenţia, cînd n-aveai nici o intenţie de punere în aplicare?

După o clipă, el spuse încet:

– Morgan, ce ţi-am spus la petrecerea lui Leo a fost adevărat. Fără încredere între doi oameni care se iubesc...

Ea păru neîncrezătoare.

– Încredere? Alex, gîndeşte-te puţin. Eu sînt o femeie raţională, care respectă legea şi care n-a înşelat nici măcar un contor de parcare înainte să te cunoască. Şi ce s-a întîmplat în seara cînd ne-am întîlnit? I-am minţit pe poliţişti cînd nu le-am spus că tu furaseşi pumnaiul. Şi ce s-a întîmplat în seara cînd te-au prins tipii ăia? Nu numai că mi-am riscat viaţa încercînd să te ajut, dar mi-am trădat bunui prieten şi şeful, pe Max – credeam eu – avertizîndu-te că *Misterele trecutului* era o capcană. Şi n-am chemat poliţia cînd zăceai plin de sînge pe podeaua mea. Toate astea îţi sugerează ceva? Ca de exemplu că nu mai dau dovadă de nici un pic de luciditate cînd e vorba de tine?

Ochii lui erau mai vii ca de obicei, iar gura îi schiţă un zîmbet slab.

– Dar ai încredere în mine?

Morgan oftă şi renunţă şi la ultima fărîmă de demnitate.

– Te iubesc şi asta ar trebui să fie de ajuns.

Cel puţin avu satisfacţia de a-l fi luat prin surprindere, dar nu întrezări nimic altceva pe chipul lui împietrit dintr-odată şi în ochii lui strălucitori.

– Mai spune o dată, murmură el.

– Te iubesc, zise ea încet şi fără dramatism, dar cu certitudine. Ştiu asta de cîteva săptămîni.

Quinn se aplecă încet, dîndu-i drumul mîinilor

pentru a o putea cuprinde în braţe şi trăgînd-o spre el în timp ce îşi înclină capul şi gura lui fierbinte o găsi pe a ei. Morgan scoase un sunet slab, la fel ca atunci cînd o luase în braţe şi îi înconjură gîtul nerăbdătore. Nu-şi mai putea reţine răspunsul aprig faţă de el, tot aşa cum nu-şi putea domoli bătăile nebuneşti ale inimii.

Trupul părea să-i depindă de al lui, de atingerea lui, aşa cum nu mai simţise vreodată. Nu era ceva simplu ca pasiunea; ceea ce el îi stîrnea în interior era o dorinţă atît de primitivă şi absolută, încît se asemăna cu nevoia pe care o avea trupul ei de a fi hrănit. Avea senzaţia vagă că o anumită parte din ea va muri fără el.

El îşi ridică, în sfîrşit, capul şi o privi cu nişte ochi atît de întunecaţi, încît nu se vedea decît foarte puţin verde.

– Mi-am jurat să nu las să se întîmple între noi ceva irevocabil pînă voi putea fi complet sincer cu tine, spuse el răguşit. Pînă nu vei putea şti adevărul. Morgan...

Ea îşi strecură degetele prin părul lui des şi argintiu şi îi trase capul în jos pentru a-l săruta. Cu gura lipită de a lui, ea murmură:

– Alex, te vreau... şi ăsta-i singurul adevăr de care-mi pasă acum.

Quinn ezită încă o clipă, avînd tot trupul încordat, dar după aceea scoase un sunet aspru şi

o sărută lacom. Îşi plimbă mîinile pe spatele ei, cercetînd prin materialul treningului în timp ce vîrful limbii îi mîngîia interiorul sensibil al buzelor. Morgan se auzi scoţînd din nou unui din acele sunete primitive, fără cuvinte, dar arzînd de dorinţă, şi toate simţurile i-o luară razna sub atingerea carnală a limbii lui.

Ca şi mai înainte, dorinţa infinită pe care Morgan o simţea faţă de el era uluitoare – dar de data aceasta era convinsă că şi el era total implicat în ceea ce se întîmpla. Nu se reţinea, nu era detaşat şi nici nu încerca să o zăpăcească. Şi nici nu trebuia să încerce să o facă să-l dorească.

Morgan nu intenţionase ca aşa ceva să se întîmple în seara aceea, dar singura ezitare emoţională pe care o simţea era nevoia de a fi sigură că el nu va pleca, aşa cum mai făcuse şi altă dată.

– Rămîi cu mine, îl spuse ea înfiorată cînd buzele lui îi alunecau pe obraji şi îi conturau maxilarul. Rămîi cu mine în noaptea asta.

– Eşti sigură, scumpa mea? întrebă el răguşit dîndu-se în spate doar atît cît să o facă să-l privească.

Chipul lui frumos era încordat, iar trăsăturile exprimau o dorinţă extraordinar de puternică.

– N-am venit pregătit pentru asta.

Ea înţelese la ce se referea, dar din moment

ce niciodată nu putuse să fie realistă în privinţa lui, oricum, Morgan nu vedea nici un motiv să renunţe la tradiţie tocmai acum.

– Sînt convinsă. Vreau să rămîi.

Quinn o privi încă o clipă, după care o sărută din nou, şi mai profund, aproape ca şi cum ar fi fost un act de posesiune. Îi ameţi toate simţurile, tăindu-i respiraţia şi crescîndu-i căldura dorinţei pînă cînd Morgan nu se mai gîndi la altceva decît la felul cum o făcea să se simtă. Atunci el o ridică şi ea îşi dădu seama că o purta cu aceeaşi uşurinţă ca mai devreme.

Datorită faptului că locuise acolo cîteva zile, era familiarizat cu apartamentul, aşa că găsi drumul spre dormitor fără nici o ezitare. Ea lăsase veioza de pe noptieră aprinsă, astfel încît, acum, o lumină caldă inunda încăperea. Ea clipi puţin nedumerită cînd el o aşeză în picioare lîngă pat.

Îi luă chipul în mîini şi o privi cu o intensitate stranie, ca şi cum ar fi vrut să-i memoreze trăsăturile, în timp ce propria lui faţă era încă încordată.

– În seara aceea la muzeu, murmură el, cînd m-ai privit cu ochii tăi de pisică, atît de indignată de faptul că te aflai în prezenţa unui hoţ, am ştiut că acest lucru se va întîmpla pînă la urmă. Ştiam chiar de atunci.

Ea reuşi să zîmbească.

– Eu nu ştiam decît că mă supărai foarte mult.

Şi că încăperea aceea a părut pustie după ce-ai plecat.

Degetul lui mare îi atinse buza de jos într-o mîngîiere uşoară.

– Nu m-am dus prea departe. Am văzut cînd a venit poliţia, iar cînd te-au adus înapoi acasă, i-am urmărit.

– Adevărat?

– Mmm. Şi după aceea am fost la muzeu în timpul zilei de vreo două ori. Ca să te pot vedea.

– Înainte să ştiu cum arăţi... dar aveam o presimţire că te aflai prin preajmă.

El scoase un sunet scăzut, ca şi cum ar fi rîs, şi apoi o sărută, prima atingere uşoară devenind din ce în ce mai profundă.

Morgan îi atinse pieptul prin puloverul negru pentru a-i simţi tăria muşchilor şi oaselor. Mirosul vag de mosc al trupului lui îi era cunoscut şi extrem de excitant, iar atingerea mîinilor şi buzelor lui, atingerea *lui,* nu făcea altceva decît să îi alimenteze dorinţa. În clipa aceea, ea era conştientă de faptul că era femeie aşa cum nu mai fusese niciodată.

Îi ridică marginea puloverului orbeşte pentru că trebuia să-i atingă pielea, deschizînd ochii pe jumătate cînd el îi dădu drumul doar pentru a-şi scoate acel articol de îmbrăcăminte, azvîrlindu-l undeva. Privirea ei fu atrasă imediat de umărul lui

stîng, iar degetele ei atinseră uşor cicatricea. Îşi dădu seama că el avusese dreptate; se vindeca, într-adevăr, repede. Era greu de crezut că fusese împuşcat numai cu trei săptămîni în urmă.

Dar cicatricea îi amintea de acest lucru, un semn al pericolului prin care trecea, un lucru la care Morgan nu voia să se gîndească acum. Îşi lipi buzele de pielea lui, cu degetele explorîndu-i coastele, alunecînd apoi din nou în sus pe trupul lui tare pentru a-i mîngîia părul des şi auriu care-i acoperea pieptul. Era o încîntare senzuală să-l atingă, dar voia mai mult, mult mai mult – şi Quinn părea să simtă la fel.

Îi trase bluza de trening aproape cu brutalitate, după care se aşează pe marginea patului, ţinîndu-şi mîinile pe mijlocul ei subţire şi o trase mai aproape, aşa încît ea îi stătea acum între genunchi. Gura lui pluti uşor peste valea dintre sîni şi apoi îi atinse pielea chiar deasupra marginii dantelate a sutienului.

Morgan se ţinea de umerii lui, căci nu ştia cît aveau s-o ţină picioarele; avea impresia că toate oasele i se topeau. Mîinile lui alunecară încet în sus şi îi cuprinseră sînii cu multă blîndeţe, atingînd-o cu o delicateţe aproape înnebunitoare. Buzele îi rătăciră leneşe peste partea de sus a unui sîn, după care limba îi coborî uşor prin valea dintre ei.

Ea se înfioră instantaneu în semn de răspuns fierbinte, spatele arcuindu-i-se din proprie voinţă, iar unghiile i se înfipseră în umeri. Îşi simţea sînii înfierbîntaţi şi umflaţi şi o dureau dîndu-i impresia că va muri dacă el nu-i va îndepărta materialul care îi acoperea şi dacă nu-i va atinge pielea.

– Alex... murmură ea stins.

El trebuie să fi sesizat rugămintea din glasul ei sau să-şi fi pierdut la rîndul său răbdarea, căci degetele lui lungi şi îndemînatice se ocupară de închizătoarea sutienului. Morgan era doar vag conştientă de faptul că-i trecea bretelele peste braţe, dar îşi ţinu răsuflarea cînd îşi dădu seama că sutienul dispăruse şi că era complet goală pînă la brîu.

În timpul relaţiei de cîteva luni cu logodnicul ei din colegiu, Morgan se ruşinase totdeauna de dimensiunile ei şi nu simţise niciodată prea mult cînd i se atingeau sau i se mîngîiau sînii. Acum, însă, cînd o atinseră mîinile lui Quinn, iar buzele lui alunecară peste pielea fierbinte spre un sfîrc întărit, plăcerea pe care o simţea era atît de puternică, încît trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe.

După aceea nu se mai putu abţine şi ţipă, uluită de valul de senzaţii care o învăluiră cînd el îi cuprinse sfîrcul. Gura fierbinte care sugea şi limba uşoară care şicana se combinară pentru a o

aduce în pragul nebuniei. Ultima fărîmă de putere care-i mai rămăsese se scurse din picioare imediat şi ea se prăbuşi moale lîngă trupul lui. O ţinu cu uşurinţă, întorcînd-o încet şi aşezînd-o pe pulpa lui în timp ce îi mîngîia sînii.

Fu o clipă cînd Morgan îşi spuse cu foarte multă luciditate că Quinn voia, într-adevăr, să o înnebunească, dar înainte de a putea să-l mustre pentru acest lucru, el o ridică şi o aşeză în mijlocul patului. Ea nu i-ar fi dat drumul singură; îi descleştă uşor degetele de după gîtul lui şi singurul motiv pentru care îl lăsă să o facă era acela că, evident, nu avea de gînd să o lase singură acolo.

Scăpă de ghete şi ciorapi, după care se aplecă în pat pentru a-i scoate papucii. Papucii ei pufoşi. Îl auzi rîzînd uşor cînd făcu acest lucru şi, chiar, şi aşa cuprinsă de ameţeală, fu conştientă de un lucru.

– Nu-i prea sexy, murmură ea cu glas tare înainte să se poată opri.

– Nu, zise el răguşit. Dar e perfect.

Ar fi vrut să-l roage să explice ce a vrut să spună, dar el o sărută, şi mîinile lui îi scoteau pantalonii de trening şi bikinii, aşa că uită. După aceea veni din nou lîngă ea, fără nimic pe el, iar Morgan gemu cînd îi simţi gura din nou pe sîni. Dinţii îi frecau uşor sfîrcurile întărite, limba mîngîia,

iar mîinile frămîntau sigure şi sensibile.

Arzînd şi atît de încordată, încît avea impresia că va exploda, Morgan îi cercetă umerii şi spatele cu degete tremurătoare încercînd să stea nemişcată. Dar trupul ei voia să se mişte, trebuia să se mişte şi părea să nu poată opri sunetele acelea care urcau de undeva din interior.

El îi mîngîie burta înfioratã, mîna alunecîndu-i încet în jos şi ea îşi simţi picioarele depărtîndu-se pentru el. El îi atinse triunghiul cu blîndeţe, degetele strecurîndu-i-se printre cîrlionţii negri, cercetînd pînă cînd dădură de fierbinţeala umedă şi de dorinţa care pulsa. Tot soiul de senzaţii o străbătură, fierbinţi şi intense, şi nu putea să mai respire, nu-l putea ruga să înceteze sau nu, nu putea face nimic decît să îndure valul cald de senzaţii.

Abia cînd Morgan ştiu că nu mai putea suporta nici o clipă în plus, cînd era sigur că trupul i se va sfărîma, Quinn îi depărtă picioarele şi alunecă între ele. Ea gemu cînd îi simţi tăria netedă despărţindu-i carnea alunecoasă, penetrînd-o încet. Trecuse mult timp pentru ea, dar, chiar şi aşa, era în stare să jure că nu mai simţise niciodată acea intimitate şi acel sentiment puternic de unire.

Chipul de deasupra ei era dur, ochii înflăcăraţi de dorinţă şi răsuflarea lui era la fel de neregulată

ca a ei. Atîta văzu Morgan înainte ca el să înceapă să se mişte în ea şi se lăsă furată de extaz. O făcu din nou să-şi piardă controlul, dar de data aceasta era încîntată de libertatea oferită. Trupul ei, atît de perfect combinat cu al lui, răspundea pasiunii lui şi a ei, de parcă ar fi fost amanţi de cînd lumea.

Intensitatea acelei pasiuni nesfîrşite crescu pînă cînd Morgan... aproape... că... ajunse să se teamă de ceea ce i se întîmpla. Dar era deja prea tîrziu, mult prea tîrziu, şi scoase un ţipăt sălbatic în clipa cînd intensitatea atinse punctul culminant. Valuri de plăcere trecură peste ea, prin ea... Îşi dădu seama vag de sunetul lui aspru de uşurare şi de minunatul lui trup greu care se lăsă pe ea şi ar fi vrut să nu se mai mişte niciodată.

Morgan scoase un sunet de nemulţumire cînd el o mişcă uşor pentru a trage pătura peste ei, dar nu deschise ochii nici cînd îl auzi rîzînd uşor. Se simţea complet inertă şi satisfăcută, iar cînd o trase din nou lîngă el sub pătură, îşi puse capul pe umărul lui fericită.

– Morgan?

– Hmm?

– M-ai iertat?

Ea tot nu voia să deschidă ochii, deşi era perfect trează. După o clipă spuse:

– Să nu mai spui nimănui, dar nu pot să fiu supărată pe tine indiferent ce-ai face.

O strînse mai mult şi cu o mînă începu să-i netezească părul lung.

– Ştiu că nu mai eşti supărată, dar m-ai iertat?

Atunci Morgan îşi înălţă capul şi îl privi. Îşi dădu seama că era serios. Se ridică într-un cot pentru a-l vedea mai bine şi răspunse serioasă:

– Te-am iertat. Dar să nu-mi mai faci aşa ceva niciodată, Alex. Cred că aş suporta mai degrabă să fiu minţită decît manipulată.

El continua să se joace cu părul ei şi se încruntă uşor.

– Nu vreau să te mint, spuse el încet.

– Nu, dar nici nu eşti pregătit să-mi spui adevărul, zise ea aruncîndu-i un zîmbet trist.

– Am motivele mele, scumpa mea, şi cred că sînt bine întemeiate. Accepţi asta?

Ea ezită.

– Aş vrea. Dar înnebunesc întrebîndu-mă cîte minciuni mi-ai spus oare pînă acum. Poţi să-mi promiţi măcar că, pînă la urmă, o să-mi spui adevărul?

Quinn încuviinţă imediat.

– Imediat ce capcana va fi declanşată, jur să-ţi spun tot.

– Atunci, accept, spuse ea calmă. Dar... să nu minţi în legătură cu asta, da? În legătură cu noi. Nu vreau nici o promisiune de dormitor, Alex.

Mîna lui îi alunecă pe ceafă şi îi trase capul în jos sărutînd-o încet. Cu gura lipită de buzele ei, spuse:

– Nici o promisiune de dormitor.

Morgan se crezuse epuizată, dar cînd gura lui fierbinte se frecă de a ei simţi un val de energie... şi de dorinţă. Quinn se simţea la fel de înviorat; sărutările lui deveniră şi mai pasionate şi o lipi de pernă, dînd apoi pătura la o parte pentru a o vedea.

O clipă – chiar şi după tot ce se petrecuse mai înainte – Morgan se ruşină puţin. Felul în care o privea, atît de direct şi atent, era puţin enervant. Dar el se aplecă pentru a-i pune un sărut uşor pe stomac, apoi altul şi altul urcînd încet printre sîni, iar cuvintele lui şoptite dădură o vibraţie senzuală mîngîierilor.

– Nici o promisiune de dormitor... numai adevărul. Îţi dai seama ce-mi faci? Ce mi-ai făcut chiar din seara cînd am întins mîna şi te-am prins? N-a existat o zi să nu mă gîndesc la tine, iar nopţile... nopţile. Nopţile nu mi s-au părut lungi niciodată, acum, însă, aşa îmi par, lungi şi reci.

– Chiar şi noaptea asta? întrebă ea răguşită.

– Nu, spuse el ridicînd capul şi privind-o cu nişte ochi întunecaţi. Noaptea asta, nu.

După aceea se mişcă, depărtîndu-i picioarele şi lunecînd între ele. Ea simţi carnea fierbinte cufundîndu-se adînc în trupul ei şi gemu datorită dorinţei pe care i-o stîrni brusc. Mîinile ei îi cuprinseră spatele, în care îşi înfipse degetele şi gemu, ridicînd picioarele pentru a-l primi dornică.

Cu braţele pe sub umerii ei, el îşi strecură degetele prin părul ei, ţinînd-o de parcă ar fi încercat să fugă. Gura lui o acoperi pe a ei sărutînd-o fierbinte şi apăsat, în timp ce partea inferioară a trupului abia i se mişca.

Morgan habar nu avea că era în stare de un răspuns atît de iute şi total, dar se înălţă spre culme atît de repede, încît avea impresia că se supune unei forţe a naturii. Era în ea, umplînd-o, iar trupul ei proaspăt trezit, era electrizat de senzaţii. Sînii o dureau, sfîrcurile întărite se frecau de părul de pe pieptul lui; trupul i se mişca frenetic.

– Eşti frumoasă, spuse el răguşit şi ochii i se îngustară. Mai ales aşa, atît de plină de viaţă şi dornică de mine.

Nu-i putea răspunde nici dacă ar fi tăiat-o cineva. Tensiunea care o încingea în interior o ţinea într-o stare de plăcere încîntătoare atît de

acută, încît se învecina cu durerea şi nu putea nici măcar să geamă.

Ochii lui Quinn se îngustară şi mai mult cînd începu să se mişte încet şi chinuitor, unduirile subtile transformîndu-se în împingeri adînci şi leneşe şi Morgan nu mai suportă nici măcar o secundă. Avea impresia că fiecare nerv îi pulsa de plăcere şi strigătul sălbatic îi fu înăbuşit cînd o sărută cu pasiune.

O urmă şi el dincolo de culme, trupul puternic cutremurîndu-i-se şi scoţînd un sunet aspru, dar de data aceasta, satisfăcuţi şi vlăguiţi, adormiră amîndoi.

Cerul tocmai începea să se facă cenuşiu cînd Quinn se dădu jos din pat, atent să nu o trezească pe Morgan, şi se duse să privească pe fereastra dormitorului. Aşa cum observase şi ea, era obişnuit să lucreze noaptea şi ajunsese să-i fie greu să doarmă cînd era întuneric.

Dacă acest lucru avea să mai dureze mult, chiar că se va transforma în vampir, îşi spuse el cu tristeţe.

Stătea la geam şi privea strada liniştită din faţa clădirii, perfect conştient de răsuflarea uşoară a

femeii din pat. Cum să o ţină în siguranţă? Aceasta era cea mai mare grijă a lui acum. Încercase să nu-i arate cît de zguduit fusese în legătură cu ce se întîmplase pe scara de incendiu, dar adevărul era că, de fiecare dată cînd se gîndea la primejdia prin care trecuse, simţea un cuţit în inimă.

Şi acum? Nu mai avea timp, fir-ar să fie, simţea acest lucru. După seara care trecuse, avea să meargă pe o sîrmă la mare înălţime fără plasă de siguranţă şi nu era sigur că-şi putea menţine echilibrul. Nu mai era sigur.

– Alex?

Se întoarse imediat, traversînd camera slab luminată şi revenind lîngă pat. Strecurîndu-se sub aşternut, o luă în braţe împotrivindu-se instinctului care-l îndemna să o ţină cu toată puterea.

– Îmi pare rău că te-am trezit, murmură el.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea încet, lipindu-şi trupul cald de al lui.

– Nu, scumpa mea, nu s-a întîmplat nimic, minţi el. Culcă-te la loc.

Peste cîteva minute o şi făcu, atingîndu-i pielea cu răsuflarea ei uşoară. Foarte încet, atent să nu o trezească, el îi mîngîie spatele, bucurîndu-se de senzaţia mătăsoasă a pielii ei şi de căldura pe care o emana din trup.

Îl iubea. I-o spusese cu convingere. Îl iubea

chiar dacă ştia că este un mincinos şi un hoţ. Era ceva remarcabil. Ea era remarcabilă.

Fixînd cu privirea tavanul dormitorului ei, Quinn se întrebă dacă îl va mai iubi şi cînd va afla adevărul.

Capitolul şapte

Încăperea era scăldată de lumină cînd Morgan deschise ochii, în sfîrşit, şi o clipă rămase aşa, întinsă pe burtă, în mijlocul patului, clipind somnoroasă, cu trupul fierbinte sub aşternut. Se simţea minunat. Alta, parcă. Atît de relaxată şi mulţumită, încît îi venea să toarcă asemeni unei pisici întinse la soare. Fiecare părticică a corpului părea să-i frigă într-un mod ciudat şi nou şi avea senzaţia că-şi simte inima bătînd în tot trupul.

Nu voia să se mişte, de teamă să nu facă ceva care să modifice sentimentul de împlinire pe ca-

re-l simţea. Dar nu era genul de femeie care să stea nemişcată prea mult timp dacă nu dormea, iar toropeala o părăsi. Încet-încet, îşi concentră privirea asupra ceasului de pe noptieră. Douăsprezece. Douăsprezece ziua.

Încruntîndu-se, se ridică în coate şi se uită din nou la ceas. Prînzul? Nu mai dormise atît de mult de ani de zile, de ce naiba să fi... Apoi îşi aminti.

Îşi aduse aminte totul deodată şi se răsuci brusc pentru a privi în jur, ignorînd protestele cîtorva muşchi în faţa acelei mişcări bruşte. În cameră nu se afla decît ea. Dar... haineie acelea de pe scrinul de la picioarele patului nu erau ale lui? Pulover şi pantaloni negri, strînse cu grijă... Da, credea că erau ale lui.

Morgan se ridică în capul oaselor şi abia atunci auzi muzică răzbătînd slab din partea cealaltă a apartamentului. Nu-l auzea pe Quinn, dar era sigură că e acolo. Îi simţise prezenţa, cu o stranie certitudine interioară pe care o mai observase şi înainte. Se aşeză pe marginea patului şi o durere ascuţită în gleznă îi aduse aminte de peripeţiile din noaptea ce trecuse. Nu arăta prea rău, doar puţin umflată şi învineţită; ridicîndu-se cu grijă, văzu că putea merge simţind doar o durere uşoară.

Cînd intră în baie, îşi dădu seama că el făcuse duş doar cu puţin timp în urmă; aerul era încă

umed, la fel şi prosopul pe care îl atîrnase peste bara perdelei. Îşi spuse că folosise probabil aparatul de ras electric pe care ea i-l oferise cînd mai stătuse acolo.

Făcu duş la rîndul ei, lăsînd apa fierbinte să-i limpezească mintea şi să-i mîngîie trupul obosit. Mai observase cîteva vînătăi uşoare care erau rezultatul luptei de pe scara de incendiu şi, după acest incident şi noaptea neobişnuit de activă, se simţea puţin cam amorţită.

Apa fierbinte o ajuta cu siguranţă, aşa că mai zăbovi puţin, spălîndu-se pe cap şi zîmbind în sinea ei cînd îşi aminti că degetele lui se încurcaseră printre fire. Cînd ieşi din baie, în cele din urmă, cu părul înfăşurat într-un prosop, se simţea puţin amorţită, dar mult mai bine. Căută prin sertarele de sub chiuvetă şi găsi o sticluţă cu loţiune de corp cu mirosul parfumului pe care îl folosea de obicei. Îşi întinse puţină pe piele. Ştia că, mai mult din cauza masajului decît a loţiunii, muşchii i se mai relaxară – dar pielea moale şi înmiresmată era un avantaj în plus pe care, orice femeie care avea un iubit, îl putea aprecia.

Se înfăşură într-un prosop şi începu să-şi usuce părul gîndindu-se la asta. Un iubit. Asta avea să fie Quinn? Nu ştia, într-adevăr, nu ştia. Momentul, ţinînd seama de împrejurări, era total nepotrivit şi, chiar dacă ar fi fost, Quinn nu era

ceea ce se numea previzibil.

Sau convenţional. Deoarece era cine era şi ceea ce era, n-ar fi fost deloc de mirare ca acel interludiu cu ea să nu însemne decît o pauză într-o situaţie încordată, care să-i ofere o descătuşare şi o descărcare a tensiunii sexuale.

Era o idee deprimantă, îşi spuse ea, dar trebuia să se gîndească logic, cel puţin. Era, în fond, un bărbat neobişnuit de frumos şi fermecător, în jur de treizeci de ani şi, deşi misteriosul Quinn ar fi vrut să nu rişte să fie expus datorită unei vieţi sexuale, persoana lui Alex din timpul zilei îi oferise, fără îndoială, compania multor femei dornice de-a lungul anilor. Dovada era foarte clară; fusese un amant priceput şi sensibil şi pentru asta era nevoie de experienţă şi de o amănunţită cunoaştere a trupului unei femei şi a lucrurilor care îi făceau plăcere.

Morgan nu era şocată de aceste gînduri. De fapt, nu era deloc surprinsă. Era o femeie raţională şi chibzuită şi avusese la dispoziţie săptămîni întregi de cînd îl cunoscuse pe Quinn pentru a se gîndi. Meditase la el şi la ceea ce ar fi însemnat o legătură cu el pînă într-atît, încît era convinsă că luase în considerare fiecare posibilitate.

Numai că nu-i era de folos. Chiar dacă în ultimele săptămîni putuse să se detaşeze sentimental îndeajuns pentru a contempla posibilele

consecinţe ale faptului de a aduce în patul ei un hoţ foarte renumit şi foarte enigmatic, odată ce acest lucru se întîmplase, puterea ei de detaşare dispăruse. Rămăseseră numai sentimentele şi toate îi spuneau ce simţea. Îl iubea. Dincolo de orice raţiune, îl iubea.

Şi asta trebuia să îndure, indiferent ce îi rezerva viitorul.

Pînă cînd i se uscă părul, Morgan ajunse la hotărîrea de a se conduce după instinct. Ce altceva avea de ales? Viaţa îi era clar definită, nu existau mistere, lucruri ascunse, nume false... minciună. Cine şi ce era ea era clar pentru el. Pe de altă parte, cine şi ce era el, nu se ştia încă. Singurul lucru de care era sigură era acela că făcea ceva primejdios.

Aşa că, pînă cînd avea să se declanşeze capcana întinsă de Quinn lui Nightshade, instinctul ei îi spunea să accepte orice îi oferea el şi să aibă cît mai multă răbdare. După ce toate acestea se terminau şi el îi spunea adevărul, poate aveau să vorbească de vreun viitor pentru ei. Sau poate nu.

Poate că el se va întoarce în Europa, la viaţa care îi plăcea şi pe care o cunoştea atît de bine. Fără ea.

În orice caz, nu putea face nimic pentru ca el s-o iubească sau să rămînă cu ea. Mai repede ar

fi putut prinde un fulger într-o sticlă decît pe el şi, în plus, n-ar fi vrut să-l oblige să facă ceva. Indiferent ce avea să facă, pînă la urmă, trebuia să fie din proprie iniţiativă, fără vreo presiune din partea ei.

Se întoarse în dormitor, şi se gîndi puţin înainte să scoată un capot auriu de mătase din dulap. Era unui din acele lucruri pe care le cumpăra o femeie singură, dar pe care nu le purta, pentru că erau menite să fie privite de un bărbat, ceva elegant care mîngîia trupul cu senzualitate.

Ei bine, existau presiuni... şi presiuni. În fond, nici o femeie care îşi merita numele nu stătea cu mîinile în sîn, lăsînd bărbatul pe care-l iubea să ia hotărîri fără să-i atragă atenţia asupra cîtorva avantaje pe care le oferea o femeie raţională. Era cît se poate de corect.

Ştia că arată bine în capotul acela simplu. Culoarea i se potrivea, iar materialul strălucitor i se lipea de corp exact unde trebuia. Nu putu să nu zîmbească în timp ce îşi lega cordonul, amintindu-şi de treningul de noaptea trecută şi de papucii pufoşi. Asta da trecere de la ridicol la sublim!

Desculţă, se duse în living-room. Era gol, iar la televizor se transmiteau videoclipuri. Îşi continuă drumul spre bucătărie, unde îl găsi pe Quinn, cu spatele la ea, pregătind ceea ce păreau a fi clătite

cu fructe. Pentru că o ajutase la bucătărie în timp ce se vindeca în urma împuşcăturii, Morgan nu rămase surprinsă de priceperea lui. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă albă, o parte din lucrurile pe care le lăsase acolo cu cîteva săptămîni în urmă.

Ea ştia foarte bine că faptul că se mai afla acolo era un semn bun, Pe jumătate se aşteptase să piece înainte să se trezească ea. Totuşi refuză să acorde prea multă importanţă acestui lucru. „Cîte un pas odată, aşa se merge."

– Bună, zise ea veselă.

El îi aruncă o privire peste umăr, deschizînd gura să spună ceva ce rămase, însă, nerostit. În schimb, ochii săi verzi o măsurară începînd de la picioarele descuiţe şi pînă la părul sclipitor; după aceea răsuci butonul aragazului la minimum, puse spatula pe dulap şi veni spre ea.

– Totdeauna uit cît de înalt eşti şi-mi aduc aminte doar cînd stai lîngă mine. De ce, oare? spuse ea după cîteva minute cu răsuflarea tăiată.

– Habar n-am, spuse el adulmecîndu-i gîtul şi inhalînd încet. Miroşi minunat.

Cu braţeie petrecute pe după gîtul lui şi cu picioarele în aer, fiindcă o ridicase, Morgan scoase un sunet în semn de răspuns şi se întrebă vag cum era posibil ca trupul să-i fie atît de tare şi, totuşi, să-l simtă atît de minunat lipit de al ei. Bra-

ţele lui o ţineau strîns, aşa încît era sigură că nu exista nici un centimetru din corpul ei care să nu fie lipit de al lui şi, din moment ce capotul era extrem de subţire, avea impresia că numai hainele lui îi despărţeau.

Apoi, el îşi înălţă capul deodată, încruntat şi Morgan se trezi din nou cu picioarele pe pămînt.

– Îmi plăcea, protestă ea.

El zîmbi uşor, dar privirea îi rămase încruntată. Cu o mînă îi dădu părul pe spate cu blîndeţe.

– Scumpa mea, eu am făcut asta?

Ea nu simţi durere cînd o atinse foarte uşor chiar sub ureche, dar ştia că vorbeşte despre o mică vînătaie pe care o văzuse şi ea în oglindă.

– Nu, cred că prietenul nostru de pe scara de incendiu a făcut-o. Dacă n-ar fi purtat mănuşi, poate i-ai fi luat amprentele de pe mine. A fost atunci cînd mi-a pus pînza pe faţă.

Quinn încuviinţă încet şi în ochi îi apăru o scînteie pe care ea nu o înţelese. El se aplecă şi o sărută scurt, deşi la fel de dornic ca şi înainte.

– Am auzit duşul, aşa că mi-am zis că eşti gata pentru micul dejun.

Morgan îi zîmbi.

– Mor de foame. Dar ai răsucit butonul la maximum, în loc să-l închizi, aşa că s-au ars clătitele.

Înjurînd printre dinţi, el îi dădu drumul şi se repezi să ia clătitele arse. Morgan porni instalaţia

pentru evacuarea fumului, sperînd să nu se declanşeze detectorul de fum de lîngă dormitor şi deschise şi geamul pentru a fi mai sigură. O adiere răcororasă pătrunse ascultătoare şi fumul se risipi înainte să producă vreo pagubă.

– Mă bucur că am făcut mai multă compoziţie, spuse el aruncînd la gunoi clătitele arse. Trebuia să fi bănuit că o să apari aici aşa cum trebuie să fi arătat Elena din Troia.

– Linguşitorule, spuse Morgan.

Amestecînd compoziţia, Quinn îi aruncă un zîmbet.

– Spune-mi, Morgan, crezi ceva din ce spun?

– Pe jumătate, recunoscu ea umplîndu-şi o ceaşcă de cafea. Ar trebui să mă consider bună de dus la psihiatru dacă aş crede mai mult decît atît.

El rîse, dar îi aruncă din nou o privire, de data aceasta mai sobră.

– Regrete?

Amintindu-şi ce spusese el despre ce putea *rezulta cînd între doi oameni care se iubesc nu* există încredere, ea scutură din cap şi zîmbi.

– Nu, nu am regrete. Am ştiut ce fac.

O clipă el se concentră asupra îndeletnicirii sale, aruncînd în sus cu dexteritate clătitele aurii.

– Am fost amîndoi nesăbuiţi, spuse el încet.

Ştiind că acea discuţie avea să aibă loc la un

moment dat, Morgan era pregătită, aşa că îi răspunse calmă:

– Dacă te referi la anticoncepţionale, atunci nu-ţi face griji. Medicul meu mi-a dat de acum doi ani nişte pastile pentru ciclu neregulat.

El o privi foarte direct.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu altceva.

– Nici tu.

Rezemîndu-se de dulap, ea zîmbi cu regret.

– Lumea a devenit periculoasă, nu?

Quinn se aplecă şi o sărută blînd de data aceasta.

– Totdeauna a fost, scumpa mea. Singura deosebire este că acum pericolele nu sînt atît de evidente – şi prea adesea tind să fie fatale.

– Da. Uneori e groaznic să fii adult, spuse Morgan.

Dar, fiind din fire o femeie optimistă, îşi aţinti privirea asupra lui în timp ce punea clătitele pe două farfurii, plimbîndu-şi-o peste umerii lui laţi, apoi mai jos spre mijlocul îngust, coborînd pe şolduri şi pe picioarele lungi. Arăta teribil de bine în blugi.

– Dar, de asemenea... uneori nu-i rău deloc.

Gîndurile trebuie să i se fi reflectat în voce, căci el zîmbi fără să o privească şi murmură:

– Eşti o răutate, Morgan.

– Nu, sînt doar o fiinţă omenească, spuse ea, după care umplu ceştile cu cafea şi îl ajută să ducă mîncarea pe măsuţa din bucătărie.

Abia mai tîrziu, după ce terminară şi strînseră masa, Morgan orientă discuţia cu grijă într-o direcţie mai serioasă.

– Alex... n-ai de gînd să-mi spui cine e Nightshade, nu?

El o urmase în living-room, iar cînd ea îi puse întrebarea, îşi lăsă mîinile pe umerii ei şi o întoarse spre el.

– Am mai vorbit despre asta, Morgan. Dacă te-ai afla faţă-n faţă cu cineva despre care ai şti că e Nightshade, ai fi sigură că n-ai reacţiona în vreun fel?

– Bănuiesc că nu, zise ea şi îi susţinu privirea. Dar aş vrea să ştiu cît de mult am stricat lucrurile urcînd pe scara aia de incendiu aseară.

El nu se făcu că nu înţelege.

– Aproape deloc – dacă îl pot convinge pe Nightshade că te-ai dus acolo doar să-l vizitezi pe Alex Brandon, fără să ştii că eu sînt Quinn.

– De ce aş crede că l-aş găsi pe Alex pe un acoperiş la miezul nopţii? întrebă ea sec.

– Ajută-mă să mă gîndesc la un motiv, vrei? spuse el pe un ton pe măsură. Nu vreau ca Nightshade să înceapă să se întrebe dacă ştii că sînt Quinn. Pentru că, odată ce ar face asta, ar

putea să se întrebe şi de ce o femeie cinstită şi integră ca tine ţine secret acest lucru.

– Mirosind astfel o capcană?

– În locul lui, eu asta aş face.

Morgan îşi muşcă buza de jos o clipă, după care se îndepărtă de el şi se aşează pe fotoliu, nu pe canapea. Nu putea să gîndească dacă o atingea şi voia să se gîndească.

Quinn se aşează la capătul canapelei de lîngă fotoliul ei, urmărind-o grav.

– Alex... el ştie că eşti Quinn. Adică, ştie că Alex Brandon este una şi aceeaşi persoană cu Quinn.

Se simţea o uşoară interogaţie în tonul ei, deşi era sigură că are dreptate.

– Ştie.

– Atunci nu înţeleg. El ştie că tu eşti Quinn, tu ştii că el e Nightshade... şi amîndoi sînteţi căutaţi de poliţie în cîteva ţări. Amîndoi ţintiţi *Misterele trecutului* pentru că această colecţie este ceva ce şi-ar dori orice hoţ – şi fiecare din voi ştie că celălalt e interesat. Cum poate să ajungă la capcană?

Quinn ezită şi apoi oftă.

– De fapt, e o înşelătorie. Vezi tu, din motive despre care aş prefera să nu vorbesc, Nightshade nu poate da lovitura singur. Are nevoie de un partener – şi acela sînt eu.

Morgan deschise gura, dar o închise imediat. Dacă Quinn spunea că „preferă să nu" discute ceva, atunci nu avea să discute, cu siguranţă. Aşa că, în loc să-l întrebe ceva în legătură cu asta, spuse doar:

– Bine. Dar de ce n-ar putea acţiona Quinn singur? Adică, de ce ar avea nevoie Quinn de Nightshade?

– Din mai multe motive, răspunse el destul de binevoitor. Unui ar fi acela că Statele Unite reprezintă... un teren necunoscut pentru Quinn. Chiar şi un hoţ care pare să acţioneze singur, are nevoie de contacte: surse interioare sau informatori pe care se poate baza, oameni de încredere care să-i ofere echipamentul necesar, un mijloc de transport rapid şi sigur după ce face treaba. Toate legăturile mele sînt în Europa şi mi-ar fi extrem de greu să transport colecţia acolo. Dar am venit pentru că, aşa cum ai spus şi tu, colecţia Bannister e irezistibilă. Aşa că... atunci cînd dau peste un alt hoţ care cercetează muzeul – şi supravieţuiesc glonţului său – odată ce mă vindec, mă decid să-l caut. El e supărat că l-am găsit, bineînţeles, dar eu îi spun clar că nu-mi pasă cine e şi că n-am de gînd să intru pe teritoriul lui. Nu, am de gînd să mă întorc în Europa, dar vreau nespus de mult să iau cu mine o piesă din colecţia Bannister.

– Diamantul Bolling? întrebă ea.

Quinn zîmbi.

– Glumeşti? Afurisitul ăla e blestemat. De fiecare dată cînd a fost furat de-a lungul existenţei sale pline de peripeţii, a adus numai nenorocire hoţului.

– N-am ştiut că ăsta-i blestemul, spuse ea uluită.

– Ah, da, şi e bine atestat acest lucru. Diamantul a intrat în mîinile familiei Bannister în jurul anului 1500 – în mod legitim. Un englez pe nume Edward Bannister a descoperit diamantul brut într-un pîrîu din India. Zăcînd aşa sub cerul liber.

– Ăsta zic şi eu noroc, spuse Morgan.

– Da. Oricum, a dat piatra la şlefuit şi i-a oferit-o logodnicei sale ca dar de nuntă. Prima încercare de a fi furat a avut loc, de fapt, chiar în timpul lunii de miere, iar hoţul şi-a rupt gîtul încercînd să sară pe fereastră. Se spune că Edward, care stătea lîngă cadavrul hoţului fără să aibă nimic altceva pe el decît un cearceaf, pe care a apucat să-l ia în grabă de pe patul nupţial, a declarat în faţa tuturor care erau de faţă că diamantul era, evident, destinat să aparţină familiei sale şi, deci, de atunci încolo va fi considerat o amuletă. Apoi a numit piatra diamantul Bolling.

– De ce Bolling?

Quinn zîmbi din nou.

– Păi, nu-l putea numi diamantul Bannister, pentru că avea deja unui cu acel nume, aşa că trebuia să se gîndească la altceva. Şi se pare că avea un simţ al umorului foarte dezvoltat. Hoţul care şi-a rupt gîtul încercînd să fure piatra se numea Thomas Bolling.

– Şi piatra pe care n-a putut s-o fure avea să-i poarte numele o veşnicie. Asta da ironie. Şi e un renume foarte ciudat.

– Thomas Bolling ar fi încîntat, probabil; se pare că era şi prost şi cam depravat şi ar fi trecut prin viaţă complet neştiut dacă nu s- ar fi întîlnit cu acel frumos diamant galben.

Morgan îl privi cu atenţie.

– Eşti sigur că nu scorneşti totul acum? Vorbeşti cu prea mare uşurinţă.

– Jur că nu. Întreabă-l pe Max.

– Hmmm. Bine, pe urmă ce s-a mai întîmplat?

– Păi, rostind ceea ce credea el că este un avertisment, care avea să-i îndepărteze cel puţin pe hoţii superstiţioşi, se pare că bătrînul Edward a pus o bază foarte solidă pentru blestem. Poate că destinul asculta. Sau poate că a fost un şir foarte lung de hoţi uimitor de ghinionişti. În orice caz, diamantul Bolling a început să-şi facă o reputaţie. Pe vremea aceea cîntărea probabil cel puţin o sută de carate, poate chiar mai mult, aşa că era o ţintă extrem de atrăgătoare. Mai tîrziu,

după ce a fost şlefuit şi pus pe pandantiv, era atît de splendid, încît puţini rezistau tentaţiei. În cei patru sute de ani care au urmat, au avut loc duzini de încercări de a fi furat, unele chiar extrem de ingenioase. Dar nimeni n-a reuşit să-l ia familiei Bannister. Toţi hoţii au murit, fără excepţie – majoritatea tragic. Cîţiva au fost prinşi şi au murit în închisoare, dar, oricum, toţi au murit din cauza acelei pietre.

Morgan se înfioră uşor. Nu era superstiţioasă, dar povestea aceea o înspăimîntase. Fără îndoială, pentru că era îndrăgostită de un hoţ de bijuterii. Îşi drese glasul şi spuse cu asprime:

– Să nu cumva să te apropii de el.

El zîmbi şi se mişcă deodată, alunecînd de pe canapea şi aşezîndu-se în genunchi în faţa fotoliului ei. Înainte ca ea să poată face ceva, mîinile lui îi atinseră genunchii, depărtîndu-i uşor. Îşi ţinu răsuflarea cînd degetele lui calde îi mîngîiară partea din exterior a pulpelor, apoi le simţi lunecînd în sus foarte încet, pe sub capotul de mătase, pînă cînd îi cuprinseră şezutul şi o traseră spre el.

– N-o să fur diamantul Bolling, Morgan, murmură el privind-o cu ochii umbriţi de pleoape grele şi foarte intenşi.

O sărută pe gît cînd capul ei se rezemă de speteaza fotoliului. Buzele lui coborîră apoi încet

de-a lungul V-ului de piele mătăsoasă expus de reverele capotului, iar vocea i se îngroşă.

– Smaraldul Talisman îl vreau eu.

Morgan îşi strecură degetele prin părul lui şi trase uşor, încruntîndu-se puţin, ameţită, cînd el o privi.

– Îl vrei?

– Adică... Nightshade *crede* că smaraldul Talisman este cel pe care-l vrea. Putem să vorbim asta mai tîrziu?

Îi prinse cu delicateţe buza de jos între dinţi, o roase uşor şi apoi o sărută cu o poftă nesimulată.

Ea îi simţi mîinile puternice pe şezut, frămîntînd, în timp ce îi trăgea trupul spre el şi gemu în gura lui în clipa cînd mijlocul ei descoperit veni în contact cu materialul aspru al blugilor lui. Fără să stea pe gînduri, ea îl cuprinse cu picioarele, iar degetele începură să-i mîngîie umerii şi partea de sus a spatelui cu frenezie.

El îşi strecură o mînă între ei doar atît cît să tragă de cordonul capotului, iar ea simţi cum acesta se desface imediat de parcă ar fi fost făcut special să alunece de pe trupuri înfierbîntate.

Sînii îi erau zdrobiţi de pieptul lui, iar senzaţia pe care i-o dădeau hainele lui pe trupul ei gol o înnebunea.

Îl dorea chiar în clipa aceea, dorinţa înlăturînd

orice altceva cu o viteză aproape înspăimîntătoare. Nu-şi dădu seama că mîinile ei îi trăgeau cămaşa decît cînd trebui să se lase puţin pe spate pentru a-i descheia nasturii şi încordarea chipului şi dorinţa care ardea în ochii lui îi spuneau că este la fel de nerăbdător ca şi ea.

Quinn o ajută şi azvîrli cămaşa într-un colţ. Îşi descheie blugii şi îi lăsă în jos doar atît cît era necesar, după care îi trase şoldurile spre el, iar carnea lui tare îi pătrunse adînc în trup. Pulpele ei îi înconjurară strîns mijlocul, iar trupul i se arcui imediat în semn de răspuns şi Morgan se auzi scoţînd un strigăt incoerent de plăcere cînd îl simţi pulsînd în ea.

Mîinile lui îi acoperiră sînii, frămîntînd şi mîngîind, şi îşi lăsă capul în jos pentru a-şi plimba limba prin valea dintre ei. Ea îi strînse umerii, simţind muşchii de sub degetele ei încordîndu-se şi relaxîndu-se după cum se mişca, tensiunea aceea sălbatică amplificîndu-se iute în ea şi furînd ce-i mai rămăsese din suflare, lăsînd-o într-o suspendare minunată.

Apogeul fu la fel de iute şi acut ca ascensiunea. Quinn o cuprinse în braţe şi o ţinu strîns, în timp ce amîndoi se cutremurau sub forţa valurilor de extaz care îi stăbăteau... lăsîndu-i fără vlagă.

Morgan rămase cu faţa ascunsă în curbura

gîtului lui, respirîndu-i mirosul masculin ameţitor în timp ce inima reîncepea să-i bată normal. Nu voia nici să se mişte, nici să deschidă ochii. Nu voia decît să-l ţină aşa cît o ţinea el şi să se lase pradă senzaţiilor.

Cu toate acestea, îşi dădu seama treptat că, deşi uimitor de erotice, poziţiile lor nu erau deloc comode acum cînd pasiunea se stinsese pentru moment. De fapt, Morgan era tentată să rîdă. Un fotoliu în living-room-ul ei, pentru numele lui Dumnezeu, şi în toiul zilei. Chiar dacă fusese covorul, probabil că îl dureau genunchii cumplit şi niciodată nu se mai mirase atît de mult de ea însăşi.

El îşi ridică privirea, deodată, şi o privi zîmbind, dar cu ochi sălbatici.

– Dacă rîzi, jur că te strîng de gît, îi spuse el cu o voce care era încă răguşită.

Trebuie să fi simţit că îşi reţinuse rîsul. Cu siguranţă că nu se putea să fi bănuit...

Îşi drese glasul şi încercă să nu mai zîmbească.

– Îmi pare rău, dar nu mă pot abţine. Nu mă amuză faptul că ar fi ceva caraghios, dar sînt puţin... uimită. Ce s-a întîmplat? Adică, purtam o discuţie cît se poate de serioasă şi, la un moment dat...

– Da, exact. Absolut, spuse el şi o sărută,

după care se dădu puţin la o parte şi trase fermoarul blugilor fără să se ostenească să închidă şi nasturele. Hai s-o facem din nou.

Morgan se trezi trasă în picioare şi îşi ţinu răsuflarea cînd sfîrcurile ei sensibilizate se frecară de părul lui de pe piept. Nu era deloc sigură că aveau s-o ţină picioarele, iar cînd mîinile lui îi cuprinseră şezutul trăgînd-o spre el, fu sigură că nu aveau s-o ţină.

– Stai puţin.

Încercînd să gîndească limpede pentru că o deranja ceva, ea îl bătu cu degetul arătător în piept pentru a-i atrage atenţia complet.

– E vorba de ce mi-ai spus despre... capcana ta. Ai venit aici doar ca să-l prinzi pe Nightshade? Ăsta-i planul?

– Mmm, aprobă el adulmecîndu-i gîtul.

– Şi atunci..., îngăimă ea cînd el îi muşcă uşor lobul urechii. Atunci, de ce ai luat pumnalul în seara aceea cînd ne-am cunoscut?

– Pentru camuflaj, murmură el. Te-ar fi mirat dacă n-aş fi luat nimic.

– Aha. Hmm... Alex? Ştiu că te-am mai întrebat, dar... tu ai furat diamantele Carstairs?

– Nu, zise el oprindu-se din explorarea gîtului ei doar atît cît s-o ia în braţe.

O sărută cu poftă şi porni spre dormitor, adăugînd vesel:

– Doar le-am împrumutat.

Abia mult timp mai tîrziu Morgan reuşi să-şi adune forţele pentru a vorbi şi vocea îi era plină de îngrijorare.

– Le-ai împrumutat. Eşti nebun, ştiai?

El rîse uşor.

– Ai riscat îngrozitor de mult furînd acel colier. Ai fi putut fi prins. Sau ucis.

– Aveam nevoie de el, Morgan. Nightshade a cerut un... semn de bună credinţă.

– L-ai furat pentru el?

– L-am împrumutat ca să creadă că l-am furat. Colierul va fi returnat, nu-ţi face griji.

– Dacă spui tu...

Ridicîndu-se într-un cot, lîngă el, Morgan îi privi chipul relaxat şi spuse uimită:

– E aproape patru după-amiaza şi noi sîntem în pat.

El deschise un ochi şi apoi îl închise la loc strîngînd-o în braţe şi oftînd încîntat.

– Aşa-mi place să-mi petrec după-amiaza.

Ea începu să se joace cu părul de un auriu întunecat de pe pieptul lui.

– Da, dar eu n-am vorbit cu nimeni la muzeu. Şi, cînd o să vorbesc cu ei, ce-o să le spun? Mi-am luat o zi liberă, ceea ce fac extrem de rar,

şi nu pentru că m-aş fi ciocnit de Nightshade pe o scară de incendiu aseară.

Quinn deschise ochii. Erau încă strălucitori şi foarte calmi. Zîmbea uşor.

– Te-ar deranja dacă ar afla că sîntem amanţi?

Ea scutură din cap nerăbdătoare.

– Nu, bineînţeles că nu. Dar... faptul că sîntem amanţi... nu-ţi va crea probleme? Cu Nightshade, vreau să spun.

După o clipă, Quinn spuse:

– Nu, dacă-l conving că te-am sedus pentru a obţine anumite informaţii în legătură cu expoziţia.

Foarte conştientă de privirea iscoditoare din ochii ei, Morgan zîmbi.

– De aceea nu m-ai întrebat absolut nimic despre expoziţie? Ca să fiu convinsă că *nu urmăreşti* obţinerea de informaţii?

El îi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr strălucitor şi degetele îi zăboviră puţin pe obrazul ei.

– Poate. Nu obişnuiesc să fac aşa ceva, Morgan. Aş vrea să înţelegi.

Ciudat, dar îl credea. Cu tot farmecul şi experienţa lui sexuală, nu era genul de bărbat care să seducă o femeie numai pentru a smulge informaţii. Nu pentru că ar fi fost un lucru lipsit de onoare, ci pentru că era cel mai previzibil lucru –

şi Quinn alegea întotdeauna imprevizibilul.

– Scumpa mea?

Dîndu-şi seama că tăcuse prea mult, ea spuse:

– Înţeleg – şi te cred. Sper doar ca Nightshade să nu-şi dea seama că ar fi fost inutil să încerci să obţii informaţii de la mine; nu înţeleg absolut nimic din sistemul de alarmă.

– Ştie care ţi-e sfera de activitate la fel de bine ca oricine altcineva familiarizat cu muzeul, dar cred că-l pot convinge că mi-ai furnizat o informaţie foarte preţioasă. Dacă eşti de acord, bine-înţeles.

– Ascult.

Quinn se încruntă puţin.

– Lasă-mă să mă gîndesc mai întîi. Ce-ar fi să ne îmbrăcăm şi să dăm o raită pe la muzeu? Ştiu că nu vei fi liniştită decît cînd te vei convinge că nu s-a prăbuşit tavanul azi pentru că n-ai fost acolo.

– Foarte amuzant, spuse ea, zîmbind. Sună ca un plan.

Merseră pe jos cîteva sute de metri de la locuinţa lui Morgan pentru a lua maşina lui Quinn, care se afla exact în locul unde el o parcase cu o

seară în urmă, la o distanţă destul de mică ce nu-i supuse la prea mare efort glezna, care încă o mai durea. Niciodată nu parca lîngă muzeu cînd era Quinn, îi explică el, pentru a evita ca maşina să-i fie observată.

– De aceea ai fost nevoit să mă duci în braţe azi-noapte, remarcă ea.

– A fost unul din motive.

Morgan nu întrebă mai mult, ci încercă să menţină conversaţia la un nivel lejer. Undeva, în subconştient, asamblase încet toate fărîmele de informaţii pe care le adunase în ultimele săptămîni. Eliminînd unele lucruri şi reexaminîndu-le pe altele în lumina unor informaţii mai recente, încerca să formeze un puzzle fără să ştie cum trebuia să arate imaginea finală.

Era un proces lent şi supărător, dar trebuia să-l îndure din două motive. Deoarece Quinn nu voia să-i spună tot adevărul – cel puţin, deocamdată – şi fiindcă era prea curioasă pentru a aştepta să i se spună. Avea o minte extraordinară şi, chiar dacă nu-şi făcea griji pentru omul pe care-l iubea, tot cîntărea situaţia.

Numai că multe din piesele puzzle-ului pluteau încă în mintea ei cînd ajunseră la muzeu, aşa că lăsă această problemă deoparte pentru moment. Fiind mai puţin de o oră pînă la închidere, erau mai mulţi cei care ieşeau decît cei care

intrau; se părea că fuseseră mulţi vizitatori în ziua aceea.

– Trebuie să trec pe la pază şi pe la camera computerelor, îi spuse ea lui Quinn cînd ajunseră în hoi. Pentru orice eventualitate.

El încuviinţă şi îi duse mîna uşor la buze mîngîindu-i-o cu dragoste.

– O să mă plimb puţin pe aici.

Morgan ezită, dar după aceea îi zîmbi şi se îndreptă spre culoarul cu birouri întrebîndu-se ce anume voia să vadă oare în mod deosebit. Nu credea nici măcar o clipă că era atît de lipsit de interes cum păruse. Nu era *chiar bănuitoare* cu el, dar îşi formase un respect considerabil pentru natura lui înşelătoare înnăscută. Avea sentimentul că n-ar fi mers niciodată pe un drum drept dacă ar fi găsit un altul ocolit.

Trecu mai întîi pe la camera paznicilor, vorbind puţin cu doi dintre aceştia care păreau foarte nepăsători şi care îi spuseră că fusese o zi liniştită, netulburată decît de numărul obişnuit de copii pierduţi temporar de părinţi şi de vreo două certuri între îndrăgostiţi. Morgan rămăsese uluită cu ani în urmă descoperind că un număr surprinzător de îndrăgostiţi alegeau muzeele ca locuri unde să-şi rezolve problemele – probabil crezînd că încăperile şi coridoarele spaţioase şi cu rezonanţă erau mult mai discrete decît în realitate.

Datorită propriilor cunoştinţe în legătură cu sistemele de siguranţă care înconjurau asemenea lucruri de valoare, Morgan era mereu conştientă de camerele video, de paznicii care patrulau şi de ceilalţi vizitatori, aşa că muzeul nu era deloc ceea ce considera ea fie romantic, fie discret.

Cu acel gînd în minte, înaintă pe culoar spre camera computerelor, unde o găsi pe Storm încruntîndu-se în timp ce apăsa tastele cu repeziciune.

– Bună, zise Morgan pe un ton obişnuit rezemîndu-se de tocul uşii. Ce s-a întîmplat?

Micuţa blondă termină de bătut şi apăsă pe tasta de introducere, după care se lăsă pe spate, privindu-şi prietena cu un interes solemn.

– Nu prea multe. Dar cu tine ce s-a întîmplat?

Fiindcă nu se jena prea uşor, Morgan nu roşi sub privirea aceea iscoditoare.

– Păi, mă simt mai bine decît ieri.

– Aha. Chiar şi după cloroform?

– Nu ăsta a fost evenimentul important al serii.

– Sper că nu. Quinn?

Morgan zîmbi.

– Se vede?

– Doar cît se poate de bine, zise Storm zîmbind la rîndul ei. Eşti puţin zăpăcită, nu?

– Puţin. Şi cu toate celelalte probleme... Să zicem că iau lucrurile aşa cum sînt.

– Probabil că e cel mai bine, spuse Storm, după care păru mai serioasă. Jared zicea că se crede că Nightshade ar fi pus mîna pe tine.

– Da.

Morgan nu avea chef să ofere prea multe amănunte în legătură cu atacul; situaţia era mult prea complicată.

– Ăsta-i norocul meu. Ascultă, Max a trecut azi pe aici? Mă simt îngrozitor de vinovată că n-am venit.

– De fapt, e chiar aici. Prin muzeu, pe undeva. E şi Dinah; în biroul lui Ken.

Iniţial angajată pe post de custode adjunct al muzeului, Dinah nu mai lucra oficial, dar venise de cîteva ori în decursul ultimelor săptămîni să dea o mînă de ajutor numai pentru că-i făcea plăcere. Ken Dugan fusese neobişnuit de ocupat atît cu noua expoziţie, cît şi cu ajutorarea altor muzee, aşa încît nu găsise încă o persoană care să o înlocuiască pe Dinah. Astfel stînd lucrurile, îi fusese mai mult decît recunoscător pentru sprijinul acordat.

– Mă duc şi eu s-o văd, îi spuse Morgan lui Storm. Încearcă să-l găseşti pe Max. Hm... dar unde-i Bear?

Nu văzuse nicăieri pisicuţa.

– E la Wolfe – care şi el e pe undeva prin muzeu.

Computerul piui în clipa aceea atrăgîndu-i atenţia lui Storm, care se îndreptă să verifice semnalele electronice.

– A devenit puţin cam nervos. La Wolfe mă refer.

Acest lucru o miră pe Morgan, pentru că rareori se întîmplase să-l vadă pe expertul în securitate tulburat de ceva.

– Din cauza capcanei? întrebă ea.

Storm dădu o comandă scurtă şi apoi îşi privi prietena zîmbind.

– Nu. Din cauza unei nunţi religioase din Louisiana. Chiar înainte ca Jared şi Dani să se căsătorească, voia să căutăm un preot care să ne căsătorească imediat, dar nu putem face aşa ceva. După şase băieţi, mama a început să pună bani deoparte chiar din ziua naşterii mele şi nu-i pot strica plăcerea. Aşa că, în clipa asta chiar, acasă, treburile sînt în toi. Iar Wolfe e puţin agitat cînd se gîndeşte să-mi cunoască familia şi să intre în biserică.

Nu pare deosebit de îngrijorată, îşi spuse Morgan amuzată. Dar nici nu avea vreun motiv să fie. Indiferent cît de nervos era din cauza calvarului care îl aştepta în Louisiana, era cît se poate de clar că Wolfe o iubea foarte mult pe Storm şi că ar fi fost nevoie de mult mai mult decît de nişte rude pentru a-l îndepărta de ea. Ar fi fost nevoie

de ceva absolut, îşi spuse Morgan. Ca, de exemplu, sfîrşitul lumii.

– Slujba şi reputaţia lui sînt în joc şi el îşi face griji pentru cîteva boabe de orez şi pentru florile de lămîiţă, spuse ea.

– Bărbaţii sînt tare ciudaţi, nu crezi?

Rîzînd uşor, Morgan îi făcu cu mîna şi plecă mai departe pe culoar. Se opri în biroul ei, unde descoperi că mapa nu era acolo unde o lăsase şi apoi îşi continuă drumul spre biroul custodelui, care se afla în capătul culoarului. O găsi pe Dinah Bannister la biroul lui Ken; drăguţa şi delicata roşcată tocmai închidea telefonul şi expresia ei uşor nedumerită se preschimbă în îngrijorare cînd îşi ridică privirea şi o văzu pe Morgan în prag.

– Hei, te simţi bine?

– Foarte bine, o linişti Morgan ştiind că soţia lui Max era la curent cu ceea ce se întîmplase seara trecută. De fapt, acum mi se pare totul ca un coşmar, ca şi cum n-ar fi avut loc niciodată.

– Max zice că ai fi putut fi ucisă.

Quinn spusese acelaşi lucru, îşi aminti Morgan.

– Eu ştiu... totul s-a întîmplat atît de repede, încît n-am avut timp să mă sperii. Oricum, s-a terminat.

Aruncă o privire prin biroul aglomerat al lui Ken.

– Nu mi-ai văzut cumva mapa? Nu era pe biroul meu, aşa că m-am gîndit...

– Este cumva asta?

– Da, mulţumesc. Probabil că a avut Ken nevoie de ea. Ar fi trebuit să vin azi.

– Nu te mai simţi atît de vinovată, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Dinah amuzată. De luni de zile lucrezi extrem de mult, aşa că o zi liberă neprevăzută n-a făcut rău nimănui. Şi, în plus, din cîte ştiu, n-au fost probleme.

– Erai încruntată cînd am venit, remarcă Morgan, dar Dinah clătină din cap uşor.

– Ah, tocmai vorbisem cu Stuart Atkins – parcă de la *Collier Museum,* nu? – şi mi-a spus că există cîteva muzee în zonă care au probleme cu sistemele de alarmă. Se declanşează aiurea, chestii din astea. Dar aici totul pare să fie în ordine.

– Bine cunoscute cuvinte goale, spuse Morgan.

– Ştiu, tocmai de aceea o să-i spun lui Max de telefon. Pentru orice eventualitate.

Morgan încuviinţă, fiind de acord că era cel mai bine. Mai rămase puţin acolo pentru a sta de vorbă cu Dinah, după care se duse iar în biroul ei pentru a-şi lăsa mapa. Apoi porni în căutarea lui Quinn.

Capitolul opt

Holul de la intrare era aproape pustiu cînd Morgan îl străbătu pentru a ajunge la scări, dar la jumătatea drumului îl întîlni pe Leo Cassady. Colecţionarul zvelt şi prezentabil zîmbi de cum o văzu şi se opri cînd ajunse în dreptul ei.

– Bună, Morgan. Văd că Alex nu te-a ucis după ce te-a dus acasă aseară.

Ea avu o uşoară tresărire cînd îşi aminti că trecuse mai puţin de o săptămînă de cînd îl cunoscuse oficial pe Alex Brandon, dar reuşi să-i zîmbească lui Leo.

– Nu, nu m-a ucis, dar am impresia că viaţa nu va mai fi aceeaşi.

– Din vina mea?

– Păi, a fost petrecerea ta, Leo. Dar... oricum bănuiesc că tot ne-am fi întîlnit. Colecţionarii au fost atraşi în număr mare de expoziţie.

– Da, se pare că nici eu nu m-am putut ţine departe, zise el puţin sec. Alex e aici?

– Pe aici pe undeva, spuse Morgan. Şi Max, de asemenea.

– Am vorbit sus cu Max, dar pe Alex nu l-am văzut. Salută-l din partea mea, da?

– Bineînţeles. La revedere.

Morgan continuă să urce scara, în timp ce el continuă să coboare, iar cînd ajunse sus, ea se opri puţin pentru a se uita înapoi, urmărindu-l cu privirea pe Leo, care se îndrepta spre uşa de la intrare. Nici chiar mersul acela leneş nu putea ascunde uşurinţa şi graţia care proveneau de la muşchii perfect controlaţi, ca ai unui dansator sau ai unui atlet.

Ce spusese Quinn? „Dacă te-ai afla faţă-n faţă cu cel despre care ai şti că e Nightshade..."

Nightshade era cineva cunoscut ei. Probabil cineva pe care-l cunoştea bine sau, cel puţin, pe care-l vedea în mod obişnuit, altfel Quinn i-ar fi spus cine era. Să fi fost Leo?

Strînse balustrada masivă şi privi absentă de-a

lungul culoarului, gîndurile ameţindu-i-se şi făcîndu-i-se dintr-odată foarte frig. Leo? Era cu siguranţă un colecţionar şi, deşi nu făcuse niciodată caz, afirma singur că plăcerea lui pentru obiectele rare şi preţioase era o obsesie. Călătorise în toată lumea adunîndu-le, plătind sume incredibile pentru a avea ceea ce nimeni altul nu putea să aibă...

Leo... Nightshade?

Morgan nu voia să creadă aşa ceva. Nici măcar nu putea să creadă că ar fi fost posibil. Nightshade omorîse oameni – inclusiv o tînără de douăzeci şi doi de ani pe care Alex Brandon o iubise ca pe o sóră. Nightshade îl împuşcase pe Alex – Quinn.

Nightshade o adormise pe ea însăşi cu cloroform.

Oricît ar fi încercat, Morgan nu putea să-şi amintească nimic caracteristic în legătură cu cel care o ţinuse ca într-o menghină făcînd-o să-şi piardă cunoştinţa. Era mai înalt decît ea, dar nu ştia cu cît mai înalt. Puternic. Iute. Nu-şi amintea nici un alt miros în afară de cloroform şi nici un zgomot în afară de cel al zbaterilor ei.

Ar fi putut, oare, Leo să adoarmă cu cloroform o femeie pe care o cunoştea bine şi a doua zi să o salute cu zîmbetul pe buze?

Quinn spusese ceva odată în legătură cu abilitatea de a minţi chiar şi în condiţii dificile. Spu-

sese că era nevoie de un anumit curaj – sau de o fire dedublată. Poseda, oare, Leo aşa ceva?

Nu avea de unde să ştie. Cutremurîndu-se, Morgan se întoarse şi porni spre expoziţie, unde se aştepta să-l găsească pe Quinn. Se întrebă dacă i-ar fi spus adevărul în cazul în care ea l-ar fi întrebat dacă Leo era una şi aceeaşi persoană cu Nightshade. Se întrebă dacă putea să facă acest lucru.

– Nu-mi place, spuse Max.

– Nici nu mă aşteptam, zise Quinn oftînd şi privindu-l prudent. Amîndoi ştim că Morgan e impulsivă; am înfuriat-o şi ea a venit să-şi verse năduful pe mine. A fost destul de deşteaptă să-şi dea seama de unde supravegheam muzeul şi destul de furioasă pentru a urca scara de incendiu.

– Ştiu, Alex, spuse Max mişcînd din umeri pentru a-şi mai alunga din tensiune. Ceea ce nu ştiu – şi tu ai fost foarte evaziv – este ce căuta Nightshade pe acea scară de incendiu. Dacă era el, bineînţeles.

Cei doi bărbaţi se aflau într-o galerie apropiată de expoziţie, într-un loc deschis, aşa încît nimeni

nu se putea apropia fără să fie văzut şi vorbeau în şoaptă.

Quinn nu dorise aşa de mult acea discuţie, dar ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuia să aibă loc; Max era mult prea inteligent pentru a nu înţelege ce se întîmplase cu o seară în urmă.

– Nu ţi-a explicat Jared? întrebă el cît de calm putu.

– Nu. A zis că erai prea tulburat pentru a vorbi. Am senzaţia că are să-ţi pună şi el nişte întrebări.

Quinn abia se abţinu să nu tresară. Bănuia că Jared îi pregătise deja cîteva întrebări, avînd timp destul pentru a se gîndi la ceea ce el însuşi îşi amintea că spusese. „Poate a devenit bănuitor în legătură cu mine şi a venit să mă caute..."

A fost singura dată, în întreaga sa carieră, cînd îşi amintea să fi fost atît de tulburat – de recenta vizită a lui Morgan – încît vorbise fără să se gîndească. Iar acum Jared ajunsese, probabil, deja la concluzia că identitatea lui Nightshade nu mai constituia un mister pentru Quinn.

Lăsînd acest lucru pentru a fi rezolvat mai tîrziu, Quinn îşi drese glasul şi spuse pe un ton sincer şi convingător:

– Nu-i chiar atît de complicat, Max. Nightshade, dacă a fost, într-adevăr, el, bineînţeles, probabil că cerceta muzeul – deşi, nu-mi dau seama cum de nu l-am văzut – şi trebuie să mă fi

zărit pe acoperiş. N-am de unde să ştiu ce avea de gînd să facă, fireşte, dar e clar că Morgan i-a apărut în cale şi a adormit-o puţin. Am auzit ceva şi am coborît înainte să apuce să mai facă ceva, dar el dispăruse. Asta-i tot.

Max nu-şi luă ochii de la chipul lui nici o clipă.

– Aha. Ia spune-mi, Alex; tu porţi după tine cloroform noaptea?

– Se ştie că da, recunoscu el candid. E un mod eficient şi neprimejdios de a rezolva unele probleme care se pot ivi pe neaşteptate.

– Şi Nightshade face la fel?

– A făcut-o seara trecută.

După un moment îndelungat de tăcere, Max întrebă:

– Morgan e cumva în primejdie?

Quinn răspunse cu sinceritate:

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu fie.

Max se încruntă uşor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ţi-am răspuns în singurul mod în care am putut. Max, există cîteva lucruri pe care nu le-am prevăzut în plan, iar Morgan face parte dintre ele. Se pare că e... cam dificil să prevezi ce poate să facă în fiecare clipă, aşa că nu pot fi sigur că nu va mai urca vreo altă scară de incendiu afurisită. Dar nu voi lăsa să i se întîmple absolut nimic.

– Deţii controlul asupra situaţiei atît de bine,

încît să poţi promite asta?

– Max... începu Quinn, dar se opri şi oftă. Uite ce e, după ce va trece seara asta, voi şti cît de bine deţin controlul, dar pînă atunci nu-ţi pot da un răspuns. Trebuie doar să ai încredere în mine pentru că ştiu ce fac.

– Bine, zise Max încet. O să aştept... pînă mîine.

– Atît îţi cer.

Cu puţin noroc, va găsi ceva plauzibil pînă atunci. Ori va face în aşa fel, încît să-l evite pe Max pînă se va termina totul.

– Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie s-o caut pe Morgan.

– Salut-o din partea mea.

Max aşteptă pînă cînd celălalt se întoarse şi adăugă:

– Alex? Tu ai furat colierul Carstairs?

Quinn nu era într-atît de imprudent încît să adopte o expresie jignită, dar reuşi să dea un răspuns sincer:

– Nu, Max, nu l-am furat.

Max nu mai spuse nimic, ci doar încuviinţă şi îl urmări cum iese din galerie. O clipă mai tîrziu, nu fu deloc uimit să-l vadă pe Wolfe apărînd din capătul celălalt şi venind lîngă el. Purtînd o geacă neagră din piele şi fiind uşor încruntat, Wolfe nu prea arăta a expert în securitate, cu atît mai puţin

cu cît purta pe umăr o pisicuţă roşcată.

Dar Max era obişnuit cu imaginea, chiar şi cu pisica, din moment ce, în ultimele zile, Wolfe fusese mereu însoţit de Bear. Continuînd să privească în urma lui Quinn, spuse meditativ:

– Încep să cred că Alex mă minte.

– Acum ştii şi tu cum e, spuse Wolfe fără să fie surprins şi nu fără o oarecare satisfacţie.

– Nu te-am minţit niciodată. Am ascuns doar părţi de adevăr.

– Da, sigur, zise Wolfe şi adăugă puţin abătut: Poate că Alex face acelaşi lucru. Ştim amîndoi că nu minte decît atunci cînd e convins că va ieşi basma curată. Dacă minte acum, atunci sînt gata să pun pariu că ştie mult mai mult decît ne spune nouă.

– Şi eu sînt gata să pariez, zise Max, după care oftă. Şi a mai apărut o problemă. A sunat mama. E în Australia, dar vine încoace.

Chipul lui Wolfe se înseninã, dar se încruntă imediat.

– Momentul nu e tocmai potrivit, Max. N-ai putut s-o opreşti?

– S-o opresc pe mama? făcu Max cu o neîncredere politicoasă.

– Iartă-mă, am uitat, spuse Wolfe clătinînd din cap. Eh, poate o să se termine totul pînă ajunge.

Miau, făcu Bear pe un ton sarcastic.

Max se uită la pisicuţă şi oftă.

– Bear, nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

Văzînd-o în faţa unei vitrine, Quinn se opri puţin pentru a o privi. Îşi dădu seama vag că se anunţase ora închiderii şi că, fără îndoială, ar fi fost înţelept să iasă din muzeu cît mai repede şi fără să se întîlnească din nou cu Max, dar nu se putea grăbi.

La ce se gîndea, oare? Cu frumosul ei chip solemn şi cu ochii ei mari, atenţi, stătea cu mîinile uşor împreunate şi se uita la diamantul Bolling. Era îmbrăcată simplu, într-o pereche de blugi şi un pulover, cu părul revărsat pe spate ca un foc negru şi numai cînd o privea îşi simţea inima bătînd mai repede şi fiecare muşchi încordîndu-i-se.

Se întrebă dacă ea ştia, oare, ce-i făcuse. Era cu siguranţă conştientă de răspunsul fizic; nu-şi putea înfrîna dorinţa faţă de ea, dar nici nu încercase. Ştia ea, însă, enormitatea acestui lucru? Avea, oare, idee că o dorea şi că avea nevoie de ea extrem de mult?

Viaţa, îndeosebi în ultimii ani, îl făcuse să devină expert în a ascunde sau a-şi masca senti-

mentele, dar nu era sigur că putuse să ascundă ceea ce simţea faţă de ea. Jared aflase cu siguranţă despre seara trecută. Max ştia, deşi nu spusese nimic despre acest lucru, din noaptea cînd Quinn fusese împuşcat.

Dar Morgan ştia?

Se apropie de ea, furişîndu-se instinctiv, pentru că fusese nevoit s-o facă atît de des, dar ea nu tresări cînd o luă în braţe. Ştiuse că era el.

– Uite o placă, spuse ea aproape absentă. Spune povestea diamantului, dar nu la fel de interesant ca tine.

– Îţi mulţumesc, scumpa mea.

Îi dădu părul la o parte cu nasul şi o sărută pe gît. Pielea ei era deosebit de moale acolo şi îi plăcea nespus de mult cum se simţea pe buze.

– Mmm. Nici măcar n-am citit. Adică, am ajutat la aranjarea tuturor plăcuţelor pentru fiecare piesă, dar nu m-am ostenit să le citesc.

– Erai ocupată cu alte aspecte ale expoziţiei, îi aminti el punîndu-i un alt sărut sub ureche.

Piele moale... învineţită de o mînă crudă. Vînătaia aceea îl mai umplea încă de o furie extraordinară, aproape criminală, adăugînd-o la şirul lung al delictelor lui Nightshade, şi îşi plimbă buzele uşor peste locul respectiv.

Morgan scoase un sunet slab, după care se întoarse în braţele lui pentru a-l privi şi îşi puse

mîinile pe pieptul lui. Zîmbea, dar ochii ei aurii erau adumbriţi de pleoape grele amintindu-i de senzualitatea pe care el o iubea atîta. Şi vocea îi era puţin răguşită cînd spuse:

– Amîndoi ştim cîte camere video sînt îndreptate asupra noastră chiar în clipa asta. Nu ştiu ce vrei tu, dar eu n-am chef să servesc drept distracţie paznicilor.

Quinn o sărută foarte uşor.

– Nu, bănuiesc că nu.

Se dădu înapoi doar puţin, dar îi luă mîna şi i-o ţinu cu fermitate.

– Îţi dai seama că muzeul se închide?

Ea încuviinţă, dar mai aruncă o privire strălucitorului diamant Bolling. Cînd se îndreptară apoi spre uşă, ea spuse:

– De ce şi-l doresc hoţii? Adică, de ce ar vrea cineva întreg la minte să fure ceva care are o poveste ca asta?

– În afară de valoarea uluitoare, mai e vorba şi de un egotism total, spuse Quinn. Fiecare din cei care au încercat să-l fure a crezut că va fi învingător.

– Şi acum? Nightshade crede în blesteme?

Quinn răspunse mai încet:

– Nightshade crede că trebuie să posede ceea ce-i distruge pe alţi oameni şi e de părere că va putea. E, într-un fel, imun la pericole. Crede

că e dreptul lui... destinul lui... să posede o frumuseţe nepreţuită.

Morgan îşi ridică privirea spre el.

– Tu ce crezi?

El ridică din umeri.

– Că încearcă doar să-şi umple golul din suflet, Morgan. E un om gol, lipsit de tot ce contează.

Conştient de privirea ei cercetătoare, Quinn se intimidă uşor şi adăugă apoi mai senin:

– Psihologie 101.

Morgan nu răspunse nimic. În schimb, amuzîndu-l din nou cu hotărîrea ei de a primi răspuns la toate întrebările, chiar şi în momentele cele mai nepotrivite, după cum observase el, spuse:

– Am citit acum cîtva timp plăcuţa smaraldului Talisman. Vrei – mai bine – zis, Quinn – îl vrea numai pentru că se presupune că a aparţinut odată lui Merlin?

– Un smarald de o sută cincizeci de carate valorează mult, indiferent cui a aparţinut odată.

– Ştii ce vreau să spun.

El ştia, într-adevăr.

– De fapt, Quinn şi-a cîştigat reputaţia de a... hm, de a lua lucruri cu origini ciudate sau asocieri supranaturale. Nu tot timpul, doar din cînd în cînd. Dar Nightshade ştia asta. I-a fost uşor să creadă că Quinn a făcut atîta drum numai pentru

a încerca să pună mîna pe această piesă.

– Evitînd diamantul Bolling?

– I-am spus că sînt superstiţios şi că mă tem foarte mult de blesteme. M-a crezut.

Lăsînd expoziţia în urmă, se îndreptară tăcuţi spre scară şi începură să coboare. Pe la jumătatea drumului, Morgan vorbi din nou, cu un glas puţin nesigur.

– Alex, dacă aş vrea să ghicesc cine e Nightshade...

– Nu, Morgan, spuse el calm. Dacă ai şti cine e n-ar folosi la nimic – ba chiar s-ar înrăutăţi lucrurile. N-ai de ce să afli pînă la momentul potrivit. Crede-mă.

Morgan îşi ridică privirea spre el cînd ajunseră în hol şi începu să rîdă încet.

– Am stabilit deja că n-am de ales, spuse ea şi, înainte ca el să-i poată răspunde, continuă calmă: Eşti liber pînă la miezul nopţii, nu-i aşa?

– Mai mult sau mai puţin, spuse el. Mă gîndeam să mîncăm ceva şi să ne întoarcem la tine acasă.

– Mi se pare o idee foarte bună.

După aceea nu mai discutară despre Nightshade sau despre alte probleme supărătoare şi Quinn fu bucuros. Ştia că ar fi trebuit să-şi menţină atenţia asupra acestor lucruri, supărătoare sau nu, dar toată atenţia lui părea aţintită asupra

ei. Îl fascinase din prima seară cînd se cunoscuseră, iar întîlnirile ulterioare nu făcuseră decît ca acea fascinaţie să devină şi mai profundă.

O găsea magnifică. Nu numai din punct de vedere fizic, deşi pînă şi o statuie de marmură doar cu o formă vagă de bărbat şi-ar fi părăsit soclul luîndu-se după ea cu dragă inimă. Nu, Morgan avea ceva mai mult decît frumuseţe. Era neobişnuit de plină de viaţă, cu un spirit interior atît de sclipitor şi puternic, încît răzbătea prin ochii ei aurii şi părea chiar să-i ilumineze pielea perfectă. Vocea îi era alertă şi muzicală, iar tonul îndeajuns de gutural pentru a face din fiecare cuvînt o mîngîiere. Şi mintea ei... mintea ei.

Inteligenţa era doar o parte din ea, deşi avea, cu siguranţă, destulă. Avea un simţ al umorului care, uneori, era ieşit din comun şi totdeauna acut. O intuiţie extraordinară. Mai multă sensibilitate şi sentimentalism decît ar fi vrut să recunoască. Şi poseda o rezervă serioasă de bună dispoziţie şi farmec.

Quinn bănui că fusese profund rănită în viaţă – şi nu numai de logodnicul acela prea prost pentru a depăşi exteriorul ei sclipitor şi a pătrunde în aurul pur din interior. Fusese judecată superficial de prea multe ori, îşi spuse el, şi asta o învăţase să-şi păzească inima vulnerabilă.

Ceea ce făcea şi mai remarcabil faptul că se

putuse îndrăgosti de el. Tot nu-i venea să creadă. O parte din el se temea chiar că, dacă îşi petreceau prea mult timp împreună, ea avea să-şi dea seama, la un moment dat, că greşise în privinţa sentimentelor ei, dar o altă parte din el, mai profundă, vedea şi recunoştea un adevăr luminos în ochii ei.

Marţi seara, tîrziu, se ridicase fără chef din pat pentru a se îmbrăca. Era aproape unsprezece şi trebuia să treacă pe la hotel înainte de a intra în pielea lui Quinn. Îşi petrecuseră o mare parte din seară în pat şi, deşi nu prea dormise în ultimele zile, se simţea deosebit de plin de energie.

Morgan îşi strînse cîteva perne la spate şi îşi trase cearceaful peste sînii goi în timp ce-l privea, iar în lumina veiozei, ochii ei păreau nesfîrşiţi. Pentru prima oară de cînd părăsiseră muzeul, aduse vorba de Nightshade, cu un glas calm.

– Te-ai gîndit la vreun motiv pe care l-aş fi avut crezînd că-l voi găsi pe Alex Brandon pe un acoperiş la miezul nopţii?

– Unui singur, mărturisi el, aşezîndu-se pe marginea patului pentru a-şi pune cizmele. Numai dacă Alex îţi spusese că se va afla acolo. Un loc ciudat pentru o întîlnire, dar bănuiesc că e destul de plauzibil pentru ca Nightshade să creadă. Mai ales că am de gînd să intru în defensivă imediat.

Morgan se gîndi o clipă.

– Pentru că nu avea ce căuta pe scara aceea de incendiu?

– Exact. Şi, cu atît mai puţin, cu cloroform. Eu mă aflam acolo pentru a studia muzeul ca să-i găsesc lui o cale de intrare şi el a venit fie să mă verifice, fie cu un alt gînd. Îi voi spune că a dat dovadă, cel puţin, de o totală lipsă de încredere în partenerul său. Ba cred că o să fiu chiar foarte indignat. Atît de indignat, încît nu voi împărţi cu el informaţia vitală pe care am obţinut-o de la tine.

– Ah, mă întrebam chiar cînd o să revenim la acest subiect, spuse ea privindu-l gînditoare. Dacă te aştepţi să-l atragi aşa, atunci ar trebui să fie o informaţie foarte bună. Şi, din moment ce eu nu ştiu prea multe în legătură cu sistemul de siguranţă, ce altceva aş putea dezvălui?

El se aplecă să o sărute, trăgînd de timp, nu pentru că ar fi evitat să-i răspundă, ci, pur şi simplu, pentru că ajunsese ca sărutul ei să-l fie la fel de necesar ca aerul. Cînd se opri, în cele din urmă, fără nici un chef, trebui să facă un efort extraordinar pentru a nu se dezbrăca şi a nu se strecura sub aşternut lîngă ea – iar expresia aceea somnoroasă şi senzuală din privirea ei nu-l ajuta deloc.

Îşi drese glasul, dar vocea îi era tot mai răguşită.

– Păi, mi-ai spus ceva ce numai cîteva per-

soane ştiu, draga mea. Mi-ai spus că Max intenţionează să-şi doneze piesele din colecţie unor muzee, chiar înainte de închiderea acestei expoziţii.

Ea fu uimită o clipă, după care încuviinţă încet.

– Aha. Odată ce colecţia va fi împrăştiată prin toată ţara – ba chiar în toată lumea – nu va mai putea spera să pună mîna pe multe din piese.

– Exact. Cu puţin noroc, acest lucru îl va pune pe gînduri cel puţin. Şi, dacă îl cunosc bine, îl va face chiar să acţioneze mai repede decît a plănuit.

Morgan încuviinţă din nou, dar apoi îşi muşcă buza de jos şi îl privi.

– Alex, ai grijă. Cînd Nightshade se mişcă mai repede e periculos.

O sărută din nou, reuşind să nu se implice prea mult de astă-dată.

– Nu-ţi face griji, scumpo, pot să-mi port de grijă. Doar ţi-am spus că întotdeauna cad în picioare.

Quinn n-ar fi vrut să plece, dar, în acelaşi timp, era nerăbdător să-l vadă pe cel cunoscut sub numele de Nightshade şi să-i distragă atenţia de la Morgan; aceasta nu avea să fie în siguranţă decît cînd ochii aceia lacomi vor fi îndreptaţi din nou asupra colecţiei Bannister.

Acest gînd îl făcu să se ridice de pe pat şi să

piece, dar trebui să se oprească în pragul uşii să o privească. Nu se putu abţine şi îi spuse:

– S-ar putea ca în zori să caut un loc unde să-mi pun capul obosit. Ai vreo sugestie?

Ea zîmbi încet şi acel adevăr luminos îi jucă în ochi.

– Bănuiesc că încuietoarea e uşor de deschis. Şi apoi mai e şi geamul; nici cu el nu vei avea probleme. Ai de ales. Eu voi fi aici.

Quinn înţelese că nu va avea nici o dificultate de a se întoarce. Ştiind că Morgan îl aştepta, nu se mai întreba decît dacă va putea să îndure orele lungi pînă dimineaţă.

– E vreo problemă? îl întrebă Quinn pe Jared cînd i se alătură la cîteva minute după miezul nopţii.

– N-am văzut nimic.

Bănuind că Nightshade le descoperise ascunzătoarea, Jared şi Quinn stabiliseră la telefon mai devreme, în cursul zilei, să se mute într-alt loc, într-o altă clădire. Aşa că se întîlniră într-un birou de la etajul al patrulea, ale cărui ferestre dădeau spre muzeu, unui din cele cîteva spaţii neocupate în prezent, pe care ei le închiriaseră înainte de

deschiderea expoziţiei.

Încercînd să evite o confruntare cu Jared, Quinn îi spuse cu o voce normală:

– Bine, atunci. Salut-o pe Dani din partea mea.

– Nu atît de repede.

Jared se aşează pe marginea unui birou uriaş, care fusese lăsat acolo de foştii ocupanţi, poziţie care dădea de înţeles că nu avea de gînd să plece deocamdată. Încăperea era foarte slab luminată, dar expresia i se vedea foarte bine. Era sumbră.

Quinn se rezemă de pervazul ferestrei şi privi peste drum prin jaluzelele veneţiene. Bine luminată din toate părţile, clădirea muzeului părea cît se poate de liniştită. Nici un ajutor dintr-acolo, îşi spuse el cu tristeţe aproape dorindu-şi cîţiva tîlhari înarmaţi care să ia cu asalt muzeul.

– Alex?

– Da? spuse el privindu-şi fratele peste umăr.

– Te-am susţinut în treaba asta de la bun început, spuse Jared cu voce domoală. Am încălcat nişte legi şi am modificat altele, pentru că ştiam ce înseamnă pentru tine prinderea lui Nightshade. Deocamdată nu regret.

– Mă bucur, murmură Quinn.

– Aşteaptă. Te-am lăsat să-l minţi pe Max; nu mi-a făcut plăcere, dar motivele tale aveau sens. Te-am lăsat să-l minţi pe Wolfe, deşi ştiam prea

bine că ne va omorî probabil pe amîndoi cînd va afla adevărul. Dar, să fiu al naibii, frăţioare, dacă o să te las să mă minţi şi pe mine.

Quinn nici nu se mişcă, nici nu vorbi. Familiarizat cu sunetul primejdiei, o sesiză în glasul lui Jared. Şi, deşi era cu doi centimetri mai înalt, puţin mai plat în umeri şi mult mai puternic, nu voia să se pună cu Jared.

Mai ales cînd ştia că greşise.

– Vreau să ştiu adevărul, Alex.

– Bine, zise Quinn încet. Ţi-aş fi spus oricum. Poate nu în seara asta, dar... curînd.

Jared trase adînc aer în piept şi îl expiră încet.

– Spune-mi.

Şi Quinn se conformă.

În cele cîteva zile care urmară, Morgan fu neobişnuit de liniştită, mai ales că se trezea în fiecare dimineaţă cu un hoţ pasional în pat. Atunci nu era calmă, căci dorinţa ei faţă de Quinn părea să devină şi mai puternică pe zi ce trecea, dar cînd îl lăsa în patul ei dormind pentru a se duce la muzeu în fiecare dimineaţă, se înfăşura în seninătate ca într-o cochilie.

Deşi ceilalţi observară că, dincolo de zîmbetul

şi de ochii ei gînditori funcţiona o minte foarte ascuţită, nu spuseră nimic. Storm o şicana în legătură cu efectul pe care Quinn îl avea asupra ei. Încă i se mai înmuiau picioarele şi o lua o ameţeală de fiecare dată cînd îşi amintea de momentele lor de iubire, fir-ar să fie! Atît Max, cît şi Wolfe făcuseră miraţi comentarii în legătură cu calmul ei nou descoperit, dar Quinn nu-i spusese niciodată că o considera schimbată.

Lui Morgan îi convenea. Nu încercă să ascundă faptul că era îndrăgostită de Quinn (nici n-ar fi putut, căci pancarta de deasupra capului era foarte clară), dar rămînea calmă în această privinţă. Chiar fatalistă. Ce-o fi, o fi.

Era ceva înşelător, bineînţeles.

El venea în fiecare zi la muzeu să o ia – uneori la prînz, dar invariabil la ora închiderii – şi îşi petreceau seara împreună, pînă cînd el trebuia să plece pentru a deveni Quinn. Îl găsea întotdeauna lîngă ea cînd se trezea, deşi habar n-avea cît timp îşi petrecea în apartamentul ei; îşi păstra apartamentul de la *Imperial,* unde se ducea cel puţin o dată pe zi. Nu propuse să se mute la ea, dar nici Morgan nu abordase subiectul.

Îşi petrecea timpul cu el cu înţelepciune. Făceau dragoste des, fără ca dorinţa să se stingă vreun pic. Îl tachină pînă cînd începu s-o înveţe cum să spargă o încuietoare, deşi susţinea că o

face doar ca s-o impresioneze cu priceperea lui. De fapt, chiar era impresionată. Şi, ca întotdeauna, stăteau de vorbă. Morgan nu-i punea prea multe întrebări, dar cele asupra cărora se oprea erau formulate cu grijă şi la momentul potrivit. Şi, poate datorită faptului că devenea din ce în ce mai nervos din cauza capcanei, Quinn nu băgă de seamă că, de fapt, ea culegea fărîme de informaţii într-un mod foarte discret, dar metodic.

Pînă vineri, Morgan avu impresia că ştia, cel puţin, parţial, ce se petrece – şi de ce. Dacă nu se înşela, avu impresia că descoperise o motivaţie a lui Quinn Alex Brandon, acea forţă interioară care îl conducea în viaţă şi care îi influenţa alegerile şi deciziile. Odată ce făcu acest lucru, el încetă să mai fie Alex sau Quinn pentru ea; nu se mai referea la el folosind persoana a treia, cînd discutau despre oricare dintre cele două personalităţi ale lui. Credea că-l înţelege pe cel care era acum şi Alex deveni la fel de real cum fusese Quinn dintotdeauna.

Pînă sîmbătă ajunse, de asemenea, la concluzia că iubitul ei era în bucluc pînă în gît – şi nu din cauza lui Nightshade. Evita cu mare grijă să fie singur fie cu Max, fie cu Wolfe, iar cînd Jared apăru la muzeu din senin după-amiază, la puţin timp după sosirea lui Alex, fu dureros de evident că, între cei doi fraţi, exista o tensiune foarte mare.

Morgan se afla în hol, chiar la capătul culoarului cu birouri, urmărind cu atenţie cum Alex stătea de vorbă cu Max lîngă biroul paznicilor, în timp ce Jared şi Wolfe discutau la numai cîţiva paşi de ei. Toţi patru păreau neobişnuit de gravi – pentru a nu spune sumbri – iar Morgan avu un sentiment ciudat... Ca şi cum mintea ei îi spunea că era o primejdie acolo, chiar în faţa ei, trebuind numai s-o vadă...

Apoi, privirea îi fu atrasă de o mişcare dincolo de ei şi îl văzu pe Leo coborînd scările. Ştia că fusese sus, în expoziţie; o vizita în fiecare zi cu o precizie de ceas. Îi strigă ceva lui Max, ridicînd mîna în semn de rămas bun şi ieşi din muzeu fără să pară că o văzuse.

– Morgan, ai... Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

Se întoarse şi îl văzu pe Ken Dugan pe culoar. Izbuti să zîmbească.

– Nu-i nimic, Ken. Doar că am foarte multe lucruri în cap. Ce voiai să mă întrebi?

Ca de obicei, custodele era uşor supărat.

– N-ai făcut lista cu instalatorii pe care-i putem chema în timpul expoziţiei? Cu cei pe care i-al verificat?

– Ba da, răspunse ea încet. De ce?

– E vorba de instalaţia de aer condiţionat. Morgan, n-ai observat ce cald e aici?

Din moment ce ei îi era de obicei cald cînd

Alex se afla în apropiere Morgan nu observase. Dar acum, cînd îi spusese Ken, îşi dădu seama că era cam sufocant chiar şi în holul acela spaţios.

– Cred că ai dreptate.

– S-o fi blocat termostatul, spuse Ken. Şi, ţinînd seama de faptul că instalaţia e la fel de veche ca şi clădirea, cred că ar fi bine să verificăm imediat.

Morgan se uită la ceas şi se încruntă.

– Mă duc să dau nişte telefoane – dar mă-ndoiesc că va veni cineva pînă luni, Ken. Probabil că va trebui să oprim instalaţia de aer condiţionat de tot pînă atunci.

Ken dădu din cap aprobator, dar nu părea prea încîntat.

– Da, bănuiesc că ar fi cel mai bine. Vremea e destul de blîndă şi fiecare vitrină îşi are propriul sistem de controlare a temperaturii, aşa că nu se va întîmpla nimic. Fir-ar să fie – toate muzeele din zonă par să aibă probleme electronice.

– Vîrcolaci, spuse ea sec.

El încuviinţă oftînd şi apoi zise:

– O să le spun şi lui Max şi lui Wolfe, ca să avem acoperire.

Morgan se întoarse în biroul ei pentru a da cîteva telefoane şi fu surprinsă şi încîntată cînd al doilea instalator sunat acceptă să vină într-o oră. Bineînţeles că avea să dureze mai mult, dar dacă

muzeul nu se supăra...

După ce închise, îşi privi mapa încruntată. Mapa aceea plină de hîrtii era, mai mult sau mai puţin, colacul ei de salvare, conţinînd practic toate informaţiile necesare pentru supravegherea expoziţiei: un plan al nivelului la care se afla expoziţia; descrieri ale vitrinelor care adăposteau colecţia Bannister; o copie după actul de asigurare a colecţiei; o listă lungă a celor verificaţi care puteau fi chemaţi pentru a face diverse reparaţii în muzeu dacă era nevoie – şi tot felul de alte lucruri.

Avea grijă întotdeauna să încuie mapa în birou, ori de cîte ori nu o purta cu ea, deşi nu prea se gîndise că ar fi putut oferi vreo informaţie altcuiva.

Cu cît o privea mai mult, cu atît se simţea mai tulburată. Mapa se aflase în biroul lui Ken marţi, îşi aminti ea. De ce? Uitase să-l întrebe, dar acum, cînd se gîndea la acest lucru, nu-şi dădea seama la ce putuse să-i folosească. Şi... Ken fusese de faţă ori de cîte ori Alex urmărise pe cineva, îşi mai aminti ea.

Părea ridicolă ideea în sine, dar nu spusese chiar Alex că Nightshade nu putea acţiona singur? De ce, oare, cînd orice altă piesă o furase fără nici un fel de ajutor? Oare pentru că nu îndrăznea să se folosească de propriile-i cunoştinţe

în legătură cu interiorul, de propria legitimaţie şi propriile coduri secrete, pentru a ajunge la expoziţia din propriul său muzeu?

Dumnezeule, ce ironie! Să aibă o asemenea comoară sub nas şi să ştie că nu se putea atinge de ea, fără să rişte să dea de bănuit poliţiei datorită faptului că lucra acolo. În acea situaţie, Morgan îşi dădea seama că apariţia lui Quinn era, într-adevăr, o minune. Să se folosească de priceperea celuilalt hoţ, să-l lase pe el să găsească o cale de intrare şi să cadă pe el vina pentru eventualul jaf.

Care ar fi fost riscul lui Nightshade? Quinn îi cunoştea identitatea, dar şi Nightshade ştia cine e Quinn în realitate – acea cunoaştere reciprocă îl apăra pe unul de celălalt.

Era posibil, îşi spuse Morgan. Era foarte posibil. Nu şi-l putea imagina pe Ken bucurîndu-se în taină de comorile lui nepreţuite, nici adormind-o pe ea cu cloroform, nici împuşcîndu-l pe Quinn în noapte, dar nici pe Leo nu şi-l putea închipui astfel. De fapt, pe nimeni din cei pe care îi cunoştea.

După cîtva timp, încuie mapa în birou şi ieşi, încuind şi uşa în urma ei. Aruncă o privire spre biroul deschis al lui Ken, care se afla vizavi şi o clipă nici un muşchi nu i se mişcă. Apoi porni încet spre hol, punîndu-şi din nou masca de

linişte, pregătindu-se să-i spună lui Ken că instalatorul se afla în drum spre ei.

Credea că va putea păstra pentru sine toate gîndurile şi speculaţiile. Spera. Dar nu putu să nu se întrebe dacă mai văzuse cineva trandafirul ofilit din vasul de cristal de pe biroul lui Ken.

Abia la puţin timp după ora unsprezece, în seara aceea, Alex începu să se îmbrace, după ce îi spusese că trebuia să treacă puţin pe la hotel. Morgan stătea tăcută şi îl urmărea admirativ cum se îmbracă. Îl găsea frumos. Mai observă că era şi tensionat, chiar şi după ce îşi consumase o mare parte din energie în pat.

– În seara asta? îl întrebă ea încet.

El se aşeză pe marginea patului privind-o fix.

– Nu ştiu, Morgan. Poate.

– Dacă ai şti, mi-ai spune?

El se aplecă să o sărute.

– Probabil că nu, recunoscu apoi, zîmbind uşor. N-ai nici un motiv de îngrijorare, scumpa mea. Absolut nici un motiv.

Morgan îl ţintui cu privirea.

– Bănuiesc că m-ai auzit spunîndu-i lui Ken că

urma să vină cineva să repare instalaţia de aer condiţionat, nu?

– Te-am auzit.

Îşi spuse că începea să-l desluşească din ce în ce mai bine; zărise o sclipire în ochii lui verzi. Deodată, fu convinsă că avea să se întîmple ceva în noaptea aceea.

– Alex...

El o sărută din nou şi pe urmă se ridică repede.

– Mă întorc pînă dimineaţă. Somn uşor.

Morgan nu se întinse să stingă veioza de pe noptieră, deşi era extrem de obosită fizic. În schimb, rămase cu privirea aţintită asupra uşii, chinuitor de conştientă de absenţa lui, şi încercă să-şi pună ordine în gînduri.

În noaptea aceea. Avea să se întîmple în noaptea aceea. Totuşi, instalaţia de aer condiţionat a muzeului era importantă. Pentru că se defectase? Pentru că fusese reparată? Bănui că fusese reparată, pînă la urmă; Ken şi Wolfe hotăriseră să rămînă la muzeu pînă se făcea reparaţia. Dar, dacă Ken era Nightshade...

Morgan avu îngrozitoarea senzaţie că îi scăpa ceva extrem de important. O măcinase încă din după-amiaza aceea, dar acum sentimentul era şi mai puternic, devenind insuportabil. Ce anume era? Îşi aminti că începuse pe cînd se afla în ca-

pătul culoarului privind spre hoi, conştientă de pericol, deodată şi într-un mod inexplicabil, ca şi cum instinctele sau subconştientul ei încercau să o prevină.

„Ce anume era?"

Închise ochii concentrîndu-se şi încercînd să-şi amintească ce văzuse. Bărbaţii care stăteau în hol. Paznicii de la birou. Leo coborînd pe scări. Ken venind în spatele ei – îl simţise, oare, apropiindu-se?

Se uita la toţi, fără să se gîndească la altceva decît la cît de sumbri păreau...

În clipa aceea, ultima piesă a puzzle-ului căzu la locul ei încet şi Morgan se ridică în capul oaselor gemînd. Pentru numele lui Dumnezeu. Acum totul avea sens, toate acele lucruri vagi care o supăraseră tot timpul. Acum înţelegea.

Dar, chiar în clipa cînd uluirea, uşurarea şi supărarea se succedau în mintea ei, un alt gînd mult mai neliniştitor îşi făcea simţită prezenţa.

Dacă ea văzuse adevărul, era foarte posibil s-o mai fi făcut şi altcineva. Cine nu trebuia. Pentru că ştia ce ştia şi ea. Cel puţin, dacă nu chiar mai mult. Nu trebuia decît să pună nişte lucruri cap la cap, ceea ce şi făcuse, şi să privească rezultatul.

O cădere greşită a luminii şi Nightshade avea

să-şi dea seama că fusese atras într-o capcană.

Morgan se uită la ceasul de pe noptieră şi, în aceeaşi clipă, sări din pat şi începu să se îmbrace repede. Nu era încă miezul nopţii, deci era posibil ca Alex să nu fi plecat încă de la hotel. Oare avea să reuşească?

Abia în maşină îi trecu prin cap că l-ar fi putut suna, dar se afla deja la jumătatea drumului.

Trebuia să reuşească. Trebuia neapărat.

Capitolul nouă

Singurul motiv pentru care şi-a asumat riscul, îşi spusese Morgan mai tîrziu, a fost acela că era familiarizată cu locul. Cunoştea chiar şi codul de acces în grădină, căci ajutase de curînd la organizarea unui spectacol de binefacere şi era cea mai frumoasă grădină din oraş.

Bineînţeles că Morgan nu se gîndi nici că ar fi putut schimba codul (ceea ce nu făcuse), nici că sistemul de siguranţă al casei în sine ar fi putut fi mai bun.

În orice caz, nu trebui să-şi pună în aplicare

noile cunoştinţe de spargere a încuietorilor. Reuşise să străbată grădina învăluită în ceaţă pînă ajunse la terasă, dar cînd nu mai avea decît doi paşi pînă la uşile franceze, despre care ştia că dădeau în birou, două braţe puternice o înşfăcară deodată şi o traseră cu brutalitate lipind-o de un trup foarte tare.

Începe să devină un obicei, îşi spuse ea cînd sentimentul de uşurare îi înmuie picioarele deodată. Se răsuci în braţele lui şi i se aruncă de gît.

Quinn o ţinu o clipă, după care îi dezlipi braţele şi o întrebă şuierător:

– Ce naiba cauţi aici?

– Frumoasă primire, şopti ea la rîndu-i.

Fără mască, dar purtînd restul costumului său de spărgător, el o privi încruntat.

– Fir-ar să fie, Morgan, trebuia să stai liniştită în pat.

– Trebuia neapărat să vin, insistă ea, tot în şoaptă. Alex, tocmai mi-am dat seama...

– Sssst!

Era atît de nemişcat şi atent, încît ea putea auzi apa picurînd de pe iedera ce se căţăra pe zidul din spatele lor. Nu auzea nici un zgomot din casă, dar el trebuia să fi auzit, căci deveni şi mai tensionat. Apoi mîinile lui înmănuşate se ridicară iute şi îi încadrară chipul privind-o cu atîta intensitate, încît ochii lui verzi semănau cu ai unei

pisici în întuneric, luminoşi şi atenţi.

– Scumpa mea, ascultă-mă. Nu-i timp – va intra în birou din clipă-n clipă. Vreau să rămîi aici, în locul ăsta şi să nu te clinteşti. Ai înţeles?

– Bine, dar...

– Morgan, promite-mi! Indiferent ce vei vedea sau vei auzi, indiferent ce vei crede că se întîmplă în camera aceea, vei rămîne aici şi nu vei scoate nici un sunet pînă cînd nu vei fi absolut sigură că a plecat. Promite-mi.

– Bine, îţi promit. Dar, Alex...

O sărută scurt, dar cu atîta dorinţă încît făcu să i se înmoaie genunchii.

– Te iubesc, îi şopti el cu buzele lipite de ale ei.

Morgan se trezi că se reazemă de iedera udă, tulburată şi uluită, întrebîndu-se dacă auzise bine. Se chinui să gîndească limpede, temîndu-se deodată mai mult decît înainte, căci ştiu că nu i-ar fi spus aşa ceva dacă nu ar fi ştiut că nu va mai avea o altă şansă.

Promisiunea o făcu să tacă, iar cînd îşi reveni şi îşi adună gîndurile văzu că deschisese iute şi cu îndemînare uşile franceze şi intrase. Lăsase uşa întredeschisă, aşa încît ea să audă ce se petrecea înăuntru. Din locul unde se afla, îl văzu dînd draperiile într-o parte şi ridicînd un deget înmănuşat pentru a apăsa pe nişte butoane.

Sistemul de alarmă, îşi spuse ea vag. Cu-

noştea codurile? Bineînţeles că le cunoştea. Doar era Quinn.

Apoi se dădu la o parte din dreptul uşilor şi Morgan se furişă încet pînă cînd reuşi să vadă – puţin doar – în încăpere. Datorită lămpii şi întunericului de pe terasa înceţoşată, ştia că este invizibilă pentru cei care se aflau înăuntru, dar, din prudenţă, îşi ascunse trupul şi privi doar.

Quinn, perfect calm şi cu acea tensiune interioară pe care ea o simţise complet ascunsă, se afla lîngă un şemineu unde focul era aproape stins. Mai purta încă mănuşile, iar masca îi era prinsă la cingătoare. Privi în partea cealaltă a încăperii cînd uşa se deschise şi un alt bărbat intră în încăpere.

– Ai întîrziat, spuse el cu o uşoară nerăbdare. Dacă omul tău şi-a făcut treaba, toţi paznicii de la muzeu vor muri într-o oră.

Morgan fu puţin uimită auzind acea voce, care semăna cu cea cu care se obişnuise ea. Era mai iute, mai tăioasă, cu un accent slab şi puţin răutăcioasă, vocea unui om care putea fi foarte uşor un criminal de renume mondial.

Leo Cassady, de asemenea îmbrăcat complet în negru, se duse la birou şi se aplecă pentru a studia nişte planuri. Părea să nu fi observat uşile franceze întredeschise sau, dacă o făcuse, era evident că nu-i păsa. Chipul său atrăgător era

aspru şi inexpresiv.

– Avem destul timp, spuse el simplu. Recipientele de gaze vor exploda la unu şi jumătate, iar noi o să fim acolo cu mult înainte.

– Nu vreau să risc, insistă Quinn. Trebuie să întrerupem curentul electric, în caz că vreunul din paznici îşi dă seama că e gazat şi încearcă să dea alarma. Chiar dacă am dat peste cap toate sistemele de alarmă din oraş timp de o săptămînă, n-avem nici o garanţie că *Ace* va crede în mod automat că nu-i decît încă o defecţiune într-unul din sistemele lor.

Deci, de aceea aveau probleme atîtea muzee, îşi dădu seama Morgan.

– Avem destul timp, repetă Leo, după care, stînd tot aplecat deasupra planurilor, adăugă: Spune-mi ceva, Alex.

– Dacă pot.

– De ce nu porţi armă?

Quinn rîse scurt.

– Din două motive foarte întemeiate. Pentru că jafurile armate se pedepsesc mai rău şi pentru că sînt un trăgător prost. Eşti mulţumit?

– E o slăbiciune periculoasă.

– Zău? De ce?

– Pentru că nu te poţi apăra. Să zicem, de exemplu, că nu-mi mai eşti de folos. În fond, mi-ar plăcea să păstrez smaraldul Talisman pentru

mine – nu-i nevoie să descompletăm colecţia. Şi acum nu mai am nevoie de ajutorul tău, din moment ce deţin toate codurile necesare pentru a amăgi compania *Ace* vreo oră.

– Nu ţi le-am dat încă, spuse Quinn sumbru.

– Nu, ai fost înţelept şi le-ai ţinut pentru tine, spuse Leo aruncîndu-i un zîmbet stins şi gol. Dar uiţi, prietene, că fac treaba asta de foarte multă vreme. De mai multă vreme decît tine, ca să fim sinceri. Am fost precaut şi mi-am procurat propria mea sursă de informaţii din interiorul muzeului – deşi nu m-am culcat cu ea.

– Cine?

– Ken Dugan. Să ştii că-i un om foarte ambiţios. Dornic să se facă plăcut. Sînt convins că nu şi-a dat seama că face rău discutînd despre codurile de identificare, în timpul unei conversaţii obişnuite, în legătură cu problemele specifice securităţii.

Quinn făcu un pas spre birou, dar se opri brusc cînd Leo scoase din sertar un pistol automat.

Morgan îşi simţi inima oprindu-i-se în piept. Arma, neagră şi strălucitoare, cu amortizor, după cum îşi dădu ea seama vag, părea enormă. Ar fi vrut să strige, să facă ceva. Dar avertismentul şoptit îşi găsea ecou în mintea ei. „Indiferent ce vezi sau auzi, indiferent ce crezi că se întîmplă în acea cameră..." Îi promisese.

– Nu-i deloc o idee bună, spunea Quinn liniştit, cu chipul lipsit de orice expresie.

Leo ocoli biroul, ţinînd arma îndreptată ferm spre celălalt.

– Dă-mi voie să fiu de altă părere, spuse el pe un ton politicos. Nu sînt extrem de încîntat să te omor în casa mea, dar se pare că e cel mai bun lucru. N-am timp în seara asta să te duc în altă parte şi n-o să fac greşeala prostească de a te ţine închis undeva pînă voi face alte aranjamente.

– Nu-mi place să folosesc cuvinte banale, dar n-o să reuşeşti.

„Ştie ce face... te rog, Doamne, ştie ce face..."

– Alex, mă dezamăgeşti. Bineînţeles că o să reuşesc. Am făcut-o de atîtea ori înainte. Şi, de data asta, din moment ce am de gînd să mă asigur că autorităţile vor crede că misteriosul Quinn a dat lovitura secolului, o să am grijă să nu ţi se găsească niciodată cadavrul.

– Nu se poate să fiu învinuit de ceea ce n-am făcut. Leo, putem să mai discutăm.

– Asta-i greşeala pe care tîlharii o fac totdeauna în filme, spuse Leo meditativ. Îşi lasă victimele să vorbească prea mult. Adio, Alex.

Îl împuşcă pe Quinn de trei ori în piept.

Nu promisiunea o făcu pe Morgan să încremenească pe terasă, ci un şoc din adîncul sufletului şi o durere acută, paralizantă. Cele trei

împuşcături, atît de înăbuşite, îl doborîră pe Quinn la pămînt cu o forţă uluitoare, făcîndu-l să dispară din raza ei vizuală, iar ea nu mai putea decît să privească amorţită locul unde se aflase el pînă atunci.

Leo, sigur de talentul său de ţintaş, nu se osteni să verifice trupul lui Quinn. Ci se uită la ceas, luă din sertar încă un încărcător pentru automatul său şi părăsi încăperea grăbit.

Din nou, nu promisiunea fu cea care o făcu pe Morgan să nu se mişte pînă cînd nu auzi zgomotul maşinii îndepărtîndu-se de casă; dar acel sunet o trezi deodată la realitate făcînd-o să părăsească acel loc întunecat şi oribil. Scoţînd un geamăt ca un animal cuprins de agonie, înaintă împleticindu-se, deschise uşa şi dădu fuga în birou.

– Fir-ar să fie, ce doare.

Lăsîndu-se în genunchi lîngă el, Morgan îl privi uluită cum se ridică în capul oaselor, scoţîndu-şi mănuşile şi atingîndu-şi pieptul cu prudenţă. Nu era nici măcar palid.

– Trăieşti, spuse ea.

– Bineînţeles că trăiesc, Morgan. Nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori.

Îşi trase puţin în jos gulerul puloverului lăsînd să se vadă o vestă antiglonţ.

– Am purtat asta la fiecare întîlnire cu el din seara cînd ticălosul m-a împuşcat prima oară.

– Trăieşti, spuse ea din nou.

– Parcă m-ar fi lovit un catîr, mormăi el ridicîndu-se cu greu în picioare, după care se aplecă puţin, îi luă mîinile reci într-ale lui şi o trase în braţele sale.

Lipindu-se de el, Morgan îşi dădu seama că plînge.

– Îmi pare rău, scumpa mea, spuse el răguşit şi ţinînd-o foarte strîns. Mi-am închipuit că o să facă treaba asta, dar n-am avut timp să te previn. Iartă-mă...

Ea simţi locurile unde îl izbiseră gloanţele, adînciturile oribile în blindajul vestei şi abia peste cîteva minute încetă să mai tremure. El îi mîngîia spatele cu blîndeţe, murmurînd, iar cînd ea îşi ridică spre el faţa scăldată de lacrimi, i-o şterse cu degetele şi o sărută. Ca de obicei, cînd făcea acest lucru, ea nu simţi şi nu-şi spuse decît cît de mult îl iubeşte şi îl doreşte.

– Nu-mi place să mă repet, dar ce naiba ai căutat aici în seara asta? spuse el oftînd.

Morgan îşi trase nasul şi îşi ridică privirea spre el.

– M-am gîndit că, dacă eu am dedus totul, atunci şi Leo putea face asta dîndu-şi seama, astfel, că era o capcană.

– Ce-ai dedus?

– Cine eşti, de fapt.

Quinn o privi zîmbind uşor, după care clătină

din cap a mirare.

– Eşti o femeie remarcabilă, Morgan.

Ea îşi trase nasul din nou şi şi-l şterse cu dosul mîinii.

– Da, aşa e.

Îi dădu batista lui.

– Ia asta.

– Mulţumesc.

În timp ce ea îşi sufla nasul şi îşi ştergea şi ultimele urme de lacrimi, Quinn se duse la biroul lui Leo şi dădu un telefon.

– Se îndreaptă într-acolo, Jared, spuse el. Nu, crede că m-a omorît. O să fiu cam obosit mîine, dar atîta tot. Da. Bine, venim şi noi imediat.

Probabil că Jared întrebase cine erau „noi", căci Quinn murmură:

– E şi Morgan aici.

După care depărtă receptorul de ureche pentru a auzi şi ea sunetele acelea nedesluşite.

Fără să apropie receptorul de ureche, Quinn îl lăsă să cadă la loc în furcă şi oftă.

– O să mă omoare, zise el sec.

– Dacă n-a făcut-o pînă acum, atunci n-o va face niciodată, îi spuse Morgan iubitului ei. Dar i-ai pus răbdarea la încercare de multe ori, Alex.

– Zău? Vrei să numărăm de cîte ori tu ai fost aceea care s-a băgat unde era primejdia mai mare, scumpo?

Morgan făcu un gest vag cu batista.

– Ceea ce vreau eu să ştiu este ce se va mai întîmpla acum? Leo se îndreaptă spre muzeu şi...?

Quinn se sprijini cu şoidul de colţul biroului lui Leo şi-i răspunse.

– Şi... va găsi ceea ce se aşteaptă să găsească. Recipientele de gaz pe care aşa-zisul lui instalator le-a strecurat în instalaţia de aer condiţionat au doborît toţi paznicii.

– Într-adevăr?

– Nu, Wolfe a scos recipientele după ce-a plecat tipul.

– Iar paznicii doar se prefac că sînt inconştienţi?

– Cei obişnuiţi da. Cei suplimentari şi toţi poliţiştii sînt postaţi în locuri strategice în tot muzeul. Se pare că au primit vreun pont cum că cineva are de gînd să dea o lovitură şi, după ce au descoperit şi recipientele de gaze în instalaţie, au decis să nu-şi asume riscuri prosteşti.

Morgan îl privi fix.

– Înţeleg.

– Da. Aşa că Leo – Nightshade – va întrerupe curentul electric în muzeu, lucru care pare destul de simplu. După aceea va suna la *Ace Security,* folosind toate codurile de identificare necesare şi le va spune că sistemul nu va funcţiona timp de aproximativ o oră. Astfel va avea destulă vreme

să fure tot în afară de plombele din măselele paznicilor.

– Aşa crede el.

– Exact. În realitate, nu va apuca să se apropie de ceva de valoare, din cauza unor paznici cît se poate de conştienţi şi a unui mic covoraş de bun venit, foarte inteligent, pe care Storm l-a proiectat în cadrul sistemului de siguranţă intern şi de existenţa căruia Leo habar n-are.

– Dar, dacă se întrerupe curentul...

– Sistemul derivat are propria lui staţie de alimentare cu energie, care este foarte ingenios ascunsă la subsol şi pe care n-ar putea s-o găsească nici cu ajutorul unei hărţi.

Morgan trase aer în piept.

– Şi atunci îl prindeţi. Dar...

– Dar?

Amintindu-şi ce se întîmplase cu un alt hoţ cu cîteva săptămîni în urmă, ea spuse:

– Dar dacă nu se apropie de nici un lucru de valoare, nu-l puteţi acuza decît de pătrundere ilegală, nu?

Quinn zîmbi.

– Morgan, nu vrem decît un motiv pentru a face percheziţie aici – ceea ce nu s-a putut face pînă acum, pentru că nu călcase greşit. Pătrunderea în muzeu în seara asta îi va face pe poliţişti mai mult decît curioşi să vadă dacă nu are ceva

secrete ascunse aici – ceea ce are, cu siguranţă. Undeva, jos, are un seif ascuns, plin cu lucruri de preţ. De asemenea, foloseşte aceeaşi armă cu care a ucis cel puţin alte două persoane, iar asta se va putea dovedi în urma unui test balistic. Şi, dacă toate acestea nu sînt de ajuns, poliţia va mai găsi aici şi diamantele Carstairs.

Morgan se trezi zîmbind.

– Aveai de gînd să-l prinzi oricum, nu-i aşa?

– Oricum, aprobă el, dar, după aceea, zîmbetul i se stinse. A ucis o mulţime de oameni, Morgan. Iar ceea ce a vrut să facă în noaptea asta va răni profund pe cineva care îl considera prieten.

– Max?

Quinn încuviinţă şi coborî de pe birou.

– Max. Eh, acum ce-ar fi să plecăm? Doar nu vrem să pierdem cortina finală.

Nu au pierdut-o, dar ca sfîrşit al unei cariere renumite, cortina finală a lui Nightshade a fost liniştită şi ciudat de potrivită. „Covoraşul de bun venit", pe care îl proiectase Storm, transformase un coridor scurt de la primul etaj al muzeului într-o adevărată cuşcă. Sistemul derivat era perfect obişnuit şi inofensiv atîta timp cît cel principal

era în funcţiune, dar activarea sa însemna că apăsarea cea mai uşoară a plăcuţelor făcea ca nişte porţi de oţel să cadă din tavan la fiecare capăt al coridorului.

Morgan era uluită; nu ştiuse că Storm folosise nişte echipamente vechi menite să închidă anumite coridoare şi le făcuse, cu ajutorul electronicii, să creeze o cuşcă.

În aceea cuşcă, Leo Cassady nu mai putu decît să arunce arma şi să se predea poliţiştilor şi paznicilor care-l aşteptau. Era foarte liniştit, zicîndu-şi, evident, că nu prea vor avea de ce să-l acuze. Pînă cînd îl zări pe Quinn, în timp ce era condus prin holul de la intrare. Atunci probabil că şi-a dat seama că era vorba de ceva mai grav, căci se albi brusc.

Quinn, al cărui costum negru şi vestă antiglonţ fuseseră înlocuite cu o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă pe care le avusese în maşină, îl privea cu acea satisfacţie rece a celui care îşi vede sarcina dificilă îndeplinită complet.

Leo nu declară nimic nici despre Quinn, nici despre el, gîndindu-se probabil deja la cît de bine să-şi construiască apărarea pentru viitorul proces şi cum să păstreze ceea ce ştia despre celălalt pentru acea ocazie. Dar cînd poliţiştii îl conduseră pe lîngă Max, se opri puţin să-l privească.

Gura dură a lui Leo se strîmbă puţin, dar vo-

cea îi era fermă şi lipsită de expresie cînd spuse:

– Dacă ai fi lăsat colecţia în seifuri, totul ar fi fost în regulă. Dar ai vrut s-o arăţi.

După care adăugă calm:

– N-a fost ceva personal, Max.

– Te înşeli, Leo, spuse Max, a cărui voce groasă era plină de durere şi dispreţ. A fost – şi este – ceva foarte personal.

Leo se uită la celelalte chipuri din jurul lui Max. Quinn era calm; Wolfe încîntat; Jared inexpresiv. Şi femeile, toate lucraseră într-un fel la expoziţia *Misterele trecutului.* Dinah stătea lîngă Max, dorind din tot sufletul să-i aline durerea soţului ei; Dani cea înaltă şi fragilă se afla în curbura braţului lui Jared; Storm era lîngă Wolfe, cu mîna ei micuţă pierdută într-a lui şi cu chipul înviorat de interes.

Şi Morgan, care îl cunoscuse pe Leo cel mai bine, stătea în faţa lui Quinn. Ambele lui braţe erau în jurul ei, iar ea se rezemă de el susţinîndu-i privirea lui Leo cu toată fermitatea de care era în stare. Îşi spuse că părea, probabil, la fel de nefericită ca Max; intelectul îi spunea că acel om era rău, dar nu putea să nu-şi amintească de cîte ori o făcuse să rîdă. Nu înţelegea cum de putea să fie omul pe care-l cunoscuse ea şi, în acelaşi timp, un hoţ nemilos şi un criminal.

Atunci, într-un moment care dezvălui clar firea lui crudă, Leo îi spuse încet lui Morgan:

– Habar n-ai cine este el.

Îl simţi pe Quinn încordîndu-se în spatele ei, dar nu îşi luă ochii de la omul acela cu cătuşe. La fel de încet, ea îi spuse:

– Nu, Leo. Tu habar n-ai cine este.

Max le făcu un semn discret poliţiştilor şi spuse:

– Luaţi-l de aici.

Datorită faptului că Max reuşise să aducă un electrician de încredere la muzeu în toiul nopţii pentru a reface reţeaua de curent a sistemului de alarmă, nu a fost nevoie ca ei să mai rămînă multă vreme acolo, dar muzeul s-a închis din nou abia după ora trei dimineaţa. Cum nici unuia nu îi era somn şi majoritatea aveau întrebări de pus, Max propuse să meargă toţi acasă la el şi la Dinah pentru cafea şi explicaţii.

Cea dintîi explicaţie, pe care Morgan o dedusese singură, îi aştepta acasă, furioasă, pe bună dreptate, fiindcă fusese convinsă de fiul ei cel mai mare să-i aştepte liniştită.

– De parcă n-aş fi fost de încredere, spuse ea supărată.

– Mamă, am mai discutat treaba asta, spuse Max răbdător. Şi i-am explicat toate motivele.

– Motivul principal fiind acela că n-ai vrut să fiu văzută, spuse Elizabeth Sabin neconvinsă.

Era o femeie delicată, încă incredibil de frumoasă la cei şaizeci de ani pe care-i avea, cu o siluetă pentru care o tînără ar fi invidiat-o şi cu un păr sclipitor de o nuanţă între auriu şi argintiu. Semăna, de asemenea, foarte mult cu Quinn – ceea ce se explică în clipa cînd el o îmbrăţişă cu putere.

– Mamă, de cînd eşti aici?

– De ieri, spuse ea îmbrăţişîndu-l la rîndul ei şi sărutîndu-l. I-am văzut pe Max şi pe Wolfe aseară, dar s-au gîndit că ar fi bine să nu vă sun nici pe tine, nici pe Jared pînă cînd toată afacerea asta în care aţi fost toţi implicaţi, nu se va sfîrşi. Bănuiesc că s-a sfîrşit, nu? Alex, ai mai slăbit cumva?

– Cîteva kilograme, confirmă el vesel şi, luînd-o de mînă pe Morgan, o trase spre el. Îţi prezint motivul.

Urmă o prezentare mai potrivită şi Morgan se trezi privind în ochii verzi şi sclipitori ai mamei a patru din cei mai remarcabili bărbaţi pe care-i cunoscuse vreodată. Datorită faptului că îşi dăduse seama de acest lucru mai devreme în cursul acelei seri, Morgan nu era surprinsă – dar era, totuşi, puţin ameţită.

– Fraţi vitregi, toţi, îi şopti ea lui Quinn peste

cîteva clipe cînd îi făcură loc lui Jared să-şi salute mama şi să i-o prezinte pe Dani. Taţi diferiţi, nume de familie diferite, vieţi diferite. Dar aceeaşi mamă.

Conducînd-o spre un fotoliu comod din uriaşul living-room, Quinn o întrebă:

– Apropo, cum ai dedus treaba asta? Din cîte mi-a spus Max, nu o cunoscuseşi pe mama.

– Nu, dar o văzusem într-o fotografie pe care o ţine aici în birou.

Scutură apoi din cap şi se aşează pe braţul fotoliului după care adăugă, ştiind că el ar fi preferat să stea în altă parte:

– N-aş putea gîndi dacă aş sta în braţele tale.

Ochii lui scînteiară.

– Ăsta-i unul din cele mai frumoase lucruri pe care mi le-ai spus vreodată, scumpo.

– Hmm. Oricum, la muzeu, astăzi – adică ieri – mă uitam la voi patru şi atunci mi-am dat seama că vă vedeam pentru prima oară pe toţi împreună. Am crezut că-mi dau seama de ceva, în subconştientul meu, dar am realizat totul abia mai tîrziu.

– Că semăn mai mult cu mama lui Max decît el?

– Cam aşa ceva. Tu vorbeai cu Max, iar Jared vorbea cu Wolfe... şi era ceva în felul cum stăteaţi sau în modul în care cădea lumina pe voi,.. Un clopoţel a răsunat în mintea mea atunci. Mai tîrziu,

cînd mi-am dat seama, mi-am adus aminte că am văzut fotografia lui Elizabeth aici şi m-am gîndit că şi Leo s-ar fi putut s-o vadă. Ştiam că Max şi Wolfe sînt fraţi vitregi şi mai ştiam, de asemenea, că mama lor fusese căsătorită de cîteva ori, deci acest lucru era, cel puţin, posibil. Leo era deştept, putea să se gîndească. Dacă o făcea, ar fi fost cît se poate de îndreptăţit să aibă îndoieli că vreunul din fraţii lui Max l-ar fi putut prăda. Conştient de acest lucru, era firesc să miroasă o capcană. Mi-a fost o frică teribilă.

– De aceea te furişai prin grădina lui Leo?

– Păi, m-am gîndit că, dacă Max nu ştie că îl urmăreşti pe Leo şi nici că Nightshade şi Quinn trebuiau să pară tovarăşi, atunci probabil nu ştia nici că era important să se asigure că Leo nu va afla că sînteţi fraţi.

Înainte ca el să poată spune ceva, Max zise cu puţină amărăciune:

– Este evident că sînt foarte multe lucruri pe care Leo nu le ştie.

Morgan aruncă o privire în încăpere şi văzu că ceilalţi se aşezaseră şi ei pe fotolii şi canapele. Dinah şi Storm, care îşi petrecuseră seara precedentă cunoscînd-o pe Elizabeth, ofereau cafele tuturor. În încăpere se aflau cîteva chipuri curioase şi priviri încruntate îndreptate spre Quinn.

Puţin grăbit, acesta spuse:

– Jared, de ce nu începi odată?

Ridicînd uşor din umeri, Jared se conformă, prezentîndu-le situaţia pe scurt şi explicîndu-le cum el şi Alex crezuseră că-i pot întinde o capcană lui Nightshade.

– Asta ştim, îi spuse Max, foarte răbdător. Ceea ce nu ştim este cînd l-a identificat Alex pe Leo ca fiind una şi aceeaşi persoană cu Nightshade.

– Întreabă-l, spuse Jared sec.

Quinn îi aruncă o privire şi murmură:

– Trădătorule.

Max, deloc amuzat de acel joc, spuse:

– Alex?

– S-a întîmplat... destul de recent, spuse Quinn privindu-şi mama, şovăind cu privire la pomenirea serii cînd fusese împuşcat şi continuă repede sperînd că Max nu va cere prea multe amănunte. M-am gîndit că voi avea mai mult noroc dacă-l voi aborda direct, propunîndu-i să fim parteneri. În fond, era un străin aici, nu avea nici cunoscuţi de profesie şi nici experienţă în spargerea muzeelor, pentru că totdeauna a preferat locuinţele particulare – aşa că mi s-a părut că o asociere ar fi fost benefică pentru amîndoi.

– Nu asta ne-ai spus şi nouă, remarcă Wolfe pe un ton primejdios de scăzut.

Quinn îşi drese glasul.

– Ştiu... dar numai să aranjăm o capcană în muzeu şi să aşteptăm să vedem dacă se hotărăşte să jefuiască; mi s-a părut ceva îngrozitor de nesigur. Şi, pe urmă, ar fi putut aştepta săptămîni întregi pentru a acţiona şi nu cred că vreunul din noi voia să bată pasul pe loc atît de mult.

– Aşa că te-ai hotărît să-l grăbeşti, spuse Max.

– Mai mult sau mai puţin. După ce am luat legătura cu el, l-am asigurat că voi găsi o cale de intrare în muzeu, iar el voia atît de mult să pună mîna pe colecţie, încît m-a lăsat să încerc. Şi a mers, adăugă el uşor. A fost prins spărgînd muzeul, iar poliţia va găsi cu siguranţă o mulţime de dovezi cînd îi vor percheziţiona locuinţa.

Morgan se încruntă.

– Dar Leo ştie o mulţime de lucruri care-ţi pot face şi ţie rău. Ştie că Alex Brandon e una şi aceeaşi persoană cu Quinn.

Îi aruncă o privire fugară lui Elizabeth, temîndu-se ca nu cumva să fi spus prea mult, dar femeia îi zîmbi calmă, aşa că Morgan îşi îndreptă din nou atenţia asupra iubitului ei.

– Zău? făcu Quinn zîmbind. El spune că Alex Brandon e Quinn. Dar tot ce ştie e că eu i-am spus că sînt Quinn şi nu poate dovedi acest lucru; aici, în San Francisco, nu a existat nici o spargere care să i se atribuie lui Quinn. Dacă

încearcă să mă implice în vreun fel, reputaţia mea solidă mă va proteja. Şi, în plus, cei de la Interpol vor anunţa că acela pe care ei îl bănuiesc a fi Quinn nu a părăsit niciodată Europa. Şi, din moment ce săptămîna trecută, de partea cealaltă a Atlanticului, au avut loc vreo două spargeri atribuite lui Quinn – în timp ce nevinovatul Alex Brandon se afla aici – ei bine, tu pe cine ai crede?

– Ai avut noroc că familia Carstairs nu a vrut să anunţe furtul diamantelor, zise Max cu blîndeţe.

Quinn răspunse pe un ton de totală inocenţă:

– Nu, noroc că poliţia va găsi acele diamante în seiful lui Leo. Este evident că Nightshade le-a furat.

– Evident, spuse Wolfe încruntat.

Storm chicoti deodată şi îi spuse lui Quinn:

– Alex, reuşeşti să-ţi păstrezi echilibrul şi la foarte mare înălţime.

– E chestie de exerciţiu, zise el.

Puţin sec, mama lui interveni:

– Alex, nu crezi că ar fi timpul să le spui fraţilor tăi adevărul?

Capitolul zece

Quinn închise ochii pe jumătate şi scuturã din cap.

– Ce adevăr? întrebă Max. Mamă, ai ştiut că Alex e hoţ?

– Bineînţeles că am ştiut, dragul meu. Mi-a spus totul după ce a pătruns în locuinţa aceea acum cîţiva ani.

Chipul lui Max, care rareori trăda emoţie, era acum cît se poate de surprins.

– Ai ştiut că e hoţ?

– Ah, dar n-a fost niciodată hoţ, Max. Crezi că

nu-mi cunosc băieţii? Doar a creat un hoţ, a inventat unui pentru a putea pătrunde în locuri unde poliţia nu avea ce să caute. Pentru că ştia că avea să reuşească.

Morgan păru încîntată de acea informaţie, dar nu era extrem de surprinsă. Quinn fusese sigur că ea va deduce adevărul. Max şi Wolfe erau cei care îl îngrijorau.

Fratele mai mare îl privi pe cel mic un moment îndelungat, timp în care Quinn adoptă o expresie ridicol de nevinovată, după care se uită la Jared. Fluierînd uşor printre dinţi, acesta îşi privea vîrful pantofului.

– Jared?

– Da?

– De cînd lucrează Alex pentru Interpol?

Jared se încruntă cufundat în gînduri.

– Păi, nu prea ştiu exact. Alex, tu-ţi mai aminteşti cînd te-ai angajat?

– Niciodată nu m-am priceput la date, murmură Quinn.

Wolfe vorbi atunci cu sarcasm:

– Eu, în schimb, întotdeauna m-am priceput să-mi folosesc mîinile. Vrea vreunul din voi, clovnilor, o mică demonstraţie?

Jared îl privi, tresări uşor şi spuse:

– Bănuiesc că... sînt vreo zece ani de atunci.

Max trase adînc aer în piept, fiind întruchi-

parea unui om care face un efort extraordinar de a nu-şi pierde cumpătul.

– Zece ani. De zece ani Alex joacă rolul unui hoţ ticălos.

– Sînt, într-adevăr, ticălos, spuse Quinn puţin abătut. Dar singurul mod în care îmi puteam proteja acoperirea era ca nimeni să nu ştie, Max.

– Dar Jared a ştiut.

– Trebuia să am un om de legătură. Şi, pe urmă, Jared şi cu mine ne-am petrecut foarte mult timp în Europa, în vreme ce voi doi abia veneaţi în vizită. Iar cînd se întîmpla să ne întîlnim – ei bine, subiectul acesta nu se discuta niciodată. Dacă m-aţi fi întrebat, nu v-aş fi minţit. Dar nici unul din voi nu m-a întrebat dacă lucrez pentru Interpol.

Îşi privi cei doi fraţi mai mari, dar întîlnind fulgere primejdioase de la amîndoi, luă o mină foarte nevinovată.

– Bine, dar nu-i chiar atît de groaznic, nu? Adică, nu s-a întîmplat nici o catastrofă, aşa că...

– Ai jefuit oameni, spuse Wolfe.

– Ăăă, nu chiar, zise Quinn uitîndu-se la Jared. Nu vrei să-mi dai o mînă de ajutor aici?

Evitînd privirea lui Max, Jared spuse:

– Primele cîteva „jafuri" au fost aranjate cu ajutorul celor implicaţi. După aceea, a fost destul de uşor să creăm o aură în jurul lui şi să lăsăm

presa să amplifice totul. De fiecare dată cînd avea loc un mic jaf, se striga Quinn. Aşa încît şi-a creat o adevărată reputaţie, dar în acest timp, el îşi folosea... talentul înnăscut pentru a obţine dovezi şi informaţii pentru noi.

Max se uită la Quinn.

– Deci, cînd ai venit la mine cu povestea aceea minunată despre faptul că trebuia să ajuţi Interpolul să-l prindă pe Nightshade ca să nu intri în puşcărie tu însuţi, ai făcut-o doar pentru a mă convinge pe mine să-mi risc colecţia?

Quinn se strîmbă uşor, dar îi susţinu privirea calm.

– Iartă-mă, Max, dar m-am gîndit că nu vei accepta s-o faci decît dacă credeai că mă ajuţi.

Jared se încruntă.

– Eu i-am spus că-i o idee nebunească.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Max.

– Dar ţi-am spus. Adesea.

– Nu mi-ai spus că fratele meu e în pericol de a fi închis, zise Max ţintuindu-l cu privirea. Şi, fiindcă veni vorba, voi doi trebuie să vă fi distrat de minune jucînd rolurile a doi fraţi care nu sînt în relaţii prea bune. M-am simţit aproape tot timpul ca un arbitru.

Jared îi aruncă o privire tăioasă.

– Hei, ia stai puţin, n-am fost singurii care au ţinut nişte lucruri secrete; tu însuţi te-ai dovedit a fi

un mincinos teribil.

Wolfe se uită la Max.

– Aşa e, fir-ar să fie. De ce naiba nu mi-ai spus de la început că voi trei îi întindeţi o capcană lui Nightshade? M-ai lăsat să cred că îl urmărea pe Quinn.

– Doar la început – pentru că nu mi-ai spus că ştii că Quinn este Alex, i-o întoarse Max.

– Cînd a fost împuşcat am crezut că ştii.

– Alex! exclamă Elizabeth de parcă fiul ei mai mic venise acasă cu un ochi învineţit.

Cel mai tînăr fiu al ei, deşi, departe de a fi mic, păru timid, acceptă mustrarea pentru faptul că se lăsase împuşcat.

– Îmi pare rău, mamă, murmură el.

Max îl privi o clipă şi după aceea se uită la Jared.

– În toţi aceşti ani l-ai lăsat...

– Hei, stai puţin, interveni Quinn serios. Este viaţa mea, Max. Şi a fost ideea mea. Lui Jared nu i-a plăcut, dar a ştiut că aş fi făcut-o singur dacă era nevoie. A avut grijă să nu fiu nevoit să fac asta.

– Din moment ce nu l-am putut împiedica, mi s-a părut că mai bine era să fac tot posibilul să-l ţin în viaţă. Nici nu ţi-ar veni să crezi ce riscuri nebuneşti îşi asumă...

– Hai să nu mai discutăm despre asta, îl în-

trerupse Quinn repede.

Wolfe se încruntă.

– Eu tot vreau să ştiu de ce a trebuit să aflu cine eşti – sau cine trebuia să fii – prinzîndu-te cu mîinile într-un seif.

– Dacă ai fi stat în pat, acolo unde trebuia să te afli la acea oră, nu s-ar fi întîmplat aşa ceva, îi spuse Quinn. Eu de unde era să ştiu că eşti unui din oaspeţii episcopului?

Wolfe şi Max vorbiră în acelaşi timp, nici unui foarte clar, dar amîndoi dînd de înţeles că încă nu erau gata să-l ierte pe inocentul Quinn. Jared contribui şi el, apărînd diverse hotărîri luate de-a lungul anilor.

Morgan îşi sprijini cotul de spătarul fotoliului, lîngă capul lui Quinn, şi ascultă amuzată, întrebîndu-se în treacăt dacă avea să aibă loc o încăierare între fraţi. Sau poate că aveau să iasă la iveală nişte pumnale în zori – dacă nu hotărau care din ei fusese cel mai mult folosit. Nevrînd să aştepte o posibilă ceartă, ea începu să rîdă deodată.

– Ce-i atît de amuzant? o întrebă Quinn.

– Uf, ce pînză încurcată ţesem. Se pare că toţi patru v-aţi prins degetele în ea.

Soarele tocmai răsărea cînd Alex şi Morgan se întoarseră în apartamentul acesteia şi, după o noapte de activitate şi multe cafele, amîndoi erau cît se poate de treji. Nu vorbiseră prea mult pe drum şi abia cînd intrară în casă Morgan fu gata să deschidă subiectul care îşi găsea ecou în mintea ei.

Îşi păstră vocea blîndă şi indiferentă, chiar dacă întregul ei trup era încordat.

– Te vei întoarce în Europa în curînd? Adică, ştiu că Jared a zis că el şi Dani vor o lună de miere înainte ca el să reînceapă serviciul, dar acum că ţi-ai terminat treaba aici...

O apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el, după care îi înălţă bărbia tocmai cînd ea nu ar fi vrut să-i întîlnească privirea. Expresia lui era gravă.

– Mai am cîteva săptămîni de concediu care mi se cuvin, spuse el. M-am gîndit să-mi petrec acest timp cît mai plăcut.

– Zăău? Făcînd ce anume?

– Încercînd să mă revanşez faţă de tine.

Ea izbuti să zîmbească.

– Pentru că ai minţit atît de mult? E în regulă, Alex, ştiu de ce ai făcut-o.

– Adevărat? întrebă el şi chipul îi rămase grav.

– Sigur. Într-un mod foarte ciudat, semeni cu Max. Amîndoi aţi face tot posibilul pentru ca

persoana iubită să nu se afle în pericol. În acest caz, tu n-ai vrut ca fraţii tăi să fie în primejdie şi i-ai minţit în legătură cu activitatea ta. Să ştii că Storm avea dreptate. Reuşeşti să-ţi menţii echilibrul şi la mare înălţime.

– Niciodată n-am vrut să te mint, Morgan.

– Ştiu. Ştiu că te-a măcinat foarte mult asta, mai ales după... după ce am devenit amanţi.

El păru să ezite puţin, dar după aceea spuse încet:

– Poate că nu e momentul potrivit, pentru că a fost o noapte lungă şi sîntem amîndoi obosiţi... dar sînt unele lucruri despre care trebuie să vorbim.

Morgan îşi făcu curaj.

– Bine.

– Mai întîi, cred că ar trebui să discutăm despre acest obicei al tău de a te arunca în faţa primejdiilor. E ceva pentru care va trebui să fiu pregătit pe viitor?

Ea clipi de cîteva ori.

– Păi...

– Adică, o faci pentru că nu ai încredere că aş şti ce fac sau de vină este, pur şi simplu, firea ta impulsivă?

– Aceasta din urmă, spuse ea cu gravitate. Uneori nu mai stau să mă gîndesc.

– Mmm. Ciudat lucru pentru o femeie raţio-

nală, nu crezi?

– Aşa cred, dar tu eşti cel nesăbuit, Alex. Presimt că Jared ar fi spus nişte lucruri înspăimîntătoare dacă l-ai fi lăsat.

– Nu schimba subiectul, îi spuse el cu severitate.

Morgan îl privi un moment îndelung, după care zîmbi.

– Alex, adevărul e că, de obicei sînt o femeie raţională şi chibzuită şi, în general, am grijă să nu fac lucruri prosteşti sau nesăbuite.

– Dar? o îndemnă el.

– Dar... am descoperit că, într-un fel, îmi place să se întîmple lucruri palpitante în jurul meu. Nu vreau să spun că mi-a plăcut să te văd sîngerînd pe podeaua mea, iar imaginea pe care am văzut-o azi-noapte, cînd ai fost împuşcat, îmi va provoca probabil cîteva coşmare, cel puţin, dar mă tem că nici unul din aceste lucruri nu mă va împiedica să... mă arunc în faţa primejdiilor din nou. Şi acum m-aş lua după o bandă de tîlhari pînă într-o clădire părăsită sau aş urca o scară de incendiu pe întuneric, sau m-aş furişa printr-o grădină învăluită în ceaţă pentru a ajunge într-o casă în care ştiu că locuieşte un ucigaş – dacă tu eşti acolo.

– Şi dacă ai crede că sînt în primejdie?

– Mă tem că da. Nu mă pot abţine.

– Îţi dai seama, bineînţeles, că datorită muncii mele, mă voi afla în astfel de situaţii de multe ori.

– Îmi imaginez.

– Deci, ar fi o nebunie să cred că ai putea fi o liniştită şi... ascultătoare soţie, nu?

– Pot să fiu liniştită dacă e nevoie, zise ea, dar abia după aceea îşi dădu seama ce spusese el şi îşi ridică privirea nesigură.

El îi luă chipul în mîini zîmbind uşor.

– Dar niciodată ascultătoare. Eşti deşteaptă, receptivă, încăpăţînată, nostimă şi incredibil de pasională – şi cred că m-am îndrăgostit de tine chiar din seara aceea cînd te-am prins în braţe.

Morgan zîmbi.

– Zău? Erai un ticălos, Alex, plin de farmec şi primejdios. Am fost teribil de uluită de mine însămi cînd mi-am dat seama ce simţeam pentru tine.

– Şi acum? murmură el.

– Şi acum... eşti tot plin de farmec şi primejdios. Aşa e felul tău. N-aş schimba nimic în legătură cu tine. Te iubesc.

El îşi lăsă capul în jos şi o sărută, încet, fără să-şi ascundă dorinţa. Pleoapele îi erau grele cînd o privi, iar vocea răguşită cînd spuse:

– Căsătoreşte-te cu mine, scumpa mea.

Ca de obicei cînd o săruta, genunchii ei se înmuiară şi avu impresia că inima îi stă în loc, dar

izbuti, totuşi, să spună:

– Credeam că n-o să mi-o ceri niciodată.

Alex o sărută din nou, cu încîntare şi pasiune, după care o luă cu uşurinţă în braţe şi porni spre dormitor.

– Vreau să-mi petrec toată ziua în pat cu tine, îi spuse el puţin feroce.

– Sună ca un plan, zise Morgan aprobator şi atît de fericită, încît îi venea ameţeală.

Abia mult mai tîrziu, Alex se mişcă uşor şi o întrebă curios:

– De unde ai ştiut că era Leo?

– N-am ştiut, spuse ea strîngîndu-se lîngă el şi zîmbind cînd braţele lui o înconjurară. Trebuia să te găsesc... şi ceva mi-a spus unde erai. Poate că am un înger păzitor.

– Sau poate că eu am unul, murmură Alex.

Morgan se gîndi că era foarte posibil.

SFÎRŞIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

Quinn - un tîlhar fermecător, care i-a furat inima și i-a tăiat răsuflarea...

O singură femeie a reușit să pună stăpînire pe misteriosul Quinn, și asta într-o singură seară...

Preț 1600 lei